Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

Kaikkien maiden proletaarit,
liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 9 Syyskuun 23 p:nä № 9

SISÄLTÖ:

1 9 3 5
L E N I N G R A D
VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJA

KOMMUNISTI

NKP(b):n LENINGRADIN ja KARJALAN ALUEKOMITEAIN POLIITTIS-TALOUDELLINEN AIKAKAUSJULKAISU

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD 24, Harkovskaja 7. V/K KIRJA

№ 9 (146) SYYSKUUN 23 p. 1935

Maailman työtätekevien taisteluyhteys

KOMMUNISTISEN internationalen VII kongressiin kohdistui koko maailman huomio. Eivät vain koko maailman proletaarit, työtätekevät ja sorretut, vaan myös riistäjät, fasistiset väkivallantekijät ja uuden imperialistisen sodan sytyttäjät seurasivat tarkkaavalla huomiolla Kominternin kongressin työtä, tuntien sen valtavan vetovoiman, mikä sillä on laajoihin työtätekeviin joukkoihin. Kysymyksessähän ei ollut vain proletariaatin etujoukon, vaan kansainvälisen työväenluokan kongressi, kongressi, joka puhui miljoonille.

Työtätekevien joukkojen Kominternin VII kongressiin kohdistama huomio johtui ennenkaikkea siitä, että kongressi kävi käsiksi työtätekevien joukkojen kipeimpiin elämänkysymyksiin. Se perustui niihin valtaviin muutoksiin, mitä viime vuosina on tapahtunut luokkavoimien suhteissa maailman mitassa, ja ensi kädessä siihen seikkaan, että kahden maailman välinen vastakohtaisuus ja Lokakuun vallankumouksen voiton merkitys ei ole vielä milloinkaan ollut kapitalistisen maailman miljoonille työtätekeville niin selvä kuin nyt. Ja se perustui vihdoin siihen, että kongressi, pitäen ohjeenaan Marxin—Engelsin—Leninin—Stalinin oppia, konkreettisesti osoitti, mitä proletariaatin on nyt tehtävä voidakseen vapautua fasismista tai nujertaakseen sen siellä, missä se ei vielä ole päässyt valtaan, mitä sen on tehtävä estääkseen uuden imperialistisen sodan puhkeamisen ja taistellakseen kriisin rasitusten työtätekeväin harteille lastaamista vastaan.

Se raskas opetus, minkä proletariaatti on saanut tappioistaan Saksassa, Espanjassa, Itävallassa ja monissa muissa kapitalistisissa maissa, ei ole mennyt hukkaan. Laajat työläisjoukot tulevat yhä enemmän tietoisiksi siitä, että ei ole muuta pelastusta kapitalistisen kriisin rautaisista pihdeistä, fasistisesta orjuutuksesta, nälästä ja sodasta kuin **proletariaatin yhteisrintama luokkataistelun pohjalla, kansan vallankumous fasismia vastaan.**

Kominternin VII kongressi asetti koko laajuudessaan kysymyksen proletariaatin luokkataistelun strategiasta ja taktiikasta uusissa, muuttuneissa oloissa. Kominternin VI kongressin jälkeen on objektiivisissa oloissa tapahtunut valtavia muutoksia. Niiden joukossa on ennenkaikkea sosialismin voitto Neuvostoliitossa, joka «avaa uuden kauden maamme kehityksessä, merkitsee uutta suurta muutosta voimasuhteissa maailman areenalla sosialismin hyväksi ja kapitalismin vahingoksi, uuden kauden alkua maailman proletaarisen vallankumouksen kehityksessä» (**Manuilskij**).

Nimenomaan tätä perspektiiviä piti bolshevistinen puolueemme silmällä silloin, kun se tov. **Stalinin** johdolla, säälimättä taistellen kaikkia syrjäsuuntia vastaan, puolusti, kehitti ja toteutti Leninin oppia so-

sialismin valmiiksirakentamisesta aluksi yhdessä erillisessä maassa. Mikä voisikaan olla imperialismin maiden työläisille ja työtätekeville suurempana vakuutena kuin sosialismin voitto SNTL:ssa, sen muuttuminen valtavaksi tukikohdaksi taistelussa fasismia, sotaa ja porvarillista taantumusta vastaan rauhan, vapauden ja kansojen riippumattomuuden puolesta? Mikä voisikaan enemmän edistää joukkojen edelleen vallankumouksellistumista, kuin tämän maailmanhistoriallisen tosiasian vertaaminen kapitalismin mätänemiseen, sen sisäisten ja ulkoisten ristiriitojen äärimmäiseen kärjistymiseen, sosialidemokratian johtajain sovittelupolitiikan romahdukseen ja syvään kriisiin II internationalen riveissä?

Kominternin VI kongressi totesi lähenevän kapitalististen ristiriitojen räjähdyksen, joka tekee lopun kapitalistisesta stabilisatiosta. Oikeisto-opportunistit ja sovittelijat toistivat sosialidemokraattien mukana legendaa «järjestyneestä kapitalismista». Kominternin VII kongressissa esittämässään TpK:n toimintaselostuksessa saattoi tov. Pieck täsmällisesti osoittaa, kuka, II internationale vaiko Komintern, oli oikeassa analysoidessaan maailman vallankumouksellisen kehityksen näköaloja.

Kaikki kapitalismin mätänemisen aiheuttamat rasitukset yrittää porvaristo siirtää työtätekevien kannettaviksi. Porvaristolle ovat ainoina keinoina markkinaprobleemin ratkaisemiseksi kilpailijoittensa tuhoaminen, yhä tehostetumpi siirtomaasorto, heikkojen kansojen orjuuttaminen ja uudet imperialistiset sodat. Mutta kuten sanotaan tov. Dimitrovin alustuksen johdosta hyväksytyssä päätöslauselmassa, «huolimatta teollisuustuotannon kasvusta useissa maissa ja finanssimagnaattien voittojen lisääntymisestä, maailman porvaristolle yleensä ei ole onnistunut selviytyä kriisistä ja depressiosta eikä pidättää kapitalismin ristiriitojen jatkuvaa kärjistymistä».

Maailman talouspula on saanut aikaan tavattoman horjuvaisuuden kansainvälisissä suhteissa. «Uusi maailmanjako on faktillisesti jo alkanut.» Japani on valloittanut Mandshurian. Etelä-Amerikassa ovat käynnissä yhtämittaiset sodat. Italian fasismi valmistautuu kirjoittamaan uuden verisen sivun siirtomaarosvouksen historiaan Abessiniassa. Fasistinen Saksa odottaa vain suotuisaa hetkeä alkaakseen siirtomaarosvouksen. Näissä oloissa on Neuvostoliiton rauhanpolitiikalla suunnaton merkitys koko maailman työtätekeville. Se, niinkuin kongressi totesi tov. Ercolin selostuksen johdosta hyväksymässään päätöslauselmassa, «ei ole suunnattu vain neuvostomaan puolustamiseen.... se puolustaa kaikkien maiden työläisten elämää, kaikkien sorrettujen ja riistettyjen elämää, se merkitsee pienten kansain kansallisen riippumattomuuden puolustamista, se palvelee ihmiskunnan elinehtoja, se puolustaa kulttuuria sotilaalliselta raakalaisuudelta».

Työtätekevien elintasoa vastaan kohdistetut pääoman raivokkaat hyökkäykset ovat nopeasti syventäneet kuilua finanssipääoman ruhtinaiden harvalukuisen koplan ja kansan perusjoukkojen välillä. Yhä suuremmat joukot ovat nousseet kapitalistista herruutta vastaan. Porvarillinen demokratia on lakannut olemasta porvariston luokkaherruuden takeena. Kaikissa kapitalistisissa maissa suuntautuvat suurpääoman pyrkimykset yhä enemmän porvarillisen demokratian jätteiden hävittämiseen ja fasististen sortamismetodien käytäntöönottoon. F a s i s m i o n, niinkuin osoitti jo Kominternin TpK:n VIII täysi-istunto, finanssipääoman taantumuksellisinten, shovinistisinten ja imperialistisinten ainesten avointa, terroristista diktatuuria.

Mutta tämän fasismin luonteen ovat työläisjoukoilta salanneet sos-

dem johtajat, jotka ovat kuvanneet fasismin pikkuporvariston tai ryysyköyhälistön diktatuuriksi tai pikkuporvarilliseksi vastavallankumoukseksi. Sentähden he, kuten tov. Dimitrov sanoi, ovat suuressa historiallisessa edesvastuussa siitä, että ratkaisevalla hetkellä, fasismin hyökätessä, huomattava osa työtätekevistä joukoista Saksassa ja useissa muissa fasistisissa maissa ei ole tuntenut fasismia ilkeimmäksi vihollisekseen, verenjanoiseksi finanssirosvoksi, eikä senvuoksi ole ollut valmis vastarintaan.

Tov. Dimitrov osoitti, missä ovat kommunistien peruspuutteet heidän taistelussaan fasismin vaaraa vastaan: fasismin aliarvioinnissa, lahkolaismaisessa kaavallisuudessa, joka näkee jokaisessa porvariston taantumuksellisessa toimenpiteessä jo fasistisen diktatuurin olemassaolon, unohtaen, että fasismi on porvariston herruuden yhden valtiollisen muodon vaihtamista toiseen. Se on johtanut siihen, etteivät kommunistit ole osanneet aikanaan esittää tunnusta porvarillisen demokratian jäännösten puolustamisesta eivätkä luoda laajaa työtätekevien yhteisrintamaa tätä puolustusta varten.

Senvuoksi Kominternin VII kongressi korosti, että on välttämätöntä taistella porvariston jokaista konkreettista toimenpidettä vastaan, joka valmistaa tietä fasismin valtaantulolle, hyppäämättä yli tämän etapin ja luomatta abstraktisia kaavoja. Se, joka ei käy taistelua näillä valmistavilla etapeilla, joka ei käytä hyväkseen *jokaista* itse porvariston keskuudessa esiintyvää *ristiriitaisuutta* ja joka ei puolusta *jokaista* porvarillisen demokratian *osastoa* fasistien hyökkäyksiä vastaan, se helpottaa fasismin voittoa.

Nykyisin eräät sosialidemokratian johtajat yrittävät esittää asian siten, kuin merkitsisi Kominternin VII kongressin bolshevistinen linja käännettä oikealle, kommunismin periaatteellista kääntymistä porvarillisen demokratian puolelle ja sosialidemokratian kokoomuspolitiikan oikeaksi tunnustamista. «Nälkäinen kana... näkee unta hirssistä», vastasi näihin väitteisiin tov. Dimitrov. Asiahan on juuri siten, että sosialidemokratia ei ole puolustanut porvarillista demokratiaa, vaan on luovuttanut sen asemat yhden toisensa jälkeen ilman taistelua — demokratian puolustamisen nimessä! Mutta kommunistit, jotka eivät ole porvarillisen, vaan neuvostodemokratian kannalla, ovat porvarillis-demokraattisten vapauksien aktiivisimpia ja johdonmukaisimpia puolustajia.

Miksi kommunistit sodan jälkeen taistelivat porvarillista demokratiaa vastaan? Siksi, että tänä aikana porvarillinen demokratia oli porvariston aseena taistelussa proletaarista vallankumousta vastaan. Nyt fasistinen hyökkäys on luonut uuden tilanteen. Kun Brünning julkaisi antiproletaarisia asetuksiaan, sosialidemokratia hylkäsi yhteisen taistelun niitä vastaan ja päinvastoin tuki näitä asetuksia demokratian puolustamisen nimessä. Kun nyt Ranskassa valmistetaan työläisvastaisia asetuksia ja on käynnissä fasistinen hyökkäys työtätekeviä vastaan, kommunistit yhdessä sosialistien kanssa yhteisessä proletaarisessa rintamassa ja kansanrintamassa puolustavat kansan demokraattisia oikeuksia fasismin hyökkäystä ja työläisvastaisia asetuksia vastaan. Ja miten sosialidemokratian johtajat yrittänevätkään, ei heidän onnistu salata työläisjoukoilta sitä tosiasiaa, että heidän luokkain yhteistyöhön perustuva politiikkansa on kärsinyt vararikon.

Itse fasismin luonne, sen ylläpitämä terrorin, sodan ja rosvouksen politiikka johtaa, kapitalismin ollessa syvässä kriisissä, luokkaristiriitojen äärimmäiseen kärjistymiseen, synnyttää itse fasismin sisällä uusia ristiriitoja, jotka vuorostansa edistävät kapitalistisen järjestelmän edelleen

rappeutumista. Kesäk. 30 p:n tapaukset viime vuonna räikeällä tavalla osoittivat, miten ehdollista on kaikkein julmimman fasistisen komennon, Saksan fasistidiktatuurin «lujuus». Itävallassa ei vallassaoleva fasistiryhmä ole kyennyt saamaan itselleen joukkoperustaa. Sen valtakomento on eräs kaikkein epävakaisimpia Euroopassa. Espanjassa jatkuu, samoin kuin Itävallassa, poliittinen kriisi, eikä porvariston ole onnistunut alistaa työtätekeviä fasistisen ikeen alaiseksi.

Se raskas kokemus, minkä on antanut Saksan proletariaatin tappio, on herättänyt kansainvälisen työväenluokan vastarintaan fasismia vastaan. On noussut valtava pyrkimys työväenluokan yhtenäisyyteen.

Ranskan kommunistisen puolueen taistelu yhteisrintaman puolesta oli selvänä esimerkkinä, joka auttoi Kominternin VII kongressia yhteisrintamakokemuksen yleistämisessä ja taktillisessa uudestiorientoinnissa. Tov. Dimitrov puhui täydellä perusteella johtavasta paikasta, jonka Ranskan työväenliike nyt valtaa kapitalistisessa Euroopassa. Ranskan kokemuksen suurin opetus on se, että ilman yhteistä taistelua, ilman toimintayhteyttä ei olisi sopimusta sosialistien kanssa, ei olisi kansan rintamaa, ei olisi ollut heinäk. 14 p:n historiallista antifasistista kansan mielenosoitusta.

Kumminkin on välttämätöntä korostaa yhä voimakkaammin kaiken itsevirtaukseen luottamisen ja fatalismin turmiollisuutta taistelussa fasismia vastaan. Fasismi ei kukistu itse itsestään. Fasismin kukistaminen, samoinkuin sen ehkäiseminenkin on järjestettävä. Se on bolshevistisen strategian ja taktiikan perussääntö. «Vallankumouksen voitto ei milloinkaan tule itsestään. Se on valmistettava ja valloitettava. Ja sen voi valmistaa ja valloittaa vain voimakas proletaarinen vallankumouksellinen puolue» (Stalin).

Samoin on asia sotaan nähden. On totta, että imperialistinen sota on kapitalismin tuote ja että vain kapitalismin kukistaminen voi tehdä lopun kaikista sodista, mutta totta on myös, että kuten tov. Dimitrov sanoi, työtätekevät kansat tais telutoiminnoillaan voivat estää imperialistisen sodan.

Kuinka sitten voidaan kukistaa tai ehkäistä fasismi? Kuinka voidaan estää uusi rikollinen imperialistinen sota?

Näihin kysymyksiin vastasi Kominternin VII kongressi kaikella täsmällisyydellä historiallisen merkityksen omaavassa konkreettisessa taktillisessa uudestiorientoitumisplaanissaan. Tämän uudestiorientoitumisen sisältö on siinä, että tehdään taatuksi työväenluokan todellisen yhteisrintaman ja antifasistisen kansanrintaman muodostaminen kaikkien niiden puolueiden ja järjestöjen kanssa, jotka haluavat taistella ja kykenevät taistelemaan sotaa ja fasismia vastaan. Yhteisrintaman merkitys on paljon suurempi kuin mitä saattaisi näyttää pelkän siihen yhtyneiden voimien aritmeettisen yhteislaskun kannalta. Sen todistaa ennen kaikkea Ranskan esimerkki, missä yhteisrintama moninkertaisti työväenluokan voimat, antoi sille mahdollisuuden lyödä takaisin fasismin hyökkäyksen ja johti laajat joukot taisteluun fasismia ja sotaa vastaan.

Saksan sosialidemokratian romahduksen jälkeen ei mikään ole voinut pysähdyttää nopeasti kehittyvää diferentoitumista II internationalen riveissä. Siinä muodostuu yhä selvemmin kaksi leiriä: taantumuksellinen siipi, joka jatkaa yhteistyötä porvariston kanssa ja vastustaa yhteisrintamaa, ja yhä kasvava vallankumouksellinen kerros, joka on valmis yhteiseen taisteluun kommunistien kanssa fasismia ja pääoman hyökkäystä vastaan. Suhtautuminen yhteisrintamaan on vedenjakana taantumuksellisten johtajain ja val-

lankumouksellistuvain sosialidemokraattisten joukkojen välillä.

Taktiikan ymmärtäminen uudella tavalla, niinkuin vaatii Kominternin kongressi, merkitsee kieltäytymistä abstraktisesta, kaavallisesta propagandismista ja velvoittaa, tyytymättä vain yleisiin tunnuksiin proletariaatin diktatuurista, tekemään todella bolshevistista joukkotyötä elävän marxismin-leninismin perusteella, ottaen sosialidemokraattisen työläisen sellaisena kuin hän on ja asettaen itselleen ensi käden tehtäväksi työväenluokan toimintayhteyden järjestämisen keinolla millä tahansa.

Se merkitsee, että on asetettava keskeiseksi tehtäväksi taistelun järjestäminen työläisten ja työtätekevien pienimpienkin jokapäiväisten etujen ja oikeuksien puolesta. Fasistisissa maissa, erittäinkin Saksassa ja Italiassa, se merkitsee taistelun yhdistämistä fasistista diktatuuria vastaan ulkoa ja sisällä, fasistisissa joukkojärjestöissä, jokaisen pienenkin legaalisen mahdollisuuden hyväksikäyttämistä, t.s. «Troijan hevosen» taktiikkaa, josta puhui tov. Dimitrov.

Se merkitsee, ettei ole keksittävä yhteisrintamaliikkeen kaavoja ja muotoja, vaan annettava sille taistelumuodot, jotka juontuvat joukkojen elinehdoista ja vastaavat niiden taistelukykyisyyttä k.o. etapilla. VII kongressin ankarasti tuomitsema omahyväinen lahkolaisuus ilmenee sen seikan unohtamisena, että suurten joukkoesiintymisten välillä on valmistelutyön kausi, sitkeän jokapäiväisen taistelun kausi. Tämän ohella ei ole hetkeksikään unohdettava myöskään oikeistovaaran mahdollista kasvua yhteisrintamataktiikkaa laajasti sovellutettaessa. On käytävä päättävää taistelua kaikkia mukaantumis- ja hännässälaahustamismielialojen ilmauksia vastaan ja tehtävä nopea loppu jokaisesta opportunististen ainesten yrityksestä käyttää hyväkseen kommunististen puolueiden antifasistisissa tarkoituksissa suorittamaa taktillista uudestiorientoitumista.

Kansanrintaman järjestämisessä kaavallisuus ja lahkolaismaisuus ilmenee ennenkaikkea siinä, että väheksytään proletariaatin liittolaisten puolesta käytävää taistelua eikä käsitetä proletaarisen yhteisrintaman ja antifasistisen kansanrintaman välistä keskinäissuhdetta. Ilman laajaa antifasistista rintamaa ei fasismia voida voittaa. Kriisin iskut, kapitalistinen rosvous, verojen ja maksujen raskaus koskevat kipeästi kaikkia työtätekeviä, talonpoikia ja toimitsijoita, työtätekeviä intelligenttejä ja kaupunkien pikkuporvaristoa. Kun laajat työtätekevät joukot vedetään yhteisiin esiintymisiin proletariaatin kanssa ja kun työväenluokka asettuu puoltamaan näiden taloudellisia ja poliittisia etuja, paljastetaan niille fasismin kaksinaamaisuus, osoitetaan, kuinka fasismi, ajaen monopolipääoman politiikkaa, rosvoaa kaupunkien pikkuporvaristoa ja talonpoikaistoa, mutta samanaikaisesti yrittää sitoa niitä itseensä valheellisilla lupauksilla.

Kansanrintaman tunnus ei merkitse yhteisrintamatunnuksen hylkäämistä, vaan sen laajentamista ja kehittämistä joukkopolitiikan linjalla. Proletaarinen yhteisrintama on kansanrintaman selkäranka. Mutta olisi turmiollista luoda sellainen kaavallinen käsitys, että antifasistinen kansanrintama on mahdollinen vasta sen jälkeen, kun proletaarinen yhteisrintama on valmiiksi rakennettu, tai myös toisaalta suuntautua vain kansanrintaman puoleen siellä, missä proletaarisen yhteisrintaman luominen kohtaa sosialidemokratian vastustuksen tai muiden seikkojen vuoksi suuria vaikeuksia. Päinvastoin, mitä heikompi ja hajanaisempi jonkin maan työväenluokka on, sitä tärkeämpää on proletaarisen yhtenäisyyden toteuttaminen muiden työtätekevien kerrosten vetämiseksi antifasistiseen kansanrintamaan.

Taistelu kansanrintaman toteuttamiseksi vaatii fasismia vastaan käytävän ideologisen taistelun vakavaa voimistamista. Tätä tehtävää ovat kommunistiset puolueet näihin saakka yleensä väheksyneet. Se velvoittaa kommunisteja ensi kädessä tempaamaan fasismilta monopolin kansan kansalisten vaatimusten puolustamiseen, kohottamaan taistelulipun kansallista sortoa ja orjuutusta vastaan. Fasisteille ei ole annettava monopolia maan historiallisen menneisyyden suojelemiseen. On muistettava, että vain proletariaatin vallankumouksellinen puolue on menneisyyden kaikkien vapausliikkeiden perillinen.

Yhteisrintamataktiikan toteuttaminen uudella tapaa asettaa ja on jo asettanut kommunistien eteen uusia probleemoja: ammattiliittojen yhtenäisyydestä, suhtautumisesta sosialidemokraattisiin hallituksiin, yhteisrintamahallituksiin, poliittisesta yhtenäisyydestä. Punainen ammatillinen internationale luotiin senvuoksi, että amsterdamilaiset ammattiliitot lakkasivat suorittamasta alkeellisimpia toiminnoitaan, s.o. luokkain yhteistyön nimessä lakkasivat puolustamasta työläisten taloudellisia etuja. Enemmänkin: kun Saksan fasismi murskasi ammattiliitot ja kommunistit kehoittivat puolustamaan niitä, niin reformistiset johtajat, sensijaan että olisivat järjestäneet taistelun ammattiliittojen puolesta, mikä olisi ollut heidän ensimmäinen velvollisuutensa, lankesivat polvilleen fasismin eteen ja ilmoittivat olevansa valmiit yhdensuuntaistettaviksi.

Yhteisrintaman kehitys on Ranskassa jo johtanut välttämättömyyteen viipymättä palauttaa ammatillisen liikkeen yhtenäisyys. Tämä tehtävä on koko maailman ammatillisen liikkeen edessä tärkeimpänä edellytyksenä proletariaatin yhtenäisyyden luomiseksi fasismia ja pääoman hyökkäystä vastaan.

Useissa maissa on sosialidemokraattisia hallituksia. Astuessaan hallitukseen sosdem puolueet esittivät laajassa ohjelmassa lupauksia työtätekeville. Kominternin VII kongressin päätöksen perusteella Tshekko-Slovakian kommunistit kääntyivät hallitukseen osallistuvan sosdem puolueen puoleen ehdottaen yhteistä taistelurintamaa noiden sosialidemokraattien esittämäin lupausten toteuttamiseksi. Kommunistit eivät tämän ohella luopuneet omista periaatteellisista asenteistaan, mutta eivät myöskään esittäneet mitään muita ehtoja suhtautumisessaan sosdem ministereihin. Kommunistit lupasivat tukea kaikkia sosdem ministerien esityksiä ja toimenpiteitä, jotka ovat suunnatut vaikkapa vähässäkin määrässä kriisin rasitusten siirtämiseen porvariston harteille. Mutta sosialidemokraatit, samoin kuin tshekkiläiset kansansosialistit, kieltäytyivät yhteisrintamasta.

Poliittisen kriisin oloissa, jolloin porvaristo ei enää kykene pidättämään joukkojen liikettä, mutta joukot eivät vielä ole valmiit välittömään taisteluun neuvostovallan puolesta, käy mahdolliseksi proletaarisen yhteisrintaman tai antifasistisen kansanrintaman hallituksen muodostaminen.

«Elämä on kaikkia kaavoja mutkikkaampi. Väärin olisi esim. kuvitella asia siten, että yhteisrintaman hallitus on välttämätön etappi tiellä proletaarisen diktatuurin muodostamiseen. Se on yhtä väärin, kuin oli väärin aikaisemmin käsittää asia siten, että fasistisissa maissa ei ole oleva mitään välietappeja ja fasistinen diktatuuri on ehdottomasti ja välittömästi vaihtuva proletaariseen diktatuuriin... Ei ole myöskään vaikea ymmärtää, että yhteisrintamahallituksen muodostaminen maissa, joissa fasismi vielä ei ole vallassa,

on jotakin toista, kuin fasistisen diktatuurin maissa. Viimemainituissa maissa sellaisen hallituksen muodostaminen on mahdollista vain fasistisen vallan kukistamisen prosessissa. Maissa, missä kehittyy porvarillis-demokraattinen vallankumous, kansanrintaman hallitus voisi tulla työväenluokan ja talonpoikaiston demokraattisen diktatuurin hallitukseksi» (Dimitrov).

Lopuksi yhteisrintaman kehitys kiertämättä asettaa laajojen työväenjoukkojen eteen kysymyksen poliittisesta yhtenäisyydestä. Miljoonat työläiset tuntevat oman kokemuksensa perustalla työväenluokan hajanaisuuden seuraukset ja haluavat yhtenäistä poliittista puoluetta. Eräät sosialidemokratian johtajat yrittävät käyttää hyväkseen tätä joukkojen mielialaa ja selittävät, että voidaan tulla toimeen ilman yhteisrintamaa ja että koko kysymys sisältyykin vain poliittisen yhtenäisyyden viipymättä luomiseen. Puolittaisen yhtenäisyyden pitkällinen jatkuminen ei tietysti olekaan mahdollista. Juuri kommunistien on otettava itselleen alote taistelussa poliittisen yhtenäisyyden puolesta. Mutta heidän ei ole vain selitettävä, vaan myös käytännöllisellä taistelullaan yhteisrintaman puolesta osoitettava työläisille, että yhteinen taistelu yhteisrintaman riveissä on ainoa mahdollinen tie yhtenäisyyteen katsantokannoissa ja politiikassa, että tällainen katsantokantojen ja politiikan yhtenäisyys ei ole mahdollinen reformismin pohjalla. Poliittinen yhtenäisyys sulkee pois kaikenlaisen luokkayhteistoiminnan politiikan. Se on mahdollinen vain proletariaatin diktatuurin puolesta, neuvostovallan puolesta käytävän taistelun pohjalla, vain taistellen porvaristoa ja sen kanssa harjoitettavaa yhteistoimintaa vastaan. Se on mahdollinen vain sillä ehdolla, että on olemassa monoliittinen puolue, joka sulkee pois mahdollisuuden poiketa syrjään tältä poliittiselta peruslinjalta, s.o. vain silloin, kun tunnustetaan demokraattisen sentralismin periaate.

*

Kominternin VII kongressin historialliset päätökset merkitsevät kommunististen puolueiden vakavaa taktillista uudestiorientoitumista. Nykyinen mutkikas kansainvälinen tilanne vaatii, että Kominternin sektsiat viipymättä toteuttavat nämä päätökset. On muistettava, että parhaimmatkin päätökset jäävät paperille, ellei ole ihmisiä, jotka kykenevät sovelluttamaan ne käytäntöön. Juuri siksi tov. Dimitrov päättäjäispuheessaan erikoisesti pani huomiota kaaderikysymykseen.

«Paljon vaikeampaa — ja paljon arvokkaampaa — on osata olla vallankumouksellinen silloin, kuin ei vielä ole ehtoja välittömälle, avoimelle, todella joukkoluontoiselle, todella vallankumoukselliselle taistelulle, osata puolustaa vallankumouksen etuja (propagandistisesti, agitatoorisesti, organisatoorisesti) ei-vallankumouksellisissa laitoksissa, ja usein suorastaan taantumuksellisissakin, ei-vallankumouksellisessa tilanteessa, joukkojen keskuudessa, jotka eivät kykene viipymättä ymmärtämään vallankumouksellisen toimintametodin välttämättömyyttä» (Lenin).

Vain sellaiset kaaderit voivat nopeasti oppia soutamaan «luokkataistelujen myrskyisillä aalloilla» ja täyttämään sen historiallisen tehtävän, joka tov. Dimitrovin alustuksessa asetettiin kommunistisen etujoukon suoritettavaksi. Vain sellaiset kaaderit kykenevät siihen organisatooriseen alotteellisuuteen ja itsetoiminnallisuuteen, jota vaaditaan Kominternin TpK:n toimintaselostuksen johdosta hyväksytyssä päätöslauselmassa.

Kommunistisen internationalen VII kongressi asetti Kominternin perämieheksi proletariaatin loistavan kansainvälisen johtajan, tov. Dimitrovin, jonka nimi jo on takeena siitä, että «työväenluokka kaikkien työtätekevien johdossa, liittyen miljoonaiseksi vallankumoukselliseksi armeijaksi, Kommunistisen internationalen johdolla ja omaten sellaisen suuren, viisaan perämiehen, kuin johtajamme toveri Stalin, voi varmasti täyttää historiallisen tehtävänsä, laasta maan pinnalta fasismin ja sen mukana kapitalismin».

Nuoriso ja taistelu fasismia ja sodanvaaraa vastaan[1])

O. V. KUUSINEN

NUORISON ASEMA ON MUUTTUNUT

HYVÄT toverit! Kaikkein selvimmän ja kaikkein oikeimman sanan uhkaavasta sodanvaarasta sanoi tov. Stalin Neuvostoliiton kommunistisen puolueen viimeisessä edustajakokouksessa. Tämän ohessa hän ihmeteltävällä selvyydellä osoitti, millaiseen toivottomaan sekasotkuun ja millaiseen umpikujaan ovat joutuneet imperialistiset politiikot, jotka vastoin viimeisen maailmansodan antamaa kokemusta, joka päästi vallankumouksen valloilleen monissa maissa ja joka johti proletariaatin voittoon Venäjällä, ovat jälleen valmiit tarttumaan sotaan "kuin hukkuva oljenkorteen". Uusi imperialistinen sota "varmasti avaa tien vallankumoukselle ja asettaa itse kapitalismin olemassaolon kyseenalaiseksi sarjassa maita" sanoi tov. Stalin. Mutta samassa puheessaan hän mitä päättävimmin varoitti kaikenlaisesta opportunistisesta itsevirtauksen kannalle asettumisesta.

Kongressissamme tov. Dimitrov suuntasi mitä ankarimman iskun itsevirtauksen mukaan orientoitumista vastaan. Kuten te muistatte, toverit, hänen selostuksensa kysymyksestä taistelusta fasismia vastaan ja hänen loppulausuntonsa oli alusta loppuun automatismin katsantokantaa vastaan käytävän taistelun hengen, meidän bolshevistisen aktiivisuutemme maksimaalisen kohottamisen hengen läpitunkema.

Sama perusajatus kulki läpi tov. Ercolin koko selostuksen Kommunistisen Internationalen tehtävistä taistelussa imperialistien suorittamaa uuden maailmansodan valmistelua vastaan. Hänen selostuksensa oli niin perinpohjainen ja monipuolinen, että minulla on siihen vain hyvin vähän lisättävää. Minun lisähuomautukseni koskevat vain yhtä tämän rintaman osaa, nimittäin nuorison taistelua.

Mutta minä en voi rajoittua siihen, että puhuisin vain nuorison erikoisesta taistelusta sotaa vastaan. On ilman muuta selvää, että on myöskin erikseen sotakysymyksen alalla järjestettävä nuorison kamppailuja, suoritettava erikoista antimilitaristista työtä j.n.e. Tämä on yhtä tärkeää kuin nuorison erikoisten fasisminvastaisten kamppailujenkin ja vieläpä fasisminvastaisen taistelun erikoisten elimien järjestäminen. Mutta tärkeintä, pääasia on nuorison yleisen taisteluliikkeen kehittäminen. Niin taistelulle sodan-

[1]) Kominternin VII kongressissa pidetty puhe.

vaaraa vastaan kuin myöskin taistelulle fasismia vastaan on ratkaiseva merkitys sillä, onnistummeko me kehittämään nuorison mahtavan vallankumouksellisen joukkoliikkeen tai radikaalisen liikkeen. Ja erikoisen tärkeätä on nuorison laajan yhteisrintamaliikkeen kehittäminen.

On selvää, että kysymykset taistelusta sotaa ja fasismia vastaan kuuluvat nuorison kaikenlaisen radikaalisen liikkeen tärkeimpien kysymysten joukkoon. Mutta kokemus on osoittanut, että, jos nuorison toimintaohjelmaan sisällytetään vain kysymys taistelusta sotaa ja fasismia vastaan tai jos nuorison sodanvastainen ja fasisminvastainen taistelu asetetaan ahtaasti "virastollisesti", niin tällä tavalla nuorison laajoja joukkoja ei voida vetää mukaan, ei voida saada liikkeelle. Jotta tähän päästäisiin, on esitettävä laajempi nuorison toimintaohjelma.

Tämän on osoittanut esimerkiksi nuorison kansainvälisen fasismin- ja sodanvastaisen taistelukomitean työn kokemus. Tämä komitea on suorittanut melkoisen työn, mutta joukkojen mukaan vetäminen kävi vaivalloisesti niin kauan kuin rajoituttiin vain näihin kahteen kysymykseen. Vasta silloin, kun kansainvälinen komitea teki aloitteen laajan nuorisokonferenssin koollekutsumiseksi nuorison yleisen ohjelman pohjalla, vasta silloin sen aloite sai suuren vastakaiun joukoissa.

Millä, toverit, on selitettävissä tämä seikka? Sillä, että nuorison asema on viime vuosina perinpohjin muuttunut. Tässä ei ole kysymyksessä vain monivuotinen kroonillinen työttömyys. Kaikenlaisten ammattien saavuttamattomuus nuorisolle on tullut jo joukkoilmiöksi. Aikaisemmin useimmissa kapitalistisissa maissa jonkinlaiset koulut, ainakin alimmat, olivat avoimet nuorisojoukoille. Nykyään pääsy kouluun ja yleensä opiskelumahdollisuudet työtätekevän väestön nuorisolle ovat jyrkästi rajoitetut. Aikaisemmin määrätyllä osalla työläisnuorisoa, vaikkakin vähäisellä, oli mahdollisuus kohota hiukan luokkansa "yläpuolelle" — pikkuporvariston tai pikkuporvarillisen intelligenssin riveihin; nuori työläinen saattoi poikkeustapauksessa tulla lääkäriksi, arkkitehdiksi tai opettajaksi. Ja näitä poikkeustapauksia oli riittämiin sitä varten, jotta työtätekevän nuorison laajat joukot saatettiin alistaa reformististen harhaluulojen vaikutuksen alaisiksi.

Nyt on asianlaita päinvastoin — kokonaiset työläisnuorison kerrokset suorastaan deklassoituvat, s.o. heillä ei ole edes mahdollisuutta kohota isiensä luokkaan; heillä ei ylipäänsä ole mahdollisuutta saada työtä tai oppia jokin ammatti. Tämä nuoriso vajoaa ryysyköyhälistöön, joutuu nälän ja kurjuuden, rikosten, prostitution j.n.e. pihteihin.

Mutta porvaristo, joka ei voi tarjota työtä yhä suuremmalle osalle nuorisoa, tarvitsee sitä sotatarkoituksiin. Nuoriso ajetaan sotilaskasarmeihin ja pakkotyöleireille.

Muodossa tai toisessa yhdeksän kymmenesosaa nuorisosta on puutteessa. Nuoresta sukupolvesta on tullut hätääkärsivä, raskaasti sorrettu sukupolvi. Se on kansan uusi sorrettu kerros. Vieläpä Yhdysvallatkin, tuo parhaiden mahdollisuuksien ja nuorison suhteellisen hyvinvoinnin maa, on muodostunut nuorison hirvittävän työttömyyden ja turvattomuuden maaksi.

Tämä seikka on luonut erikoisen maaperän nuorison mitä laajimman kansanrintaman kehittämiselle.

Porvaristo asettaa fasismin tehtäväksi myrkyttää vääryyttä kärsinyt nuoriso demagogiallaan, varsinkin shovinismilla. On epäilemätöntä, että fasismilla on tässä tilanteessa objektiiviset mahdollisuudet tuhoisalle työlleen. Mutta myöskin kommunismilla on paljon laajemmat mahdollisuudet kuin aikaisemmin työskennellä nuorison keskuudessa. Kysymys on vain siitä, kykenemmekö me käyt-

tämään hyväksemme nämä mahdollisuudet. Tähän kysymykseen ei voida vastata umpimähkään myöntävästi. Minulla ei tietystikään ole epäilystäkään siitä, että me hyväksymme erinomaiset päätökset. Mutta me olemme aikaisemminkin hyväksyneet hyviä päätöksiä. Tov. Tshemodanov mainitsi täällä muutamia tällaisia päätöksiä joukkotyöstä nuorison keskuudessa. Mutta näitä päätöksiä ei pantu täytäntöön.

Ja itse päätöksissäkin oli eräs puute: ne olivat liian yleisiä, abstraktisia. Meidän on tästä jotakin opittava. Tov. Dimitrov huomautti oikein, että lahkolaisuus usein varjoutuu bolshevistisiin teeseihin. Me emme pelkää sitä arvostella, ja nuorisoliikkeen alalla meillä on yleensä paljon kritiikin ja itsekritiikin syytä.

Tällä kertaa kuitenkin minä tahtoisin kertoa jotakin myönteisestä kokemuksesta, jota kommunistinen nuorisoliike on viime aikoina saanut eräissä maissa — ensikädessä Ranskassa ja Yhdysvalloissa. Osittain tästä ovat jo kertoneet toverit Tshemodanov ja Michal, ja seikkaperäisemmin toverit Raymond Guiaux ja Grin. Mutta minusta tuntuu, että ei ole hyödytöntä valaista vielä seikkaperäisemmin tätä kokemusta, jotta meidän nuorisoliittomme muissa maissa voisivat sen omaksua. (Minä sain opettavaisen tiedoituksen myöskin tov. Diagolta Espanjasta. Mutta minun on luovuttava tämän espanjalaisten toverien kokemuksen analyysistä, sillä minä sain tiedoituksen liian myöhään.)

RANSKAN KOKEMUS

Fasistit asettivat Ranskan nuorison eteen kysymyksen "nuoren polven rintaman" muodostamisesta. Meidän ranskalaiset toverimme — tov. Raymond ja muut — ottivat vastaan tämän fasistien haasteen. Mutta miten?

Jos he olisivat olleet pelkkiä doktrinääri-propagandisteja, olisivat he hylänneet itse tämän kysymyksen asettelun ja sanoneet: ei ole olemassa nuoren sukupolven probleemia, on olemassa vain luokkaprobleemi, kysymys työtätekevien luokkien ja niiden nuorison sorrosta.

Mutta ranskalaiset toverit sanoivat toisin. He sanoivat:

— Hyvä on, puhuttakoon nykyaikaisen nuoren polven probleemista. Se on tosiaankin kärkevä, kipeä kysymys. Se on nykyisen nuoren polven valtavan enemmistön puutetta, sortoa, epätoivoista asemaa koskeva kysymys. Taistelu tätä nuorison säälimätöntä sortoa vastaan on välttämätön. Nuorison taistelu oikeuksiensa puolesta, asiansa puolesta on ehdottoman välttämätön. Nuoren polven rintama on muodostettava. Mutta ketä vastaan? Kuka on syyllinen nuoren polven kurjuuteen? Kuka teitä riistää ja heittää työstä kaduille oman voitonpyyntinsä tähden? Kapitalisti, ennen kaikkea suurkapitalisti. Kuka sortaa ja ahdistaa nuorisoa? Kuka estää teitä elämästä ihmismäistä elämää? Taantumuksellinen porvaristo valtakoneistonsa avulla. Kuka tahtoo vielä tiukemmin sitoa nuorison kädet ja jalat? Kuka tahtoo raudalla ja verellä tukahduttaa nuorison taistelun oikeuksiensa puolesta? Taantumuksellisen porvariston tahdon toteuttajat — fasistit, "taisteluristin"[1]) miehet — kas ne sen tahtovat tehdä. Kas tässä ovat siis nuorison viholliset. Heitä vastaan onkin muodostettava nuoren polven rintama.

Näin ranskalaiset toverit asettivat kysymyksen.

Mutta ranskalaiset fasistit sanoivat: "Nuoren polven rintama vanhaa järjestelmää ja vanhoja puolueita vastaan, niiden joukossa

[1]) Ranskalainen fasistijärjestö. Suom. huom.

myöskin kommunistista puoluetta vastaan!" Fasistit tahtoivat häikäistä nuorison silmät "uuden liikkeen", "uuden" puolueen kyltin loistolla ja käyttää omiin fasistisiin tarkoituksiinsa nuorison oikeutettua vihaa vanhaa ostettavissa olevaa puoluejärjestelmää vastaan. Mutta meidän ranskalaiset toverimme ilmoittivat:

— Vanhaa järjestelmää vastaan — mainiota; mutta fasismihan edustaa kaikkein vanhinta ja inhoittavinta järjestelmää, eräänlaista barbaariseen feodaaliseen järjestelmään palaamista nykyisessä yhteiskunnassa. Nuorison mitä laajimpien kerrosten taistelu vanhaa järjestystä vastaan yhdessä kommunistien kanssa — juuri sitä vaativat nuoren sukupolven kaikkein välittömimmät edut. Ainoa puolue, joka johdonmukaisesti taistelee vanhan järjestyksen poistamiseksi, omistavien luokkien työtätekeviin luokkiin nähden ylläpitämän sata- ja tuhatvuotisen herruuden poistamiseksi, on kommunistinen puolue.

— Mutta kommunistinen puoluehan — väittivät vastaan fasistit — edustaa vain *yhden* luokan etuja, mutta me taas edustamme koko kansan ja koko nuorison etuja.

— Se on valhe! — vastasivat ranskalaiset toverimme: kansan todellisia etuja ovat kansan valtavan enemmistön edut, joka enemmistö kärsii puutetta muutamien rikkaiden loiseläjäin harjoittaman riiston takia. Näitä kaikkien riistettyjen ja sorrettujen etuja kommunistit juuri puolustavatkin. Mutta fasistiset murhakoplat tarttuvat kansanjoukkojen kurkkuun, jotka vastustavat finanssipääoman loiseläjäin iestä, ja tätä he pitävät taisteluna "kansan etujen puolesta".

Oliko tämä ranskalaisten tovereittemme suhtautuminen oikea vai väärä? Jos joku teistä, toverit, tahtoo vastata: tietystikin oikea, niin minä sanon: niin, oikea, mutta *ei* vielä "tietystikin". Sillä viime vuonna, jolloin ranskalaiset toverit ensikerran sovelluttivat tällaista suhtautumista nuorisojoukkoihin, ei tämä suinkaan ollut mitään ilman muuta selvää. Päinvastoin. Esimerkiksi täällä, Kommunistisen Nuorisointernationalen johdossa tämä näytti vieläpä parhaimmistakin tovereista kummalliselta, epäilyttävältä, häpeälliseltä. Päätä puistellen he ihmettelivät: mitäs kieltä tämä on? "Nuoren sukupolven rintama", — eihän se ole meidän kommunistista kieltämme, vaan fasisteilta lainattu tunnuslause.

Tämä oli tietystikin ilmeinen väärinkäsitys. Sillä ranskalaiset toverithan käyttivät vain lähtökohtana fasistien käyttämää kysymyksen asetuksen *muotoa* pannakseen siihen *tosivallankumouksellisen sisällön*. Ja juuri sen takia, että he eivät pelänneet tätä kysymyksen muotoa, vaan lähtivät mukaan fasistien provosoimaan polemiikkiin nuorisojoukkojen edessä, juuri tällä tavalla heidän onnistui lyödä pois miekka fasistien käsistä ja kääntää se fasismia *vastaan*.

Juuri tämä taito lyödä takaisin fasististen demagogien iskut oli aikoinaan niin heikko nuorilla tovereillamme Saksassa.

Esiintymisissään nuorisojoukkojen edessä ranskalaiset toverit osasivat oikein vastata myöskin kysymykseen: *minkä puolesta* nuorison on taisteltava?

Jokapäiväisen leivän alkeellisten vaatimusten vaiko tulevaisuuden suurten ihanteiden puolesta? Tämä virheellinen vastakkain asettaminen on ollut useissa maissa alituisena kompastuskivenä kommunistisessa agitatiossa nuorison keskuudessa, — ja seurauksena oli, että nuorisoliittomme eivät taistelleet kaikella vakuuttavaisuudella *ei* välittömien, jokapäiväisten nuorison vaatimusten *eikä* sen suurten tulevaisuuspäämäärien puolesta. Laajoille nuorisojoukoille jäi väärä käsitys, että reformistit ja vieläpä katoliset papitkin paremmin kuin kommunistit huolehtivat nuorisojoukkojen jokapäiväisistä tarpeista, ja että fasistiset demagogit pystyvät paremmin kuin kommunistit avaamaan heidän eteen-

sä tulevaisuuden viehättävän näköalan.

Ranskalaiset toverit ovat löytäneet avaimen nuorison jokapäiväisten vaatimusten ja nuorisoliikkeen vallankumouksellisten päämäärien elimelliseen yhdistämiseen. He saivat aikaan innokkaan vastakaiun niin sosialistisen kuin tasavaltalaisen ja katolisenkin nuorison keskuudessa sekä työttömän nuorison joukkokokouksissa esiintyessään seuraavalla tavalla.

— Koko nuorison, joka kärsii hätää ja oikeudettomuutta, on noustava yhteiseen taisteluun! Taisteluun oikeuksiemme, n u o r i s o n o i k e u k s i e n puolesta! Meillä on elämänoikeus, mutta tämänkin ihmisen alkeellisimman oikeuden kieltävät meiltä kapitalistit ja keinottelijat. Me vaadimme viipymätöntä avustusta, viipymätöntä työn saantia. Meillä on oikeus saada ammattiopetusta, oikeus saada yleensä opetusta! Ja tätä oikeutta meiltä nyt järjestelmällisesti supistetaan ja riistetään. Me vaadimme hallitukselta viipymättömiä toimenpiteitä tätä vastaan. Me vaadimme pulan rasituksien siirtämistä työtätekevän kansan harteilta raharuhtinaiden harteille, niiden harteille, jotka rikastuvat pulasta. Me, nuori polvi, vaadimme itsellemme oikeutta parempaan ja onnellisempaan tulevaisuuteen. Me emme salli Ranskan hitleriläistyttämistä! Me vaadimme fasististen murhakoplain hajoittamista. Me tahdomme taistella kansojen rauhan puolesta! Ja tämän takia meidän on käytävä maassamme päättävää taistelua fasisteja vastaan ja taantumuksellista upseeristoa vastaan, jotka valmistelevat uutta maailmansotaa ja rikoksellista kansalaissotaa Ranskan työväenluokkaa vastaan!

Kas tässä hengessä esiintyi Ranskan kommunistinen nuorisoliitto ja sen onnistui panemaan alulle nuorison yhteisrintaman joukkoliike. Ja meidän ranskalaisia nuoria tovereitamme arvosteltiin vanhojen doktrinääristen kaavojen kannalta: mutta tehän unohditte alleviivata — sanottiin heille, — että kapitalismin puitteissa e i o l e m a h d o l l i s t a viedä läpi minkäänlaisia vaatimuksia työläisnuorison aseman parantamisesta. Tämä on periaatteellinen laiminlyönti, opportunistinen syrjäpyrintö — olettivat ankarat arvostelijat.

Mutta ranskalaiset nuoret toverit ilmoittivat, ja ilmoittivat täydellä syyllä: ei, v o i d a a n saada aikaan nuorison aseman jonkinlainen parannus, jos nuorison laajat joukot nostatetaan yhteiseen päättävään taisteluun. Tapahtuuko näin — se riippuu ensikädessä m e i s t ä, meidän energiastamme ja oikeasta taktiikastamme. Ja tämän tosibolshevistisen päättäväisyyden innoittamat ranskalaiset toverit menivät työttömäin nuorisojoukkojen keskuuteen ja sanoivat niille: talvi lähenee, toverit. Te tiedätte, millaisia kärsimyksiä se tuo mukanaan. Onko meidän kestettävä kaikki nämä kärsimykset niinkuin pelkurimaisten orjain? Ei! Me emme voi, emmekä tahdo elää tulevaa talvea niinkuin olemme eläneet tähän asti! Ja jos te olette yhtä mieltä, niin me kehoitamme heti ryhtymään t o i m i n t a a n. On heti lähetettävä joukkolähetystöjä työministerin luo! Vieläpä Geneveen, Kansainliittoon, on lähetettävä edustajisto! On viipymättä järjestettävä mahtavia mielenosoituksia Parisin kaduilla! Meidän, nuorison, on t a i s t e l t a v a elämänoikeutemme puolesta! Vain tällä tavalla me voimme saada aikaan tilamme helpoittumisen. Ja me olemme taistelevat kuin leijonat. Me näytämme rikkaille pankkiireille ja muille pulan hyeenoille, "Comitè de Forch'in" herroille, että me, Ranskan nuoriso, emme halua olla orjia! V a p i s k o o n v a n h a m a a i l m a, s i l l ä n y t n o u s e m m e m e, R a n s k a n n u o r i s o!

Näin ranskalaiset nuoret toverimme tällä etapilla p o l i i t t i s e s t i l ö i v ä t fasismin laajojen nuorisojoukkojen edessä. Fasisteilta meni halu puhua edelleen "nuoren suku-

polven rintamasta", he perääntyivät kuin piestyt koirat häntä koipien välissä. (Suosionosoituksia).

Tämä "ranskalainen taistelutapa" fasismia vastaan oli viime vuonna vielä jotakin uutta. Se vaati silloin tovereiltamme suurta poliittista rohkeutta ja itsenäisyyttä. Niille tovereille KNI:n johdossa, jotka alussa eivät ymmärtäneet tätä vanhoista kaavoista vapaata Ranskan kommunistisen nuorison kieltä — sillä he eivät ymmärtäneet sen poliittista sisältöä — heille tämä tapaus oli tärkeä poliittinen opetus. (Minä nimitin sitä silloin "ranskankielen tunniksi".) Ja minun on sanottava, että nämä KNI:n johdossa olevat toverit oppivat nopeasti ja sen jälkeen ryhtyivät tosibolshevistisella päättäväisyydellä ja toiminnallisuudella tukemaan joukkopolitiikkaan suuntautuvaa kommunistisen nuorison kurssia Ranskassa. Enemmänkin, he ottivat käsiinsä aloitteen teon, jotta muidenkin maiden kommunistiset nuorisoliitot omaksuisivat tämän kurssin.

Tietystikin Kommunistinen Nuorisointernationale kokonaisuudessaan on ottanut vasta ensimmäiset askeleet tämän taktiikan sovelluttamisessa. Ei kuitenkaan ole minkäänlaisia epäilyjä siitä, etteikö se nykyisen johdon ohjauksella tule kulkemaan nopeasti ja päättävästi eteenpäin tätä tietä.

AMERIKAN KOKEMUS

Yhdysvaltain nuorisoliiton kokemus viime ajalta on myöskin mitä opettavin.

Siellä asia alkoi erään fasistiryhmän laajalti toitotetusta organisatoorisesta aloitteesta, joka ryhmä hallituksen myötävaikutuksella kutsui koolle maan nuorisojärjestöjen kongressin. Kommunistisen nuorisoliiton eteen nousi kysymys: onko sen lähetettävä edustajansa tähän kongressiin vai ei. Ei ole ihmeteltävää, että tällaisessa uudessa asiassa mielipiteet nuorisoliitossamme hajaantuivat. Muutamia vuosia sitten tällainen kysymys olisi kaiken todennäköisyyden mukaan ratkaistu jopa ilman väittelyä, s.o. olisi yksinkertaisesti kieltäydytty kaikesta osallistumisesta ja varmaankin olisi itsehyväisesti pidetty tätä lahkolaispäätöstä vaikean kysymyksen parhaimpana ratkaisuna. Nyt tämä kysymys käsiteltiin nuorisoliitossa ja ilmeni, että osallistumista vastustaneilla tovereilla oli huonot perusteet. "Pelkäämme, että olemme liian heikot, — sanoivat he, — voidaksemme seistä niin mahtavia voimia vastassa."

Kuten näette, toverit, vanha lahkolaisuus, joka niin usein on esiintynyt suurennellulla itseluottamuksella, tässä tapauksessa, jolloin suuri käytännöllinen kysymys vaati selvää miehekästä ratkaisua, esiintyi epäluottamuksen ruumiillistumana omiin voimiin, työläisnuorison johtavaan osuuteen.

Amerikkalaisen nuorisoliittomme johto, tov. Grin'in johdolla, hylkäsi tämän raukkamaisen perusteen ja, käärien hihat ylös, meni kongressiin, jonne oli kokoontunut sangen kirjava nuorisojoukko mitä erilaisimmista kerrostumista. Amerikkalaiset toverimme saavuttivat suurta menestystä tässä kongressissa. Fasismin agentit tulivat täydellisesti eristetyiksi ja kongressi onnistuttiin muuttamaan radikaalisen nuorison yhteisrintaman suureksi kokoukseksi. Ja kun jonkin ajan kuluttua kokoontui toinen nuorison yleinen kongressi, niin nuoret toverimme valtasivat siellä jo sangen arvovaltaisen aseman nojautuen siihen luottamukseen, jonka he olivat vallanneet uudella joukkopolitiikallaan ja oikein asetetulla työllään, johon he olivat oppineet.

Mitä he sitten olivat konkreettisesti oppineet?

Ensinnäkin, he olivat oppineet terveesti arvioimaan nuo-

risojoukkojen vasemmistumisen asteen, s.o. arvioimaan sen oikein ilman oikeistolaisia aliarviointeja ja ilman "vasemmistolaisia" yliarviointeja.

Aikaisemmin eräät toverit kuvittelivat asioiden olevan yksinkertaisesti niin, että koska työtätekevien joukkojen vasemmistuminen ja joukkoliikkeen nousu on alkanut, — ja Amerikassahan näin todellisuudessa olikin, — niin voidaan muitta mutkitta "määritellä" "vallankumouksellisen nousun" olemassaolo ja sitten on vain katsottava Kominternin ohjelmasta, millaiset vallankumoukselliset tunnukset on esitettävä sellaisessa tilanteessa ja millaisiin vallankumouksellisiin tehtäviin on käytävä käsiksi.

Amerikkalaiset nuoret toverit ovat nyt nähneet, että vaikka Yhdysvalloissa on jo tosiaan alkanut suuri nuorisojoukkojen vasemmistumisen ja aktivisoitumisen prosessi, eivät nämä joukot, eivät edes niiden aktiivisimmatkaan edustajat, ole vielä ymmärtäneet yksinkertaisimpiakaan kommunistisia tunnuslauseita ja kutsuja. He eivät ole edes ymmärtäneet, mikä on sellainen "yksinkertainen" asia kuin fasismi. Se olisi pitänyt selittää kansantajuisesti ja vieläpä sittenkin, kun he ovat tulleet käsittämään, että fasismi on vihollinen, osoittautui, että monet heistä pitivät täysin hyväksyttävänä heartilaisessa[1]) sanomalehdistössä esitettyä tunnuslausetta: "Kommunismia ja fasismia vastaan!" He eivät huomanneet, että juuri tässä pettävässä muodossa harjoitettiin puhtaasti amerikkalaista fasistista agitatiota. Heille piti mahdollisimman kärsivällisesti selittää asioiden todellinen tila tyrkyttämättä omaa mielipidettämme. Edelleen selvisi esimerkiksi seuraavaa: monet niistä, jotka olivat jo valmiit yhteistyöhön kommunistisen nuorisoliiton kanssa sodanvaaraa ja fasismia vastaan, eivät vielä rohjenneet lähteä katumielenosoituksiin. He eivät olleet lainkaan tottuneet tällaiseen taistelumuotoon ja heidän kanssaan piti aluksi sopia toisista, alkeellisemmista taistelumuodoista, jotka heidän järjestöjensä jäsenjoukot saattoivat omaksua omiksi taistelumuodoikseen, jotta sitten niiden taisteluvalmiuden kehittymisen mukaan vietäisiin niitä eteenpäin.

Toiseksi, amerikkalaiset nuorisoliittolaisemme tulivat vakuutetuiksi siitä, että me todella voimme paljon oppia ei-kommunistisilta joukoilta.

He esimerkiksi oppivat "uutta kieltä", nuorison tuoretta, konkreettista, kansantajuista ja kuvannollista kieltä, sellaista kieltä, jota vaatii täällä tov. Dimitrov vanhan, kuivan, stereotyyppisen ja terveelle ihmisjärjelle melkein ymmärtämättömän erikoiskielen tilalle. Tov. Grin kertoi, miten he onnistuivat nuorisokongressin yhteydessä laatimaan nuorison kielellä kongressin tärkeimmän asiakirjan: "Amerikan nuorison oikeuksien julistuskirja".

> "Me teimme kaikkemme vetääksemme mahdollisimman suuren määrän nuorisojärjestöjen edustajia tämän asiakirjan laadintaan ja lopulliseen asuun saattamiseen." Ja tähän hän lisäsi: "Työskennellen tällä tavalla me emme heikentäneet kommunistisen nuorisoliiton arvovaltaa, vaan lujitimme sitä. Me osoitimme nuorison laajoille joukoille, että kommunistisella nuorisoliitolla ei ole omahyötyisiä etuja ja että se kokonaisuudessaan antautuu palvelemaan nuorisokongressin laajentamisen tehtävää tarkoituksella tehdä se laajaksi joukkoliikkeeksi taantumusta vastaan, kommunistisen nuorisoliiton lykkäystä sietämättömien tarpeiden puolustamiseksi."

Erikoisesti Amerikan kommunistisen nuorisoliiton edustajat ovat oppineet joukoilta oikeata suhtautumista nuorison ei-proletaarisiin kerroksiin. Aikaisemmin monet kommunistisen nuorisoliiton jäsenet katsoivat esimerkiksi opiskelevaa nuorisoa ylhäältä alaspäin ja täten tietystikin vaikeuttivat kiinteämpien yhteyksien

[1]) Amerikkalainen suuri sanomalehtitrusti, jonka lehdet käyvät kiivasta kamppailua kommunismia ja Neuvostoliittoa vastaan. Suom. huom.

solmiamista. Tämä oli myöskin lahkolaisuuden ilmausta ja oli juuritettava pois kommunistisen nuorisoliikkeen riveistä. Jos Amerikan kommunistisen nuorisoliiton edustajat eivät olisi osanneet toverillisesti lähentyä opiskelevaa nuorisoa, eivät he olisi voineet kehittää ylioppilaiden yhteisrintaman laajoja liikkeitä, liikkeitä, joista tärkein oli ylioppilaiden lakko sotaa ja fasismia vastaan huhtik. 12 p:nä tänä vuonna, johon osallistui 184.000 ylioppilasta.

Kolmanneksi, amerikkalaiset nuorisoliittolaiset ovat myöskin oppineet voittamaan taktiikassa entisen luutuneisuutensa ja käyttämään joustavaa taktiikkaa.

Tov. Grin kertoi kaksi luonteenomaista esimerkkiä tästä. Ensimmäinen esimerkki: kongressin uskonnollisille osanottajille, jotka alussa suhtautuivat erikoisen skeptillisesti yhteisrintaman mahdollisuuteen kommunistien kanssa, annettiin sunnuntai-aamuna mahdollisuus saada mielihyvää kuuntelemalla jumalanpalvelusta. Toinen esimerkki: Rooseveltin suunnitelmaa nuorison turvaamisesta, joka edellytti 50 milj. dollarin luovuttamista nuorison pikaista avustamista varten ei tovereittemme aloitteesta leimattu demagogiaksi, vaan merkittiin myönnytykseksi, joka hallituksen oli pakko tehdä nuorison kasvavan yhteisrintamaliikkeen johdosta. Samalla nuorison yhteisrintaman johto osoitti tämän toimenpiteen koko niukkuuden ja samalla kertaa paljasti joukkojen edessä, kuinka hallituksen suunnitelma uhkaa huonontaa nuorison eräiden kerrosten asemaa. Tov. Grin täysin oikeutetusti arvioi seuraavalla tavalla tämän taktiikan tulokset:

"Näin ollen Rooseveltin suunnitelma tuli muutetuksi nuorison kongressia vastaan suunnatusta aseesta nuorison mobilisoinnin aseeksi taisteluun hallituksen avustuksen suurentamiseksi."

Näette saman tuloksen kuin Ranskassakin: miekka on lyöty vihollisen käsistä ja suunnattu sitä itseään vastaan.

Neljänneksi, Amerikan kommunistiseen nuorisoliittoon kuuluvat toverit tulivat vakuutetuiksi siitä, että on mentävä nuorison laajoihin järjestöihin, jotka ovat porvariston johtamia. Enemmänkin, he ovat myöskin oppineet, miten siellä on työskenneltävä.

Aikaisemmin KNI laski tällaiset nuorisojärjestöt yksinkertaisesti vihollisjärjestöjen joukkoon ja niiden miljoonia jäseniä pidettiin "vastustajina".

Ei otettu lainkaan huomioon sitä, että Yhdysvalloissa, ja eikä vain siellä, työtätekevän nuorison enemmistö kuuluu näihin järjestöihin. Teidän ei pidä luulla, että nuorison enemmistö on järjestymätöntä. Ei, monissa maissa enemmistö on järjestäytynyt, eikä vain armeijassa, ei vain koulussa, jotka myöskin ovat porvarillisia järjestöjä, vaan välittömästi näihin porvarillisiin nuorisojärjestöihin. Ja vieläpä silloinkin, kun me todella aloimme puhua siitä, että on työskenneltävä näiden järjestöjen riveissä, tämä työ käsitettiin täysin lahkolaisessa hengessä työksi niiden "rappeuttamiseksi", joka tällä alalla on niin huonosti soveltuvaa, ettei meidän tarvitse säälitellä, jos se useimmissa tapauksissa jäi paperille.

Amerikkalaiset kommunistisen nuorisoliiton jäsenet kertovat nyt kokemuksensa tuloksena: näihin joukkojärjestöihin ei ole mentävä tarkoituksella rappeuttaa niitä, vaan tarkoituksella "muuttaa ne porvarillisen vaikutuksen keskuksista yhteisrintamassa käytävän taistelun keskuksiksi, proletaarisen vaikutuksen keskuksiksi". Nuorison joukot pitävät näitä järjestöjä ominaan, ja vain vakavasti työskentelemällä siihen suuntaan, että näiden järjestöjen kautta puolustettaisiin nuorison tarpeita ja etuja, me voimme laajentaa vaikutustamme joukoissa.

Näissä järjestöissä amerikkalaiset nuorisoliittolaisemme ovat löytäneet suuren joukon sellaisia toimitsijoita, ja kaadereita, jotka ovat valmiit yhdessä kommunistien kanssa taistele-

maan taantumusta vastaan, ja vajaan vuoden kuluessa Yhdysvaltain kommunistinen nuorisoliitto on onnistunut muodostamaan näissä joukkojärjestöissä 175 solua. (Suosionosoituksia.)

Toverit, nämä ovat vain muutamia, — ei kaikki, — myönteisiä yhteenvetoja Amerikan kommunistisen nuorisoliiton työn kokemuksista viime ajalta.

TYÖSKENTELY PORVARILLISISSA NUORISOJÄRJESTÖISSÄ

Tämä työskentely porvarillisissa joukkojärjestöissä, jonka Amerikan kommunistinen nuorisoliitto on niin menestyksellisesti pannut alulle, onko se mahdollista ja välttämätöntä vain Yhdysvalloissa?

Ei tietystikään yksistään siellä. Monissa muissa maissa se on yhtä mahdollista, vaikkakaan ei samoissa muodoissa. Iso-Britanniassa ovat toverimme aloittaneet jotakin samantapaista toisissa konkreettisissa muodoissa, taikka tarkemmin sanoen, he vasta nyt alkavat; he ovat aikalailla myöhästyneet. Skandinavian maissa ovat toverimme tässä suhteessa niin paljon myöhästyneet, että he eivät ole tätä kysymystä vielä edes asettaneet täysin vakavasti.

Fasistisissa maissa tätä työtä tietystikin on harjoitettava toisella tavalla kuin legaalisissa oloissa. Tov. Dimitrov osoitti tämän mainiosti meille esittäen sattuvan vertauksen Troijan puuhevosesta.

Mutta ei vain fasistisissa maissa, vaan myöskin eräissä siirtomaissa meidän on myöskin sovellutettava tätä taktiikkaa, esimerkiksi Kiinassa. Te tiedätte, että kiinalaiset nuorisoliittolaisemme ovat neuvostoalueilla suorittaneet todella legendaarisia urotekoja; rintaman läheisessä vyöhykkeessä he osaavat mestarillisesti sovelluttaa Troijan hevosen taktiikkaa; mutta valkoisilla alueilla, joilla vallitsee Kuomingdanin terrori, he ovat heikkoja juuri tässä taktiikassa. Kuuluisan ranskalaisen kirjailijan Andre Malrauxin, joka etsi esimerkkejä kaikkein suurimmasta sankaruudesta, oli pakko mennä Kiinaan. Sieltä hän löysi sitä, mitä etsi — mainehikkaan kiinalaisen nuorisomme suuria tekoja. Mutta tehtävä vapautua lahkolaisuuden jätteistä terrorin oloissa, tämä tehtävä osottautui vaikeaksi vieläpä kiinalaisillekin tovereillemme. Heidän on opittava kuljettamaan Troijan hevonen luokkavihollisen luomiin laajoihin joukkojärjestöihin. He voivat sen tehdä. He ovat lahjakasta väkeä. (Suosionosoituksia.)

Myöskin muissa siirtomaissa, varsinkin Intiassa, mielestäni voidaan hyvin paljon saada aikaan työskentelemällä porvarillisissa nuorison joukkojärjestöissä.

Kaikissa imperialistisissa maissa tämä tehtävä on erikoisen tärkeä sodanvastaisen taistelun kannalta. Miten me muuten voimme yleensä sanoa, että me valmistamme työtätekeviä luokkia taisteluun sotaa vastaan, jollemme me työskentele näissä suurissa porvarillisissa nuorison joukkojärjestöissä? Tavattoman suuret joukot nuorisoa kansan työtätekevistä kerroksista kuuluvat näihin joukkojärjestöihin. Ja useimmissa maissa me emme tee mitään vakavaa työtä saadaksemme aikaan yhteyden tämän nuorison kanssa, avataksemme sen silmät näkemään edessäolevan vaaran. Onko tämä bolshevistista valmistautumista sodan varalta?

Vieläpä tällaisten joukkojärjestöjen ei-fasistisetkin johtajat, vieläpä sellaisetkin, jotka "rauhan aikoina" käyvät pasifistista propagandaa, hetkellä, jolloin maan vallassaoleva porvaristo aloittaa sodan, asiallisesti muodossa tai toisessa antautuvat sotilasjohdon käytettäviksi. Suuri joukko näiden järjestöjen nuorista jäsenistä tulee yllätetyksi, tulee petoksella vedetyksi sotaan, jos sitä ei etukäteen valmisteta kaikkeen tähän yhteyksiensä pohjalla kommunistien kanssa, jos kommunistit siihen saakka vain jaarittelevat "joukkotyöstä".

KOMMUNISTISET NUORISOLIITOT

Miten voidaan imperialististen maiden proletariaatti valmistaa imperialistisen sodan varalle niin kauan kun kommunistiset nuorisoliittomme ovat niin heikot kuin nyt! Ilman työläisnuorison voimakkaita, aktiivisia vallankumouksellisia järjestöjä, jotka ovat elimellisessä yhteydessä maan suurimpien nuorisojärjestöjen kanssa, on proletariaatti taistelussa sotaa ja fasismia vastaan oleva kädettömän sotilaan kaltainen. Mutta siitä, että voimakkaiden vallankumouksellisten järjestöjen olemassaolo on välttämätöntä, ei suinkaan seuraa, että nuorisoliittojemme on otettava vastaan vain sellaisia uusia jäseniä, jotka jo ovat vallankumouksellisia, ovat jo kommunistisia, ovat jo täysin toimintakykyisiä. Ei! Leveämmälle ovet nuorisojärjestöihimme! Kaikkialla, missä nämä järjestöt ovat legaalisia, on niiden oltava täysin avoimet kaikille pojille ja tytöille, jotka ovat todella myötätuntoisia kommunismille ja tahtovat sitä oppia.

Kommunististen nuorisojärjestöjen koko elämän tulee olla niin järjestetty, että ne uudet jäsenet, jotka eivät vielä ole kommunisteja, eivät vielä ole tottuneet kommunistiseen kuriin ja kommunistiseen aktiivisuuteen, tuntisivat olevansa kotonaan kommunistisissa nuorisoliitoissamme, kävisivät mielellään kokouksissamme, heillä olisi elävä mielenkiinto järjestöjemme elämään ja olisi mahdollisuus askel askeleelta kehittyä kommunisteiksi.

Jäsenistön vaihtuvaisuus on ollut erikoisen suuri nuorisojärjestöissämme. Mutta mitä on tuo vaihtuvaisuus? Se on lahkolaisuutemme arvostelua meille myötätuntoisten joukkojen taholta. (Suosionosoituksia.) Suurimmalta osalta tämä lahkolaisuus ilmenee siinä, että uusille jäsenille esitetään sellaiset tavattomat vaatimukset työhön ja kuriin nähden, etteivät he voi niitä täyttää. Sitäpaitsi heidän työnsä on huonosti järjestetty, on etupäässä teknillistä laatua ja niin sisällyksetöntä, että se voi tappaa kaiken elävän mielenkiinnon. Mutta ken ei voi tyydyttää asetettuja vaatimuksia, hänen kimppuunsa nuorisoliittotyöntekijämme hyökkäävät sakilla ja toisinaan vieläpä eroittavatkin. Espanjasta minulla on tietoja, että siellä vaatimukset nuorisojärjestöjen jäsenten työhön nähden ovat useinkin jopa korkeammat kuin kommunistisessa puolueessa. Tämän mukaisesti on siellä vaihtuvaisuuskin hyvin suuri. Tämä on eräs, vaikkeikaan ainoa, mutta eräs pahimpia muotoja nuorisojärjestöjemme harjoittamasta puolueen kopioimisesta, jota tov. Dimitrov niin perustellusti täällä arvosteli.

Menneinä vuosina nuorisoliittolaistemme riveissä voitiin toisinaan kuulla kinastelua, jota käytiin seuraavan skolastisen vastakkain asettamisen pohjalla: onko meidän nuorisojärjestöjemme oltava kasvatus- vai taistelujärjestöjä? Käytiinpä vielä taistelua "opportunistista syrjäpyrintöä" vastaan, jonka sisältönä mukamas oli se, että nuorisojärjestöjä pidettiin kasvatusjärjestöinä. Tietystikin, jos kasvatus otetaan vain kirjojen, teesien, luentojen y.m. välityksellä tapahtuvana opiskeluna, niin silloin se on tosiaankin opportunistista. Katsokaapa, miten Lenin asetti tämän kysymyksen. Hän puhui NLKNL:n III:ssa edustajakokouksessa lokakuussa v. 1920:

"Nuorisoliiton tehtävänä on asettaa käytännöllinen toimintansa niin, että opiskellen, järjestäytyen, liittäytyen yhteen, taistellen tämä nuoriso kasvattaisi itseään ja kaikkia niitä, jotka näkevät siinä johtajan, että se kasvattaisi kommunisteja."

KNI:n PERUSTEHTÄVÄ

Kommunistisen Nuorisointernationalen perustehtävänä on nuorisoliikkeen yhtenäisyyden aikaansaaminen fasismia, sotaa ja kapitalistista sortoa vastaan. Tämän perustehtävän asetti täydellä selvyydellä ja päättäväisyydellä toveri Dimitrov selostuksessaan ja päätöslauselmassa työjärjestyksen toisesta kysymyksestä. Se sai osakseen innokkaan hyväksymisen maailmankongressimme kommunistisen nuorisoedustajiston taholta. Samalla on tullut osoitetuksi Kommunistisen Nuorisointernationalen kurssi lähimmän taistelukauden ajaksi.

Kommunistisen Nuorisointernationalen lähimmän kongressin tehtävänä on oleva tämän kommunistisen nuorison perustehtävän konkreettinen muokkaaminen saadun kokemuksen perusteella eri maiden olojen mukaisesti, selittää ja lujittaa se erillisten lähimpien käytännöllisten tehtäväin muodossa. Minulla ei ole mitään perusteita arvioida ennakolta tätä nuorisokongressin työtä. Minä tahdon vain huomauttaa, kuinka ratkaiseva ja aktuaalinen merkitys on tällä kysymyksellä kaikissa kapitalistisen maailman maissa niin nuorisoliikkeelle kuin myöskin työtätekevien taistelulle fasismia, sotaa ja pääoman hyökkäystä vastaan.

Sosialistiset nuorisojärjestöt ovat yleensä yhtä eristetyt kuin kommunistisetkin nuorisoliitot. Suurimmalta osaltaan ne ovat nykyään puolittain nukuksissa olevia kulttuurijärjestöjä, joilla ei ole suurta arvoa proletaarisen luokkataistelun tekijöinä. Mutta olemalla kiinteässä yhteydessä kommunistisen nuorison kanssa ne voidaan herättää uuteen aktiiviseen elämään.

Sosialististen ja kommunististen nuorisoliittojen voimien yhdistäminen ja jatkuva yhteistoiminta epäilemättä saisi aikaan työtätekevän nuorison vilkkaan virtaamisen molempiin nuorisojärjestöihin. Yhdessä ne muodostaisivat johtavan voiman maan nuorison joukkoliikkeessä, erikoisesti fasisminvastaisessa liikkeessä, sillä fasismi uhkaa hävittää niin kommunistiset kuin myöskin sosialistiset nuorisoliitot ja kaikki edistykselliset nuorisojärjestöt.

Tämän takia tov. Dimitrov kehoitti nuorisoa muodostamaan kommunististen ja sosialististen nuorisoliittojen fasisminvastaisen liiton luokkataistelun pohjalla. Tämä tov. Dimitrovin kehoitus varmaankin saa aikaan mitä suurimman vastakaiun sosialistisen nuorison keskuudessa.

Kommunistinen nuoriso puolestaan on velvollinen kaikin tavoin helpoittamaan tämän ehdotuksen hyväksymistä sosialististen nuorisojärjestöjen taholta. Tämä on merkitsevä suurta askelta eteenpäin nuorisoliikkeessä.

Mutta tämä kansainvälinen tehtävä ei suinkaan merkitse sitä, etteikö yksityisissä maissa voitaisi eikä pitäisi mennä pitemmälle. Jos Komintern asettaa nyt päiväjärjestykseen puolueiden yhdistämisen, niin on selvää, että useissa maissa sosialististen ja kommunististen nuorisojärjestöjen yhdistämisen mahdollisuus on nyt vielä aktuaalisempi tehtävä.

Ranskan kommunistinen nuorisoliitto on tässäkin suhteessa esiintynyt tienraivaajana. Se otti rohkeasti ja avoimesti käsiinsä aloitteen ja esitti sosialistiselle nuorisoliitolle yhdistymisplatformun, joka sai osakseen suuren vastakaiun sosialistisen nuorison keskuudessa. Espanjassa tämä kysymys on myöskin jo aktuaalinen. Huomenna se voi tulla aktuaaliseksi monissa muissa maissa, kuten esimerkiksi Itävallassa, Belgiassa ja Yhdysvalloissa.

Sosialistisessa Nuorisointernationalessa on jo muodostunut vasemmistosiipi, joka taistelee yhteisrintaman puolesta ja lähestyy vallankumouksellisia asemia. Toisin ei voi ollakaan! Mitä suurim-

pien joukkotaistelujen edessä työläisnuorison parhaimmat, taistelukykyiset voimat siirtyvät reformismin leiristä proletaarisen vallankumouksen leiriin. Eikä vain työläisnuorison voimat, vaan myös muiden työtätekevien luokkien, opiskelevan nuorison jne. voimat. Ne antavat uusia taistelukykyisiä voimia yhteiskunnallisen vapaustaistelun aktiiviarmeijan käytettäväksi.

Tämän me näemme jo kaikissa niissä maissa, joissa kommunistit osaavat oikealla tavalla tukea porvarillisissa joukkojärjestöissä tapahtuvaa nuorison radikalisoitumista.

Tästä johtuu tov. Dimitrovin nuorisolle asettaman toisen tehtävän pitkälle menevä aktuaalinen merkitys, tehtävän "yhdistää kaikkien ei-fasististen nuorison joukkojärjestöjen voimat, mukaan luettuna ammattiliittojen, osuusliikkeiden j.n.e. nuorisojärjestöt mitä laajimman yhteisrintaman pohjalla aina erilaisten yhteisten järjestöjen muodostamiseen saakka taistelua varten fasismia vastaan, nuorison ennenkuulumatonta oikeudettomuutta ja militarisointia vastaan, nuoren polven taloudellisten ja kulttuurietujen puolesta".

Toverit, tämä on oikea tie, tämä on nuorison kommunistisen liikkeen linja.

NUORISON VAPAUDEN JA IHANTEIDEN PUOLESTA!

Nuorison kansainvälisessä yhteisrintamaliikkeessä viime aikoina, kuten tiedätte, ovat tulleet käytäntöön uudet tunnuslauseet, jotka muodoltaan ovat sangen vanhoja: vapauden, rauhan, demokratian puolustuksen tunnuslauseet. On aivan luonnollista, että eräät toverimme syventyvät tällöin miestiskelemään, sillä he tietävät mainiosti, ja muuten ei voi ollakaan, että meidän kannattamaimme tunnuslauseiden tulee kestää periaatteellinen arvostelu.

Toverit, joilla on epäilyksiä, eivät ota huomioon, että ajat ovat muuttuneet, että tunnuslause ei ole kivettymä, että sen elävä sisältö muuttuu yhdessä ajan ja tilanteen kanssa. Vapauden tunnuslause oli aikoinaan vallankumouksellinen tunnuslause porvarillisessa vallankumouksessa; sittemmin se muuttui reformistiseksi tunnuslauseeksi ja vielä myöhemmin lopuksi vastavallankumoukselliseksi tunnuslauseeksi. Esimerkiksi Saksassa v. 1928-1932, jolloin sosialidemokraatit istuivat hallituksessa ja pitivät kiinni tunnuslauseesta: "Vasemmalta ja oikealta tulevaa diktatuuria vastaan, vapauden puolesta", se oli sosialidemokraattisen hallituksen vastavallankumouksellinen tunnuslause. Mutta nyt, jolloin se esitetään ei kommunisteja vastaan käytävän taistelun, vaan yhteisrintamassa yhdessä kommunistien kanssa fasismia vastaan käytävän taistelun tunnuslauseena, tällä tunnuslauseella on tietystikin aivan toinen sisältö. Tietysti sellaiset kansanrintaman tunnuslauseet ovat venyviä ja sentähden meidän tehtävänä on tehdä ne selviksi. Joukkojen eteen on asetettava terävänä kysymys: mille luokille vapaus? Muussa tapauksessa tämä tunnuslause voi aiheuttaa proletariaatin ja sen liittolaisten luokkatietoisuuden hämärtymisen.

On siis selvitettävä kysymys, mutta ei ole viisasta suoralta kädeltä hylätä tällaisia tunnuslauseita. Sanoihan myöskin Lenin:

> "Vapaus, tietystikin, jokaiselle vallankumoukselle, olkoon se sosialistinen tai demokraattinen, on tunnuslause, joka on erittäin oleellinen".

Uuden "ranskalaisen kielenkäytön" mukaan on nuorison yhteisrintamaliikkeessä myöskin alettu puhua nuorison ihanteista. Mutta eiköhän tämä ole jo idealismia, joka meidän on torjuttava? Ei, asia on nähkääs näin: on olemassa taantumuksellisia ja vallankumouksellisia ihanteita. Edelliset on torjuttava, mutta jälkimmäiset kohotettava. Meidän neuvostoihanteemme — ne ovat materialistisia ja kommunistisia ihan-

teita, ne on vietävä laajoihin nuorisojoukkoihin, ne on juurrutettava niihin.

Tosiseikat puhuvat, kuinka suuri on Neuvostoliiton auktoriteetti kapitalistisissa maissa, erikoisesti nuorisojoukkojen keskuudessa. Mutta kuinka heikkoja me vielä olemmekaan Neuvostoliiton suurten saavutusten popularisoimisessa! Kuinka heikkoja me olemmekaan, kun on kysymys siitä, että näytettäisiin koko ihana tulevaisuus, joka avautuu neuvostomaan nuorison eteen. Tämä on eräs nuorisoliikkeen tärkeimpiä poliittisia tehtäviä.

Edessäni on viime keväänä keskikoulun päättäneen neuvostomaan tyttären puhe. Kuulkaapas, miten hän kuvaa neuvostomaan nuorison asemaa.

"Vieraanvaraisesti ja selkosen selälleen ovat edessämme avattuina ovet riemuisaan luovaan elämään!

Insinöörit, sorvaajat, traktoristit, agronoomit, kirjailijat, kemistit, sähköteknikot — kaikki ovat tarpeen nuorelle ihanalle synnyinmaalleni!

Niin, V. V. Majakovski on oikeassa: "Heidän elämänsä on ihana ja ihanaa on elää" tällaisena erinomaisena aikakautena ja erinomaisessa maassamme! Meidän ikätoverimme ulkomailla eivät ole milloinkaan eläneet näin erinomaisia, elämäntäyteisiä, aurinkoisia ilonpäiviä kuin me elämme nykyään.

...Tämän mahdollisuuden iloisesti, reippaasti ja hyvin opiskella ovat meille valloittaneet meidän vanhempamme, veljemme suuren kommunistisen puolueemme johdolla lokakuun taisteluissa...

...Meidän keskuudessamme on ei vain tulevia insinöörejä, teknikkoja, kemistejä, agronoomeja, Punaisen Armeijan komentajia, lentäjiä, tankkimiehiä, — meidän joukossamme on myöskin kirjailijoita, runoilijoita, säveltäjiä, kuvanveistäjiä, meidän joukossamme on lentopallon pelaajia, shakkipelaajia, mainioita urheilijoita!

...Olemmehan me Neuvostomaamme nuoria isäntiä! Edessämme on valtava tehtävä — alistaa avaruus ja aika!

Me tahdomme elää, meidän on elettävä ja me olemme elävät kauan, sillä Vladimir Iljitsh antoi meille tehtävän — valmiiksi rakentaa kommunistinen yhteiskunta. Hän sanoi: — 'juuri nuorison on rakennettava kommunistinen yhteiskunta'...

...Niin, me ymmärrämme ja valtaamme kaiken, sinitaivaan ja arktiikan yön.
Ja kun maa meiltä kuntoa vaatii, joka ainoo teemme sankar'työn.

...Sankaruus meidän maassamme ei ole pelkkää järjetöntä maineen tavoittelua: meidän sankaruutemme on jokapäiväisessä vakavassa taistelussa ja työssä". (Myrskyisiä suosionosoituksia).

Koettakaa, toverit, esittää tämä maittenne kielillä, mutta ehdottomasti nuorison verevällä kuvannollisella kielellä, ja te tulette silloin vakuutetuiksi, että tällä tavalla voidaan vallankumouksellisessa agitatiossamme saavuttaa paljon enemmän kuin elottomalla statistiikalla.

*

Toverit, nuorisoliikkeemme myönteisistä esimerkeistä, joista minä olen tässä kertonut, te olette tulleet näkemään, että eräissä maissa kommunistinen nuoriso on jo ottanut ensimmäiset ratkaisevat askeleet oppiakseen "purjehtimaan luokkataistelun myrskyisällä merellä", kuten täällä lausui tov. Dimitrov.

Me kaikki tässä kongressissa olevat olemme vahvan uskon elähdyttämät, että uusi taktillinen orientoituminen, jonka tov. Dimitrov osoitti meille sellaisella vakuuttavaisuudella, voi auttaa meitä saavuttamaan todella suurta menestystä yleismaailmallisen liikkeemme kaikilla aloilla ja eikä viimekädessä nuorisoliikkeessämme.

Mutta eräs seikka, toverit, on epäilemätöntä: asia ei luista itsevirtauksella. Ennen kaikkea on aivan välttämätöntä kommunististen puolueiden alituinen huolellinen apu nuorisoliikkeelle, paljon vaikuttavampi apu ja johto kuin on ollut tähän saakka. Minä en kohdista tätä kehoitustani kaikille kommunistisille puolueille, vaan niiden enemmistölle. Minkä takia? Ranskan ja Yhdysvaltain nuorisoliittolaistoverit kertovat, että heillä ei ole mitään valittamisen aihetta — näissä maissa puolueet todella avustavat. Tov. Raymond Guiaux sanoi: "Aikaisemmin me

autoimme puoluetta, nyt puolue auttaa meitä". On siis käynyt niin, että nuorisomme omat saavutukset ovat saattaneet puolueenkin johdon paremmin ymmärtämään nuorisoliiton osuuden ja tarpeet.

Kaikkien kommunististen puolueiden, kaikkien niiden johtajain on kerta kaikkiaan ymmärrettävä: nuorison liike on yhteiskunnallisen vapautusliikkeen s y d ä n. Meidän nuorisomme, meidän toivomme kasvaa, mutta se voi kasvaa kymmenen kertaa nopeammin, jos puoluejohto auttaa sitä tositeolla, jos se antaa nuorison avuksi todella kykeneviä voimia. Nuorisoliikkeemme eräät ohjaajat ovat viime vuosina kohonneet nuorison todellisten johtajien tasolle. Mutta asia ei käy kuntoon, jos puoluejohto, kuten nyt usein tapahtuu, heti ottaa itselleen jokaisen nuorisoliittolaisaktivistin, joka on osoittautunut kykeneväksi nuorisoliikkeen työssä.

Kommunistinen nuorisoliitto on tietysti myöskin kaaderien koulu puoluetta varten. Mutta koululla, jolta viedään kaikki kykenevät opettajat ja johtajat, ei ole mitään arvoa. (Myrskyisiä suosionosoituksia.)

Toverit! T o i n e n i m p e r i a l i s t i n e n m a a i l m a n s o t a l ä h e s t y y. Valmistellaan rikollisinta sotaa kaikista rikollisista sodista: vastavallankumouksellista imperialistista hyökkäystä Neuvostomaata, kaikkien maiden työläisten isänmaata vastaan.

Mutta me tiedämme, kuten tästä sanoi tov. S t a l i n, että tämä sota on oleva porvaristolle kaikkein vaarallisin sota. Mutta kenet jumalat tahtovat syöstä kuiluun, hänet ne ensin lyövät sokeiksi.

Vallassaoleva porvaristo kiitää mitä vaarallisinta sotaseikkailua kohti. Eräissä maissa se on jo valinnut "johtajien" tehtävään tyhmänsokeita hurjapäisiä seikkailijoita antaen niiden käsiin hallitusohjakset.

Ehkäpä Saksan porvaristo ei ole parempien johtajien arvoinen, mutta olipa asia miten tahansa, maailma on suojattava niiden raivonnalta.

Japanin armeijan johtajat ovat melkein yhtä suuressa määrässä yhteiskunnallisesti vaarallisia "rauhan apostoleja" (kuten itseään ja asekumppaneitaan nimitti tunnettu kenraali Araki). Poliittinen järkevyys ei myöskään Puolassa ole hallinnan peräsimessä. Ja Britannian imperialismi, jota mitkään valloitukset eivät tee kylläiseksi, on valmis tukemaan, — suoraan tai välillisesti, — jokaista seikkailijahallitusta sodassa Neuvostomaata vastaan.

Kaikki he eri puolilta työntävät maailmaa kansojen uuteen verilöylyyn. Tästä johtuu kärkevä sodanvaara.

Mutta tämä ei meitä peloita. Se kuitenkin vaatimalla vaatii työtätekevän väestön vakavaa ja tarmokasta mobilisointia vastaiskuun, taisteluun porvariston sotavarusteluja vastaan. Se vaatii miljoonaisten nuorisojoukkojen vetämistä yhteisrintamaan.

Miten me muuten kykenemme vastustamaan imperialistisia sodanlietsojia?

Me tahdomme hyökätä luokkavihollistemme kimppuun selkäpuolelta, jos ne aloittavat sodan Neuvostoliittoa vastaan; mutta m i t e n me voimme tämän tehdä, jos työtätekevän väestön enemmistö ei seuraa meitä, vaan esimerkiksi pappeja taikka liberaalisia kameleontteja?

Me usein toistamme tunnuslauseen imperialistisen sodan muuttamisesta kansalaissodaksi porvaristoa vastaan. Tämä tunnuslause sellaisenaan on hyvä, mutta se muuttuu tyhjäksi vaaralliseksi fraasiksi, jos me emme etukäteen tee mitään vakavaa takoaksemme nuorison yhteisrintaman. (Pitkäaikaisia suosionosoituksia.)

Asia vaatii, että nuorison vallankumouksellinen liike olisi vähintään kymmenen kertaa laajempi kuin meidän puolueemme ja nuorison yhteisrintama sata kertaa laajempi. Että se on monissa maissa täysin mahdollista, sen osoittaa ranskalaisten ja amerikkalaisten nuorisoliittolaisten saavuttama menestys.

Vain siinä tapauksessa, että me

kaikkialla käymme tiukasti kiinni tähän työhön ja teemme sitä kunnollisesti, jos me tässä työssä saavutamme todella huomattavaa menestystä, vasta silloin me voimme sanoa, että me bolshevistisesti valmistamme joukkoja imperialistisen sodan varalle.

Me kutsumme yhteisrintamaan myöskin nuorison pasifistisia järjestöjä, mutta meidän on väsymättä valistettava nuorisoa siihen suuntaan kuin opetti Lenin:

"Sinulle annetaan kivääri. Ota se ja opettele hyvin sotataitoa. Tämä taito on välttämätön proletaareille — ei sitä varten, että ammuttaisiin veljiä kohtaan, toisten maiden työläisiä, kuten tehdään nykyisessä sodassa ja kuten sinua neuvovat tekemään sosialismin petturit, — vaan sitä varten, että taisteltaisiin oman maan porvaristoa vastaan, jotta riistosta, kurjuudesta ja sodista tehtäisiin loppu ei hyvillä toivomuksilla, vaan voittamalla porvaristo ja riisumalla se aseista." (Myrskyisiä suosionosoituksia).

Jos meidän puolueemme ja nuorisomme lähtevät tässä hengessä taisteluun sotaa vastaan, niin ei ole epäilystäkään, että tuleva vastavallankumouksellinen imperialistinen sota johtaa useissa maissa vallankumoukseen, että tämän sodan lopussa Göring ei tule näyttämään paremmalta kuin Van der Lübbe Leipzigissä. (Pitkäaikaisia suosionosoituksia.)

E l ä k ö ö n b o l s h e v i s t i n e n n u o r i s o!

E l ä k ö ö n m e i d ä n y h t e i n e n i h a n a n e u v o s t o i s ä n m a a m m e!

E l ä k ö ö n m a a i l m a n p r o l e t a r i a a t i n s u u r i j o h t a j a S t a l i n!

(Myrskyisiä, pitkäaikaisia suosionosoituksia, kaikki nousevat seisoalleen. Salin kaikilta ääriltä kuuluu edustajien tervehdyshuudahduksia: "Rot Front", "hurraa", "vanse". Edustajistot laulavat vallankumouksellisia laulujaan: "Junge Garde", "Carmaniola" y.m.)

Suomen kommunistit edustavat kansaa taistelussa kapitalistisia kansan sortajia vastaan*)

HANNES MÄKINEN

TOVERIT! Haluan Suomen työväenluokan kokemusten perusteella käsitellä seuraavia kolmea kysymystä: vastarinnan merkitystä, liikehtimisten kehittämistä fasistidiktatuurin oloissa ja vihollisen voimien konkreettisen arvion merkitystä.

VASTARINNAN MERKITYS

Ensimmäiseen kysymykseen. Tov. Dimitrov painosti alustuksessaan sitä suurta merkitystä, mikä Itävallan ja Espanjan työläisten aseellisella taistelulla fasismia vastaan oli sekä näiden maiden, että koko kapitalistisen maailman työläisille. Jos fasismin valtaantulo Saksassa hälyytti Euroopan työläisiä, jos se avasi miljoonain silmät näkemään fasistisen hirmuvallan koko sen kaameudessa — niin a k t i i v i n e n a s e e l l i n e n v a s t a r i n t a f a s i s m i a v a s t a a n Itävallassa ja Espanjassa rohkasi ja elävöitti ja innostutti

*) Kominternin VII kongressissa pidetty puhe.

työväenluokan taistelua kaikissa maissa. Vastarinnan ajatus heräsi ja voimistui sellaisissakin, jotka fasismin tuloon olivat suhtautuneet kuin mihinkin kiertämättömään kohtaloon, jotka olivat joutuneet sen passiivisuuden ja epäilyksen valtaan, mitä sosialidemokratia, trotskilaiset ja kaikenlaiset voimattomat horjujat Saksan tapausten jälkeen olivat kylväneet. Wienistä ja Asturiasta kohoavat taistelun liekit olivat se tulipatsas, minkä nähdessään heikot ja epäuskoisetkin, sosialidemokratian lamaannusmielialojen tartuttamat saivat uutta voimaa ja luottamusta luokkamme voittoon.

Tätä vastarinnan osoittamisen merkitystä emme voi liian suureksi arvioida. Itävallassa ja Espanjassa kärsittiin kyllä tappio. Mutta se ei ollut tappio, mikä murtaa ja lamaannuttaa. Niin, oli kärsitty tappio, mutta oli kuitenkin pantu vastaan, ei oltu taistelutta antauduttu, oli taisteltu. Ja työläisten mieliin takoutui ajatus: seuraavalla kerralla me voitamme.

Tästä vastarinnan, vastaanpanon suuresta elävöittävästä merkityksestä on Suomen työväenluokalla arvokkaita kansainvälisen merkityksen omaavia kokemuksia.

Suomen työväen vallankumous v. 1918 päättyi tappioon ja sanomattoman ankaraan terroriin tappion jälkeen. Mutta viruessamme keskitysleireillä, joissa tovereitamme sadoin ja tuhansin ammuttiin, joissa nälkään kuolleiden luku nousi 15.000:n, ei mielessämme ollut tilaa pelolle ja lamaannukselle. Aivomme täytti vain yksi ajatus: uusi, voitollinen taistelu.

Ja kun me vapauduimme vankileireiltä, kävimme kuin uudestisyntyneinä työhön. Me olimmekin uudestisyntyneet. Kansalaissodan ahjossa oli Suomen työväen parhaimmistosta karissut pois II internationalen kuona ja esille tullut kommunismin puhdas kulta.

Tappiomme suurimpana tuloksena oli kommunistisen puolueemme syntyminen. Se, että emme v. 1918 taistelutta antautuneet — mikä antautuminen uhrien määrää tuskin olisi vähentänyt, sillä onko terrori nyt pieni niissä fasistisissa maissa, missä ei työväenluokka vakavampaan vastarintaan pystynyt? — se antoi meille sellaiset voimat, tarmon, uskalluksen ja kestävyyden työssämme, että me pian olimme rakentaneet uudelleen mahtavat työväen luokkajärjestöt. Kahden vuoden sisään oli vallankumouksellinen työväki vallannut sosialistisen nuorisoliiton, naisliiton, ammatillisten järjestöjen johdon käsiinsä ja perustanut vallankumouksellisen joukkopuolueen, mikä lukumäärällisesti saavutti sosdem puolueen jäsenmäärän.

Minkälaisiin tuloksiin sensijaan vastarinnattomuus porvariston hyökätessä johtaa, sen me saimme kokea v. 1930, jolloin puolueemme ei kyennyt osoittamaan joukkovastarintaa porvariston fasistista päällekarkausta vastaan. Vaikka terrori v. 1930 ei ollut niin laajaa ja veristä kuin v. 1918, kesti yli kolme vuotta, ennenkuin kykenimme saamaan aikaan vähänkään laajempaa joukkoliikettä. Vastarinnattomuus aiheutti arkuutta, lamaannusta, pessimismiä työväenluokan etumaisimmissakin aineksissa. Sosialidemokratian levittämät antautumismielialat, heidän teoriansa, että nyt on taantumuskausi, jolloin mitään ei voida tehdä, heidän kehoituksensa pysyä «rauhallisina» ja odotella parempia aikoja löysivät vastakaikua laajoissa työväestön piireissä. Eivät nämä lamaannusmielialat vieläkään ole kokonaan hävinneet.

Näiden kokemusten merkitys ei koske vain Suomen työläisiä. Vastarintaa fasismia vastaan, sen jokaista, pienintäkin hyökkäystä vastaan ei koskaan saa laiminlyödä. Tämä ei tietenkään merkitse, että työväenluokan etujoukko olisi jokaisessa ti-

lanteessa heitettävä epätasaiseen taisteluun, missä se vain joutuisi tuhotuksi — niinkuin suosittelevat ne pikkuporvarilliset näkövallankumoukselliset, jotka ammentavat luokkataistelukäsityksensä ei Marxilta, vaan Don Quijoten kunniakäsikirjasta, jonka mukaan «kunnia» on pelastettava, vaikka sitten maailma tuhoutuisi. Meidän proletaarinen kunniamme ei ole mielettömissä uhkayrityksissä, vaan siinä, että me johdamme proletariaatin voittoon. Olosuhteiden pakottama perääntyminenkään ei ole häpeäksi — mutta perääntyminenkin on suoritettava taistellen.

On siis välttämättä osoitettava toimivaa vastarintaa jokaista fasismin hyökkäystä vastaan. Työtätekevät älkööt taistelutta luovuttako ainoatakaan vielä jälellä olevista demokraattisista oikeuksista ja vapauksista. Päinvastoin on niitä laajennettava. Jokainen toimenpide demokraattisia vapauksia vastaan on lyötävä takaisin. Vaikkei fasismin konkreettista hyökkäystä aina onnistuttaisikaan estämään, ei osoitettu vastarinta kuitenkaan ole vaikuttamatta taistelun myöhäisempiin vaiheisiin. Sen on kokemus osoittanut.

LIIKEHTIMISTEN KEHITTÄMINEN FASISTIDIKTATUURIN OLOISSA

Toiseen kysymykseen. Miten kuitenkin sellaisenkin negatiivisen kokemuksen jälkeen oli mahdollista nostattaa työväen mielialaa, saada aikaan taistelua? Miten on mahdollista raskaan terrorinkin oloissa kehittää joukkoliikettä?

S i t ä e i s a a t u a i k a a n l a h k o l a i s p o l i t i i k a l l a. Siinä ei auttanut sanavallankumouksellisuus, ylimalkaisten taistelukutsujen heittäminen, joukkojen alkuvoimaisen liikehtimisen odottelu — kaikki ne «juurtuneet paheet» joita tov. Dimitrov alustuksessaan niin voimakkaasti ja ansaitusti suomi ja joista monet meidänkin toimintaamme v. 1930 jälkeisenä ensikautena vaivasivat. Meilläkin oli lahkolaisuus osaksi rangaistusta aikaisemmista opportunistisista virheistämme. Osaksi aiheutui itseensä sulkeutuneisuutemme väärin ymmärretystä konspiratiosta. Puolueemme järjestöt luulivat useasti parhaiten suojelevansa itseään ohranavainoilta ja provokatiolta siten, että ne täysin sulkeutuivat omaan kuoreensa. Mutta siten provokatio päinvastoin vain helpottui kun poliisin ei tarvinnut hakea kommunisteja kymmenien tuhansien työläisten joukosta, vaan voi se keskittää toimenpiteensä langan pään löytämiseen vain pienestä piiristä.

Kokonaan ilman tuloksia ei työmme tietenkään tänäkään kautena ollut. Saimme kehitetyksi verraten laajan illegaalisen lehdistön, kykenimme järjestämään muutaman työttömäin joukkoesiintymisen, jonkin onnistuneen laittoman mielenosoituksen jne. Mutta nämä esiintymiset jäivät yksinäisiksi, tilapäisiksi. Kun puolue kovasti ponnisteli, kun sen jäsenet uhrautuvasti panivat itsensä alttiiksi poliisipampuille ja vankilalle, saatiin suurten joukkojen lamaantuneisuuden ja välinpitämättömyyden jäähän aina silloin tällöin lyödyksi jokin avanto, pieni hengitysreikä — mutta se ei aiheuttanut suurta jäänlähtöä. Laajaa joukkoliikettä ei näillä keinoin voitu kehittää.

Se oli mahdotonta, koska lahkolaisuuden jätteet pitivät meitä, etujoukkoa, eristettynä työväen suuresta joukosta. S i i n ä h ä n l a h k o l a i s p o l i t i i k a n v i k a j u u r i o n k i n, e t t ä e t u j o u k k o k ä ä n t y y l u o k a n p u o l e e n u l k o a p ä i n, yrittäen ikäänkuin kiskoa sitä nuorasta eteenpäin tai — vielä pahempi — vain huudellen sitä tulemaan perässään, useasti lisäksi

äänenkantomatkan ulkopuolelta. Näistä lahkolaistendensseistä oli tehtävä loppu, ennenkuin saatoimme odottaa todellisia tuloksia saavuttavamme. Meidän kokemuksemme osoitti vielä kerran, että luokan liikkeellesaamiseksi on lahkolaisuuden jätteetkin poisjuuritettava kommunistisesta puolueesta.

Tuloksia aloimme saavuttaa vasta yhteisrintamapolitiikan avulla, jota fasistikumouksen jälkeisten kolmen ensimmäisen vuoden aikana olimme vain sanoissa harjoittaneet.

Yhteisrintamataistelut alkoivat ensiksi kehittyä taloudellisten, työväen jokapäiväistä elämää koskevain kysymysten ympärillä. Lakkoihin osallistuvat työläiset, joita johti kommunistisista ja sosdem työläisistä kokoonpantu lakkokomitea, näkivät elävästä kokemuksestaan, että yhteisesti taistellen voivat he — vastoin sosialidemokratian levittämiä käsityksiä — pulan oloissakin saavuttaa parannuksia oloihinsa. Muutamat menestykselliset lakot vetivät esimerkillään mukaan toisiakin työläisryhmiä, jotka samoin yhteistaistelun avulla ryhtyivät etujaan valvomaan. Lakkoliike kehittyi laajaksi.

Tällaiset tulokset olivat mahdollisia vain oikean yhteisrintamapolitiikan johdosta ammatillisessa liikkeessä.

Päätettyään v. 1933 kaikkien kommunistien ja vallankumouksellisten työläisten liittymisestä sosialidemokraattien fasistikumouksen aikoihin perustamiin uusiin ammatillisiin järjestöihin kehitti puolueemme taktiikkaansa edelleen siten, että pienet maanalaiset ammatilliset ryhmät lopetettiin kokonaan, luovuttiin rakentamasta erikoisia suljettuja VAO:n ryhmiä, kehoitettiin työläisjoukkoja liittymään ammatillisiin järjestöihin niiden muuttamiseksi työväen taistelujen saboteeraajista niiden järjestäjiksi. Te näette, toverit, että olemme Suomessa alkaneet suorittaa sellaista käännettä kuin tov. Dimitrovin alustuksessa ja teesien ammatillista liikettä koskevassa osassa suositellaan. Me voimme omasta kokemuksestamme vakuuttaa, että tämä kurssi on oikea. Suomen ammatillinen liike elää pääasiassa meidän työmme ansiosta nyt voimakasta nousukautta.

Yhteisrintamapolitiikkamme ammatillisen liikkeen alalla on samalla voimakkaasti edistänyt jakaantumista sosialidemokratian sisällä.

Se on pohja, jolle me voimme rakentaa myöskin kysymyksessä yhteisrintamasta poliittisella alalla.

Sosialidemokratian oikeisto taistelee ankarasti yhteisrintama-ajatusta vastaan. Sen taantumuksellinen Tannerin johtama oikeistosiipi tahtoo jo ennen enemmän tai vähemmän hitleriläismalliseen komentoon siirtymistä — mikä uhka Suomessa päivä päivältä lisääntyy — «yhdenmukaistua», toivoen palkaksi saavansa oikeuden säilyttää legaalisuutensa fasismin raaimmankin herruuden aikana. Tämä oikeisto menee niin pitkälle, että sen mielestä Saksan sosialidemokratian vika oli siinä, että se liian myöhään heittäytyi Hitlerin edessä polvilleen, ja Ranskan oikeistososialidemokraatteja kehoittaa se eroamaan Ranskan sosialistipuolueesta ja perustamaan uuden puolueen, mikä ei olisi yhteisrintamassa kommunistien kanssa. Tälle politiikalleen johdonmukaisena äänestävät Tanner ja kump. hallituksen esittämien kiristyslakien puolesta ja tarjoavat yhteisrintamaa edistykselle ja maalaisliitolle. Suomen sosdem oikeistojohto on esimerkki siitä, miten porvariston kanssa liittoutumisen politiikan välttämättömästi täytyy johtaa yhä pitemmälle ja pitemmälle fasismin edessä antautumisen tiellä.

Tällaista taantumuksellista politiikkaa vastustavan vasemmiston voimistuessa on siihen rivijäsenten lisäksi liittynyt määrättyjä toimitsija-aineksiakin.

Tämän ylläkuvatun yhteisrintama-

politiikan avulla on päästy siihen, että sosdem työläisten vakuutuksen mukaan syvin rajaviiva työväenliikkeessä ei enää kulje sosdem ja kommunististen työläisten, vaan yhteisrintaman kannattajien ja sen vastustajien välillä.

Toverit! Olen kertonut näistä kokemuksistamme osoittaakseni käytännöllisin esimerkein, miten ainoastaan oikean yhteisrintamapolitiikan avulla lähestyminen sosdem työläisiin on mahdollista ja miten erikoisen ratkaisevaa osaa tässä näyttelee ammatillisen liikkeen taktiikka. Ei meidän puolueemme vielä ole tehnyt läheskään riittävästi tällä alalla. Erikoisesti poliittisten yhteisesiintymisten järjestäminen sotaa ja fasismia vastaan on vasta aivan alussaan. Toiselta puolen on siellä täällä jo esiintynyt oikeistolaisia virheitä yhteisrintamapolitiikassa, niin että yhteisrintama on käsitetty sopuiluksi ja kompromissaamiseksi sosialidemokratismin kanssa. Tätä oikeistolaisuuden vaaraa vastaan taisteleminen, mikä on välttämätöntä, ei tietysti kuitenkaan saa johtaa meitä harhaan päätehtävästämme: yhteisrintaman luomisesta, laajentamisesta ja voimistuttamisesta.

Kommunistien on oltava alotteentekijöinä yhteistaistelujen järjestämisessä. Mutta se ei merkitse, että saisi lyödä laimin osallistumisen taisteluliikkeisiin, jotka tapahtuvat muiden kuin kommunistien alotteesta, jos ne ovat suunnatut fasismia, sotaa ja pääoman hyökkäystä vastaan. Erikoisesti maissa, missä kommunistiset puolueet ovat illegaalisia, on suuri merkitys sillä, miten hyvin kommunistit osaavat tarttua sosialidemokraattien, pasifistien ja porvarillisten piirien alullepanemiin puolinaisiinkin liikehtimisiin tai vaikkapa demagoogisessa tarkoituksessa esille heittämiin tunnuksiin.

Toverit, tov. Dimitrovin loistavan alustuksen kirkkaimpia kohtia oli hänen esityksensä ideologisesta taistelusta fasismia vastaan. Haluan vielä kerran alleviivata, miten erikoisen tärkeä on taistelu shovinismia vastaan, mikä on yksi fasismin tehokkaimpia aseita työtätekevien vetämiseksi vaikutuspiiriinsä. Sen osoitti meille Saarin äänestys, vaalien tulokset Tshekko-Slovakian saksalaisalueilla.

Erikoisesti on tämä kysymys polttava kaikissa Neuvostoliiton naapurimaissa, joiden kansoissa tsarismin näitä kansoja vastaan harjoittama kansallinen sorto herätti vihaa kaikkea venäläistä vastaan. Tätä venäläisvihaa on porvaristo menestyksellisesti käyttänyt ja käyttää Neuvostoliittoa ja kommunisteja vastaan. Suomessa, Virossa, Latviassa, Puolassa — kaikkialla on porvariston valttina kommunisteja vastaan: kommunistit ovat venäläisten agentteja, kommunistit haluavat saattaa maamme uudelleen venäläiseen orjuuteen, kommunistit ovat kansallisen itsenäisyytemme vihollisia.

Olemmeko me riittävästi taistelleet tätä valhetta vastaan? Emme, toverit, olemme lyöneet laimin paljon, mikä nyt on korjattava. Ensiksi: on selitettävä joukoille Neuvostoliiton kansallisuuspolitiikkaa. Sitä on välttämättä tehtävä enemmän kuin tähän asti. Toiseksi: meidän on avoimesti ja täydellä äänellä selitettävä joukoille se tosiasia, että kommunistit eivät halua vapautta vain oman porvaristonsa sortamille kansoille, vaan että he eivät ole kansallisia nihilistejä omaankaan kansallisuuteensa nähden.

Me kommunistit olemme Suomessa ainoat, jotka todella taistelevat Suomen riippumattomuuden puolesta — myöskin sen riippumattomuuden puolesta Englannin tai Saksan imperialismista, joille Suomen suurporvaristo maansa vuoronsa perään on myynyt, sen jälkeen kun Venäjän proletariaatti bolshevik-

kien johdolla kukisti tsarismin ja tsaarin, jonka saappaita Suomen lapualaisten nykyiset johtajat siihen asti olivat nuoleskelleet. Me Suomen kommunistit edustamme kansaa, jonka lapsia me itse olemme, taistelussa kapitalistisia kansan sortajia vastaan. Me rakastamme Suomen työtätekevää kansaa, jonka onnen ja menestyksen puolesta me henkemmekin uhalla taistelemme ajaaksemme sen niskoilta ne loiseläjät ja ryöstäjät, jotka sen elinmehuja imevät ja sen vapaan kehityksen tielle esteitä asettavat. Ja kun lapualaishuligaanit haluavat esiintyä Nuijasodan kapinoitsijain jälkeläisinä, sanomme me: tietäkää huutia! Herrojen mestaamain talonpoikaisjohtajain Ilkan ja Pountun työn jatkajia eivät ole pankkiirien, kenraalien ja tehtailijoiden ja kartanoherrojen ystävät ja kätyrit. Meidän päiviemme Ilkka, jonka päätä pyövelit himoitsevat, ei ole Kosola, vaan Toivo Antikainen.

VIHOLLISEN VOIMIEN KONKREETTINEN ARVIOINTI

Toverit! Viimeiseen kysymykseen. Toveri Dimitrov alleviivasi, miten vaarallista on ylimalkaisuus, epäkonkreettisuus ei vain tunnuksissa ja agitatiossa, vaan myös tilanteen arviossa.

Suurena virheenä fasisminvastaisessa taistelussa niin Saksassa, Bulgariassa kuin Suomessakin oli, ettei aina tunnettu konkreettista vihollista, ei sen suunnitelmia, ei sen hyökkäyksen suuntaa ja vauhtia, että puuttui poliittista valppautta, niin että vihollinen pääsi yllättäen iskemään.

Eikä kuitenkaan olisi ollut mikään mahdottomuus esim. meillä Suomessa jo paljon aikaisemmin nähdä, mihin suuntaan kehitys on kulkemassa. Jo 1929, mutta erikoisesti v. 1930 alkupuolella olisi meidän pitänyt nähdä, että suurporvaristo valmistelee äkillistä iskua työväenluokkaa vastaan. Kyllä me näimmekin, että terrori oli kiristymässä. Me tiesimme ja painostimme agitatiossamme alituisesti, että Suomessa on vahvoja fasismin aineksia. Oikein oli myöskin, että me jo porvarillisen demokratian kautena vahvasti alleviivasimme tämän demokratian luonnetta porvariston diktatuurina. Mutta jo v:sta 1929 lähtien olisi meidän tullut koko paino keskittää siihen, että nyt on tapahtumassa syvä muutos, on lähestymässä porvariston voimakas päällekarkaus, mitä vastaan kaikki työväenluokan voimat on mobilisoitava.

Mutta voimakkaiden fasismin ainesten olemassaolosta me vedimme käytännössä sen väärän johtopäätöksen, että siis mitään äkillisiä muutoksia ei enää tule tapahtumaan, vaan tulevat nämä fasismin ainekset vähitellen yhä lisääntymään kunnes «liu'utaan» fasistidiktatuuriin. Olisi tullut vetää juuri päinvastainen johtopäätös, että koska fasismin ainekset jo nyt ovat niin voimakkaat, niin sitä suurempi on fasismin vaara ja sitä helpompi on porvariston käyttää tätä voimaansa raskaan iskun antamiseen työväenluokalle. Kun emme tätä nähneet, jouduimme yllätetyiksi.

Nyt ei puolueemme tee sitä virhettä. Vaikka Suomessa v. 1930 tapahtuikin fasistinen päällekarkaus työväen kimppuun, emme enää sokeasti päättele: Suomessa tapahtui jo fasistikaappaus, mitään syvempää muutosta ei siis enää tule tapahtumaan. Ei, syviäkin muutoksia voi tulla ja on nyt todella tulossa. Fasismikaan ei ole mikään liikkumaton ja kerta kaikkiaan määrätty järjestelmä. Sen näemme erittäin selvästi nyt Puolasta, jossa jo v. 1926 lähtien on fasistinen diktatuuri, mutta jossa juuri nyt on käynnissä sy-

vällekäypä muutos Puolan fasismin hitlerisöimisen suuntaan.

Samansuuntainen kehitys on käynnissä myöskin Suomessa. Taas hyväksytään yksi fasistinen poikkeuslaki toisensa jälkeen. Nyt hyökätään jo sosdem järjestöjenkin kimppuun, jotka v. 1930 vielä saivat olla verraten rauhassa. Porvarillisia lehtimiehiä joutuu jo poikkeuslakien perusteella linnaan. Lapualaisroistojen väkivallanteot lisääntyvät ja lapualaisuus yrittää laajentaa joukkopohjaansa harjoittamalla hillitöntä ajojahtia maan ruotsalaista kansallisuutta vastaan.

Mutta Suomessa eivät kasva ainoastaan fasismin voimat. Kasvaa myöskin tahto vastarintaan, rynnäkön aate kypsyy joukoissa. Vastuunsa ja velvollisuutensa tuntien työskentelemme puolueemme työväen yhteisrintaman ja antifasistisen kansanrintaman luomiseksi fasismia vastaan. Työväestö osoittaa jo vastarintaa pääoman hyökkäystä vastaan. Ensimmäiset askeleet kansanrintaman luomiseen on jo otettu. Yhä suurempaa vastakaikua saavat tunnukset: Linnaan fasistiset maantieryövärit ja heidän rahoittajansa! Kumoon kaikki kiristyslait! Alas kaikki kansalaisvapauksia rajoittavat lait, pykälät, säädökset ja asetukset, jotka vain tasottavat tietä fasistiselle hitleriläiskomennolle!

VII maailmankongressin bolshevistista linjaa noudattaen kykenee SKP kokoamaan laajat joukot taisteluun fasismia, sotaa ja pääoman hyökkäystä vastaan. Se lähentää myöskin loppupäämääräämme, vapaan, sosialistisen neuvostotasavallan luomista.

Suomen suurporvariston valloitussuunnitelmat ja Saksan fasismi*)

J. LEHTOSAARI

TOVERIT! Taistelussa rauhan puolesta käsittää Suomen kommunistinen puolue yhdeksi tärkeimmäksi tehtäväkseen maansa suurporvariston sotapolitiikan paljastamisen laajoille kansankerroksille, joille sota tuottaa vain suuria kärsimyksiä, puutetta ja kurjuutta. Suomen suurporvariston sotapolitiikan ja sen seurausten selvittäminen ja toiselta puolen Neuvostoliiton johdonmukaisen rauhanpolitiikan tunnetuksi tekeminen muodostaa tärkeän lähtökohdan joukkojen mobilisoimiseksi laajaan ja voimakkaaseen taisteluun rauhan puolesta.

Suomi on pieni maa, mutta maantieteellisen asemansa vuoksi on sillä erityisen tärkeä osuus imperialististen suurrosvojen kätyrinä ja kansainvälisen taantumuksen tukikohtana tulevan imperialistisen sotarintaman pohjoissiivellä hyökkäyksessä Neuvostoliittoa vastaan. Sentähden ovat sodan pääsytyttäjät, Saksa ja Japani, kiinnittäneet Suomeen suurta huomiota. Kuten täällä jo toveri Krumin mainitsi, on Suomi asettunut itäsopimusta vastustavalle kannalle. Jos emme ota huomioon Englantia, joka monella tavalla tukee Saksan varusteluja, on Suomi tällä kertaa Puolan jälkeen aktiivisin ja avonaisin Japanin ja Saksan sotapolitiikan kannattaja Neuvostoliittoa vastaan.

Suomen kohdalta toistuu jälleen se,

*) Kominternin VII kongressissa pidetty puhe.

mistä Lenin puhui v. 1919 lopulla, "että Suomelle luvattiin niin ja niin monta miljoonaa puutaa, niin ja niin suuri kappale maata ja sitä ja sitä hyvää", jos se sotisi Neuvostoliittoa vastaan. Ero on nyt vain siinä, että silloin oli lähimpänä toimenantajana Englannin imperialismi, mutta nyt hitleriläinen fasismi. Sen jälkeen kun Saksan vallankumous v. 1918 vapautti Suomen saksalaisesta kuninkaasta ja Saksan imperialismin holhouksesta, on se kulkenut Englannin imperialismin vanavedessä. Nyt se on jälleen muodostumassa Saksan vasallikși niinkuin se oli v. 1918.

Suomen suurporvaristo pyrkii fasistisen Saksan avulla toteuttamaan koko Neuvostovallan olemassaoloajan hautomiaan valloitussuunnitelmia. Jo v. 1918 julisti silloinen porvariston vastavallankumouksellisen armeijan päällikkö ja nykyinen Suomen puolustusneuvoston puheenjohtaja kenraali Mannerheim: "Minä vannon, etten pane miekkaani tuppeen, ennenkuin viimeinen Leninin soturi on karkoitettu sekä Suomesta että Neuvosto-Karjalasta. Me luomme nyt mahtavan, suuren Suomen". Silloin täytyi kenraali Mannerheimin vastoin valaansa kuitenkin pistää miekkansa tuppeen Karjalaa valloittamatta. Yhtä huonosti ovat myös päättyneet Suomen porvariston v. 1919 ja vv. 1921—1922 Neuvosto-Karjalaan tekemät hyökkäykset. Mutta sen luonnonrikkauksia ei se siitä huolimatta ole voinut unohtaa.

Suomen vallankumouksellinen proletariaatti on aina taistellut ja taistelee tälläkin hetkellä maansa suurkapitalistien «Suur-Suomi»-suunniteimien toteuttamista vastaan. Se kannattaa kyllä yhteistyötä niin Karjalan kansan kuin muidenkin Neuvostoliiton kansojen kanssa, mutta tämä yhteistyö ei saa perustua mihinkään imperialistiseen valloitukseen, vaan kahden vapaan kansakunnan vapaaehtoiseen sopimukseen.

Täysin vapaan sopimuksen tekoon on Suomen kansa kelvollinen vasta silloin kun sen työtätekevä väestö on Karjalan kansan esimerkkiä seuraten kukistanut maastaan valloitushimoisen suurporvariston vallan.

Suomen ulkopolitiikan viralliset edustajat ovat voimiensa mukaan koettaneet peitellä Suomen valmistamista Hitlerin Saksan hyökkäyksen tukikohdaksi. Itse puolustusneuvoston puheenjohtaja Mannerheim piti äskettäin porvarillisille sanomalehtimiehille luennon, miten Suomen ulkopoliittisista suhteista on nyt kirjoitettava. Saksaan orientoitumisesta ei saanut avonaisesti puhua. Samoin heinäk. alussa pitämässään puheessa väitti hallituksen pääministeri, että "Suomen ulkopolitiikka on ehdottoman puolueettomuuden politiikkaa".

Me tiedämme kuitenkin, ja herra pääministeri ja Suomen suurporvaristo tietävät myös aivan hyvin, että nykyisessä jännittyneessä kansainvälisessä tilanteessa ei kukaan todellinen rauhan puolustaja voi olla puolueeton suhteessa sodan lietsojiin ja sen alkajiin.

"Puolueettomuus" Japanin ja Saksan hyökkäysaikeisiin nähden merkitsee asiallisesti niihin yhtymistä, kuten täällä tov. Ercoli alustuksessaan osoitti. Niin käsittää asian myös Suomen porvaristo. Pääministerin oman puolueen maaseutulehti, "Turun Sanomat", mm. totesi, että pääministeri on puheellaan julistanut "Suomen periaatteellisen asettumisen Saksan, Japanin ja Italian kannalle". Eräs toinen lehti, "Pienviljelijä", sanoo vielä selvemmin, että "kieltäytymällä tulemasta mukaan ns. itäsopimukseen, on Suomi asiallisesti katsoen varannut itselleen tilaisuuden sopivan tilaisuuden tullen ryhtyä aktiiviseen toimintaan idässä". Tämä on Suomen suurporvariston n.s. puolueettomuuden todellinen sisältö.

Tästä huolimatta sosialidemokraattiset johtajat, jotka v. 1933 puoluekokouksessaan teettivät päätöksen, että heidän puolueensa ei ole maanpuolustuksen vastustaja ja että sitä eivät sido edes II internationalen päätökset, ovat lehdissään vaatimalla

vaatineet työläisiä uskomaan ulkoministerin ja pääministerin vakuutuksiin. Monella muullakin tavalla koettavat ne tuudittaa vaikutuksensa alaisena olevia joukkoja välinpitämättömiksi rauhan puolesta käytävää taistelua kohtaan ja osallistuvat itse monella tavalla porvariston sotavalmisteluihin.

Suomen suurporvariston ja sen hallituksen liittoutumista Hitlerin Saksan ja sen liittolaisen Puolan kanssa todistaa kokonainen sarja tapahtumia ja tekoja, joita sanomalehtimiehille annetut neuvot eikä diplomaattinen kieroilukaan ole kyennyt tekemään näkymättömiksi. Mainitsemme niistä vain tärkeimmät:

1) Kun Suomen hallituksen oli määrättävä kantansa itäsopimukseen matkusti sen ulkoministeri kiireellisesti — Puolaan, joka jo sitä ennen oli ilmoittanut olevansa sopimusta vastaan. Sieltä toi ulkoministeri sen "puolueettomuus"-teorian, jota pääministerikin puheessaan julisti.

2) Sanomalehtien Genevestä saama sähkösanoma kertoi pian sen jälkeen, että Suomen ja Saksan välillä olisi jo olemassa valmis sotaliitto.

3) Näinä päivinä on Helsingissä vieraillut Saksan hallituksen lähettämänä Göringin maatilalla kesälomansa viettänyt Puolan ulkoministeri Beck, jolla saksalaisten lehtien mukaan on suoritettavanaan kaksi tärkeää tehtävää: a) saada aikaan Puolan ja Suomen välillä kiinteämpi yhteistoiminta taistelussa itäsopimusta vastaan ja että Suomi vaikuttaisi myöskin Viron, Liettuan ja Latvian tähänastisen kannan muuttamisen puolesta, b) saada Suomen hallitus solmiamaan merisopimus Puolan ja Saksan kanssa.

Miten suuria asioita merisopimuksessa aijotaan ratkaista, voi päätellä Suomen äärimmäisten fasistilehtien paljastuksesta, että Suomi suunnittelee Ahvenanmaan saarten sekä Pohjoisen jäämeren rannoilla olevan Petsamon linnoittamista Neuvostoliittoa vastaan vastoin kansainvälisiä sopimuksia. Jo viime vuonna teki kenraali Mannerheim Ahvenanmaan linnoittamisasiassa useita matkoja Berlinin kautta Lontooseen. Englannin avulla tapahtuvaa Petsamon linnoittamista valmistellen luovutti Suomi myös viime vuonna englantilaiselle yhtymälle siellä nikkelikonsessionin, jonka Suomen porvariston omat sanomalehdet jo silloin selittivät poliittiseksi konsessioniksi.

4) Tänä keväänä vieraili Saksan sotaministeri Blomberg Suomessa tutustumassa sen sotalaitoksiin, puhumattakaan monista molemminpuolisista upseerivierailuista. Kun Englannin merisopimus tuli tunnetuksi, ilmaisivat Suomen suurporvariston lehdet heti ilonsa siitä, että Saksasta tulee Itämeren voimakkain merivalta. Saksan uusi laivasto rakennetaan pääasiassa sitä silmälläpitäen, että se voi liikkua Suomen laajan rannikon saaristoissa, jotka ovat lähimpiä tukikohtia taistelussa Neuvostoliittoa vastaan. Tänä kesänä vieraili Suomen sotalaivasto Kielissä.

5) Suomen hallitus rakennuttaa suuria lentokenttiä Saksan ja Englannin lentokoneita varten ja suuria laivaveistämöjä Saksan ja Englannin sotalaivojen korjaamista varten. Ovatpa sanomalehdet väittäneet Suomessa rakennettavan vedenalaisia laivoja Saksan tarpeeksi.

6) Saksa on ilmoittanut sijoittavansa Helsinkiin pohjoismaita varten olevan sotilasasiamiehensä, joka tähän saakka on asunut Tukholmassa.

7) Suomi täydentelee kovalla kiireellä sotavarustelujaan. Laivastoa lisätään englantilaisten asiantuntijain tekemän suunnitelman mukaan, maan keskukseen Tampereelle on perustettu lentokonetehdas ja saksalais-ruotsalaisen Bofors-yhtiön haaraosastona tykkitehdas, joka nyt saksalaisen pääoman avulla on muuttumassa neljä Suomen suurinta metallitehdasta ja sotatarvetehdasta käsittäväksi trustiksi. Kolmas osa valtion budjetista menee sotavarusteluihin, mutta äskettäin työnsä päättänyt n.s. valtiotalouskomitea ehdottaa eräiden sosia-

lidemokraattien myötävaikutuksella vielä siihen myönnettäväksi 1675 milj. markan lisämäärärahan 7 vuoden aikana. Koetellakseen nyt päätetyn sotalaitoksen uudelleen järjestelyn tuloksia, järjesti hallitus tänä vuonna ensimmäiset yleiset reserviläisten harjoitukset, että saataisiin "sitä tärkeää yksityiskohtaista kokemusta, joka on välttämätöntä mahdollisen liikekannallepanon sattuessa". Kuten maalaisliiton "Ilkka" vaatimattomasti huomautti.

Hitlerin fasismi on löytänyt Suomen suurporvaristossa täysin vertaisensa apurin häikäilemättömyydessä ja vihassa Neuvostoliittoa kohtaan. "Suomen porvaristo vihaa bolshevikkeja kaikin voimin, niinkuin vain työläisten petomainen riistäjä voi vihata työläisiä, jotka sen kukistivat", sanoi Lenin v. 1919 VII yleisvenäläisessä neuvostojen edustajakokouksessa. Tämä pitää paikkansa vielä tänäkin päivänä. Suomen suurporvaristoa ei kannusta sotaan vain epävarmat toiveet Neuvosto-Karjalan valloittamisesta Saksan ja Japanin avulla. Vielä enemmän sitä kannustaa siihen uuden vallankumouksen pelko omassa maassa. Se tietää, että Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön suuret saavutukset ovat Suomenkin työläisille ja köyhille talonpojille alituisena rohkaisijana uuteen vallankumoukseen. Sentähden vihaa Suomen suurporvaristo niin raivoisasti Neuvostoliittoa, bolshevikkeja, ja sentähden tahtoo se sodallakin häiritä Neuvostoliiton eteenpäinmenoa.

Interventiosodissa Neuvostoliittoa vastaan on sillä laajemmat kokemukset kuin minkään muun maan porvaristolla. Vielä silloinkin kun Englannin, Ranskan ja Puolan oli täytynyt luopua niistä ja kun Suomikin jo oli allekirjoittanut rauhansopimuksen Neuvostoliiton kanssa, vielä silloinkin lähetti Suomen porvaristo v. 1921—22 hallituksen varastoista aseistetun joukko-osaston ryöstämään ja polttamaan Neuvosto-Karjalan kyliä. V. 1931 yrittivät sen sotakiihkoiset ainekset edistää sodan syttymistä provokatiolla, jolle vain japanilaisten upseerien teot idässä vetävät vertoja. Yleisesikunnan päällikkö Valleniuksen määräyksestä ja esikuntaupseerien järjestämänä yritettiin entinen presidentti Stålberg kuljettaa Neuvostoliiton puolelle, siellä murhata ja sitten syyttää siitä bolshevikkeja. Vain sattuma esti teon loppuun saakka toteutumasta. Yleisesikunnan päällikkö tuomittiin ensin kolmeksi vuodeksi vankilaan, mutta nykyinen presidentti armahti hänet ja määräsi maksettavaksi suuren vuotuisen eläkkeen.

Kansan mielialan muokkaamiseksi harjoittaa Suomen suurporvaristo mitä häikäilemättömintä shovinistista kiihoitusta, joka aivan avoimesti kohdistetaan Neuvostoliittoa vastaan. Sotamiesten ampumataulutkin on pantu esittämään puna-armeijalaista. Aivan vakituisena kiihoitusaiheena ovat Neuvostoliittoon kuuluvat suomensukuiset kansat. Viime kuun alussa aivan Neuvostoliiton rajalla järjestetyssä kiihoitusjuhlassa kiihoitti mm. eduskunnan puhemies Kallio väestöä Neuvostoliittoa vastaan näiden kansojen muka sorretulla asemalla. "Tätä muistaen on konsulimme valvottava", päätti herra puhemies hyökkäyksensä. Saksan kansallissosialistien aarialaisteoriaa matkien uskottelevat suomalaiset sotakiihkoilijat, että "Suomen heimo on alkujaan suurta sukua", joka historian jaloissa on pirstoutunut ja jonka yhtymisen tiellä on muka Neuvostoliiton olemassaolo.

Armeijan fasisoimisen, josta toveri Ercoli täällä mainitsi, on Suomen porvaristo suorittanut kenties taitavammin kuin useimpien muiden maiden porvaristo. Yhtenä takeena siitä on jo se että ylempi upseeristo tällä kertaa on pääasiassa Wilhelm II armeijassa palvelleita jääkäreitä. Uuden armeijajärjestyksen mukaan muodostaa sen rungon yli 100.000 jä-

sentä käsittävä porvariskaarti, suojeluskunnat, joilla on vielä 40—50.000 jäsentä käsittävät nais-, tyttö- ja poikajärjestöt apunaan. Asevelvollisten fasistisessa kasvatuksessa on viimeisimpiä keksintöjä se, että punakaartilaisten Suomen vallankumouksen aikana 1918 suorittamat uroteotkin koetetaan esittää heille jonakin ainoastaan suomalaisille ominaisina tekoina.

Suomen suurporvariston rikolliset aikeet syöstä Suomen maa ja kansa veriseen imperialistiseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan voidaan estää toteuttamasta vain laajojen joukkojen voimakkaan yhteisen taistelun kautta ja kansainvälisen sodanvastaisen kansanrintaman tukemana. Tähän taisteluun kutsuu Suomen kommunistinen puolue kaikkia työläisiä, talonpoikia, naisia ja miehiä, nuorisoa ja työtätekevää intelligenssiä. Suomen työtätekevien luokkien menneiden taistelujen historiassa on monia kauniita esimerkkejä kansainvälisestä taisteluveljeydestä, proletaarisesta internationalismista, erityisesti entisen Venäjän ja nykyisen Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikain kanssa taistelussa yhteistä vihollista vastaan. Suomen työläiset ja talonpojat ne olivat, jotka v. 1917 yhdessä bolshevikkien kanssa puolustivat kansansa itsemääräämisoikeutta Kerenskin hyökkäyksiä vastaan suurporvariston edustajien sensijaan vehkeillessä Kerenskin kanssa. Suomen vallankumouksessa v. 1918 taistelivat sadat venäläiset, lättiläiset ja virolaiset työläiset ja talonpojat rinta rinnan suomalaisten punakaartilaisten kanssa Suomen suurporvaristoa ja imperialistisen Saksan valloittaja-armeijaa vastaan. Vv. 1918—20 vuodattivat taas suomalaiset punakaartilaiset vertaan punaisen armeijan riveissä sosialistisen isänmaamme puolesta Koltshakkia, Judenitshia, englantilaisia, puolalaisia, ranskalaisia ja suomalaisia interventiojoukkoja vastaan. V. 1922 taistelivat he Neuvosto-Karjalan sydänmailla tov. Antikaisen johdolla Karjalan kansan vapauden puolesta suomalaisia rosvoja vastaan. Samaan aikaan kokoontui työväestö ja köyhä talonpoikaisto Suomessa kommunistisen puolueen johdolla suuriin mielenosoituksiin ja joukkoliikkeisiin estääkseen Suomen porvariston uusia rosvolaumoja Karjalaan lähettämästä. Pohjois-Suomessa järjestettiin puolueemme johdolla metsätyöläisten ja talonpoikain aseellinen kapina. Suomen porvaristo lyötiin silloin samanaikaisesti sekä edestä että takaa. Nämä monenkertaiset proletaarisen aseveljeyden muistot elävät vielä tänäkin päivänä kirkkaina maamme työtätekevien mielissä ja lujittavat proletaarisen internationaalen siteitä ja innostavat uusiin yhteisiin taisteluihin.

Suomen työläisten sympatiat Neuvostoliittoa kohtaan, huolimatta porvariston häikäilemättömästä shovinistisesta kiihoituksesta, ovat aina olleet voimakkaat ja uusiin yhteisiin taisteluihin innostavat. Erityisesti suurporvariston fasistisen diktatuurin puristuksista on työväki oppinut tuntemaan, että Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikain taistelu sosialismin puolesta on taistelua myöskin Suomen työtätekevien vapauden ja paremman tulevaisuuden puolesta. Kun puolueemme v. 1930 sattuneen fasistikaappauksen jälkeen ei kahteen vuoteen onnistunut järjestämään yhtään todellista joukkomielenosoitusta, niin tapahui se ensikerran juuri Lokakuun vallankumouksen vuosipäivänä. Keskellä ankaraa fasistista terroria ja huolimatta koko kaupungin poliisivoiman liikkeelle mobilisoimisesta kokoontui pienessä Turun kaupungissa 5—6.000 työläistä osoittamaan mieltään Neuvostoliiton 14-vuotisen olemassaolon johdosta.

Pikkuporvarillisissakin kansankerroksissa, jotka tähän saakka ovat olleet shovinistiselle kiihoitukselle erittäin alttiita, alkaa sodan läheisyys ja sen esiin loihtimat sodan kauhut nostattaa mieliä suurporvariston rikollista vehkeilyä vastaan. Edellä

mainittu "Turun Sanomatkin" kirjoittaa, että "Saksalaisen politiikan vanavedessä kulkeminen on joskus johtanut katkeriin nöyryytyksiin. Niin saattaisi tapahtua vastaisuudessakin — vahingoksemme». Näin kirjoittaa lehti muistellessaan Saksan imperialismin Suomessa v. 1918 toimeenpanemaa pakkovaltaa ja että Suomi sai itsenäisyytensä sosialistisen Neuvostoliiton proletariaatin, Leninin ja Stalinin puolueen kädestä ja että Neuvostoliitto ja bolshevikit ovat olleet senkin jälkeen ja ovat nyt Suomen itsenäisyyden säilymisen varmin turva. Aivan samoin kuin Neuvostoliiton taistelu Judenitshia ja Koltshakkia vastaan v. 1919 pelasti Suomen itsenäisyyden, niin on nytkin Neuvostoliiton taistelu rauhan puolesta myös taistelua Suomen kansan riippumattomuuden puolesta.

Puolueemme tunnukset voittavat alaa tähän saakka politiikan ulkopuolella olleissa pikkuporvarillisissakin piireissä. Sotatilan suojaamana tulee Suomen ruotsalaiseen kansallisuuteen kohdistuva sorto monta kertaa ankarammaksi kuin mitä se nyt on. Sen tietäen suhtautuvat sen työtätekevät kerrokset myös yhä suuremmalla epäilyllä suurporvariston sotakiihoitukseen.

Paljon luonnollisesti on vielä niin työväen kuin pikkuporvaristonkin keskuudessa pasifistisia harhoja. On ihmisiä, jotka luulevat pääsevänsä sodan kauhusta sillä, että heittävät sodan syttyessä aseensa pois. Tätä vastaan selittää Suomen kommunistinen puolue, että silloin kun porvaristo on työväelle aseet antanut, ei niitä saa vapaaehtoisesti pois luovuttaa. Ne aseet, jotka porvaristo aikoo suunnata Neuvostoliiton työläisiä ja talonpoikia vastaan, on sodan syttyessä suunnattava omaa suurporvaristoa vastaan.

Jos Suomen ryöstöhaluinen porvaristo kaikesta huolimatta uskaltaa syöstä maansa sotaan Neuvostoliittoa ja Neuvosto-Karjalaa vastaan, kehoittaa puolueemme kaikkia työläisiä ja talonpoikia, naisia ja nuorisoa, työtätekevää intelligenttiä ja sorrettua ruotsalaista kansallisuutta tekemään kaikkensa sodan lopettamiseksi, seuraamaan Suomen proletariaatin parhaimman pojan ja ansioituneen Neuvostoliiton puolustajan toveri Antikaisen esimerkkiä ja samalla urhoollisuudella ja samalla neuvokkuudella taistelemaan rinta rinnan mahtavan punaisen armeijan kanssa imperialistisia rosvoja vastaan Neuvostoliiton puolesta. Imperialistinen rosvosota on muutettava kansalaissodaksi. On kukistettava Suomesta riistäjien valta ja luotava sen tilalle työläisten ja talonpoikain Neuvosto-Suomi.

Proletaarinen valtio ja SNTL:n perustuslain muutokset*)

Puoluevastainen, leninisminvastainen «teoria» valtion kuolemiskysymyksessä jatkoi kuitenkin vaellustaan tämän jälkeenkin. Tämä «teoria» sai heijastuksensa myöskin teoreettisella rintamalla.

Sarjassa artikkeleita ja kirjasia vakuuttivat muutamat työntekijät, että leniniläinen oppi valtion kuolemisesta muka esittää, että tämä prosessi alkaa proletariaatin diktatuurin ensimmäisestä päivästä, jatkuu täydelliseen sosialismiin saakka ja erikoisesti laajenee toisen viisivuotissuunnitelman kaudella. Tätä «teoriaa» pohjusti «dialektinen» peruskin.

Kehityksemme dialektiikka, vakuuttivat teoreetikko-poloiset, muodostuu seuraavasti: proletariaatin

*) Jatkoa Kommunistin 8 numeroon.

valtio lujittuu ja *samanaikaisesti* kuoleutuu. Selvää, että lujittuminen ja kuoleutuminen ovat vastakohtaisia seikkoja, ja niinpä jos nämä vastakohtaiset käsitteet «yhteenlasketaan», saadaan... «vastakohtain yhtenäisyys». Tällainen on tämä luvalla sanoen, «dialektiikka».

Kuitenkin sanoi tov. Stalin jo puolueen XVI:ssa edustajakokouksessa valtiokysymyksestä: «Olemme valtion kuolemisen kannalla. Ja sen ohella olemme proletariaatin diktatuurin lujittamisen kannalla, diktatuurin, joka on voimakkain ja mahtavin valta kaikista tähän asti olleista valtiovalloista. Valtiovallan korkein kehitys, tarkoituksenaan valmistaa ehdot valtiovallan kuolemiselle — siinä on marxilainen formula (määritelmä). Onko se «ristiriitaista»? Kyllä, se on «ristiriitaista». Mutta se ristiriitaisuus on elävää ja se kokonaan heijastaa marxilaista dialektiikkaa»*). Nämä määritellysti selvät asettamukset, jotka eivät jätä mitään mahdollisuuksia proletariaatin diktatuurin kehityksen todellista dialektiikkaa salaaville väärinselityksille, vääristeltiin siten, että kysymys *ehtojen luomisesta* valtion kuolemiselle vaihdettiin kysymykseen kuolemisprosessista *realisena prosessina*, joka on muka käynnissä hamasta proletariaatin diktatuurin pystyttämisestä alkaen.

Tämän mitä vaarallisimman asenteen «perusteluiksi» yritettiin vedota valtiomme leniniläiseen luonnehtimiseen kuolevana valtiona. Lenin todellakin «Valtio ja vallankumouksessa» ja sarjassa muita tuotteitaan luonnehtiessaan proletariaatin diktatuuria puhui, että valtiomme on luonteeltaan kuoleva valtio, puolivaltio. Toisissa kohdin osoittaa Lenin Engelsin lausunnolla, että valtiomme ei ole enää «valtio sanan varsinaisessa merkityksessä».

Mutta mitä merkitsee leniniläinen asettamus, että valtiomme on *kuoleva* valtio? Merkitseekö se, että valtiomme on sellainen valtio, joka ehtimättä syntyä jo kuolee? Selvä asia, että tällaista tolkuttomuutta vastaan on olemukseltaan koko leniniläis-stalinilainen oppi proletariaatin diktatuurivaltiosta. Porvarillinen valtio on vähemmistön herruuden ase enemmistön yli. Meidän valtiomme on *tyypiltään* periaatteellisesti toinen. Jokaisen porvarillisen valtion on säryttävä, murskaannuttava proletaarisessa vallankumouksessa; proletaarinen valtio on tyypiltään kokonaan toista: se asettaa tehtäväkseen luokkien ja kapitalismin jätteiden hävittämisen ja sen on loppujen lopuksi kuoltava. Siinä on leniniläisen katsantokannan ydin. Siis proletariaatin diktatuurin leniniläinen luonnehtiminen merkitsee, että valtiomme on kuoleva vasta sitten, kun on ratkaissut alusta loppuun kaikki historialliset tehtävänsä, s.o. kun on rakennettu kommunistinen yhteiskunta.

Tuomme esimerkiksi samaiseen kysymykseen erään kohdan Leninin «Valtion ja vallankumouksen» valmistelutöistä. Lenin kirjoittaa:

«Mutta edelleen puhuu Marx «kommunistisen yhteiskunnan tulevasta valtiollisuudesta»!! Siis jopa «*kommunistisessakin* yhteiskunnassa» on oleva valtiollisuutta!! Eikö tässä ole ristiriita?

Ei: I — kapitalistisessa yhteiskunnassa valtio varsinaisessa merkityksessä.	Valtiota tarvitsee porvaristo.
II — ylimeno (proletariaatin diktatuuri) ylimenotyypin valtio (ei valtio varsinaisessa merkityksessä).	Valtiota tarvitsee proletariaatti.
III — kommunistinen yhteiskunta: valtion *kuoleminen*.	Valtiota ei tarvita, se kuolee.

Täysin johdonmukaista ja selvää!!

---

*) *Stalin* "Leninismin kysymyksiä", ven. painos siv. 566, suom. 731.

Toisin sanoen:

I — demokratia vain poikkeuksena, ei milloinkaan täydellisenä...

II — melkein täydellinen demokratia, jota rajoittaa vain porvariston vastarinnan kukistaminen.

III — todella täydellinen demokratia, joka muuttuu tottumukseksi ja sentähden kuolee... Täydellinen demokratia on samaa kuin ei mitään demokratiaa. Se ei ole paradoksi, vaan totuus!

I — demokratia vain rikkaille ja pienelle kerrokselle, proletariaattia. (Köyhiin se ei ulotu!).

II — demokratia köyhille, 9/10:lle väestöstä, rikkaiden vastarinnan kukistaminen väkivalloin.

III — täydellinen demokratia, joka muuttuu tottumukseksi ja sentähden kuolee, luovuttaa paikkansa periaatteelle: "jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan"*).

Nämä Leninin suurenmoiset ajatelmat tuovat täyden selvyyden kysymykseen valtion kuolemisesta. Lenin yhdistää valtion kuolemisen kommunistisen yhteiskunnan asettamukseen. Puhuessaan proletariaatin diktatuurista ylimenokaudella, selittäessään valtiomme erikoisluonnetta ja sen peruseroavaisuutta porvarillisesta riistovaltiosta korostaa Lenin samalla, että proletariaatin valtio on tarpeellinen proletariaatille.

Lenin sanoo, että todella täydellinen demokratia on mahdollista vasta silloin, kun kaikki proletaarisen vallankumouksen perustehtävät on ratkaistu, kun luokat on hävitetty, kun on rakennettu kommunistinen yhteiskunta. Vasta silloin, kun kaikki luokkayhteiskunnan jätteet on hävitetty, astuu voimaan täysi demokratia. Mutta silloin on demokratia muuttuva tottumukseksi, on kuoleva. Siksi, sanoo Lenin, täydellinen demokratia merkitsee samaa kuin ei mitään demokratiaa.

Nykyään on edessämme tehtävänä proletaarisen diktatuurin valtion kaikin tavoin lujittaminen. Kaikin tavoin lujittaen proletaarista valtiotamme alhaalta ylös asti, kaikin tavoin lujittaen proletaarista diktatuuria, luomme ehdot valtion tulevalle kuolemiselle, ratkaisemme proletariaatin diktatuurin perustehtävää, ratkaisemme kysymystä luokkien, luokkajätteiden hävittämisestä, s.o. ratkaisemme proletariaatin diktatuurin historiallisia tehtäviä ja juuri siten luomme ehdot valtion kuolemiselle tulevaisuudessa.

Tällainen on kehityksemme todellinen dialektiikka. Se on selvästi esitetty edelläolleessa tov. Stalinin sitaatissa.

Siksi oli tov. Stetskii täysin oikeassa puheessaan Leninin kuoleman vuosipäivän yhteydessä sanoessaan, että valtion kuolemiskysymyksessä ei nykyisellä etapilla ole mitään väiteltävääkään: «Olisi mitä karkein ja vaarallisin poliittinen virhe luulla, että valtiomme nyt jo kuolee. On muutamia porvarillisten kirjasten, Buharinin aikaisempain opportunististen teoriain tai trotskilais-zinovjevilaisen vastavallankumouksellisen ryhmän pilaamia teoreetikko-poloisia, jotka yrittävät siten asettaa kysymyksen. Heihin nähden voi olla ainoa johtopäätös — heittää heidät puolueen kynnyksen ulkopuolelle»**).

Leniniläistä oppia vastaan proletariaatin diktatuurin luonteesta, neuvostoista valtiovallan muotona kävivät ankaraa taistelua niin trotskilaiset kuin oikeisto-opportunistitkin. Vastavallankumouksellinen trotskilais-zinovjevilainen ryhmittymä väärensi proletaarisen vallankumouksen perussisältöä — oppia proletariaatin diktatuurista, kielsi valtiomme proletaarisen luonteen. Muistamme Trotskin ja Kamenjevin seli-

*) Leninin kootut teokset, XIV, siv. 265—267.

**) Stetskii „Под боевым знаменем Ленина", siv. 22. Partisdat 1935.

tyksen «valtiomme ei läheskään proletaarisesta luonteesta», «neuvostojärjestelmän alempien kerrosten täyttymisestä pikkuporvarillisella ja kulakkimaisella luonnonvoimaisuudella». Muistamme sen marxilaisvastaisen, leniniläisvastaisen, mitä vaarallisimman puolueen diktatuurin ja proletariaatin diktatuurin samaistamisen, jota esitti Zinovjev. Muistamme Zinovjevin ja Kamenjevin usein uudistuneen määritelmän siitä, ettei pääasia leninismissä ole oppi proletariaatin diktatuurista, vaan talonpoikaiskysymys. Trotskilais-zinovjevilainen vastavallankumouksellinen ryhmä kielsi sosialismin voiton mahdollisuuden yhdessä maassa, väitti, että proletariaatti kiertämättä joutuu ristiriitaan talonpoikaiston kanssa, kapituloiden ennusti neuvostovallan kiertämätöntä tuhoa. Tässä kaikessa esiintyy mitä selvimmin proletariaatin diktatuurin olemuksen ja sen kolmen tärkeimmän puolen joista tov. Stalin on usein puhunut, kieltäminen ja vääristely.

Jäännöksiä entisestä oikeisto-opportunistisesta proletariaatin diktatuurin problemien käsittelytavasta tapaa tov. Buharinin verraten äskettäin julkaistuissa tuotteissa.

Siten v. 1933 Tiedeakatemian julkaisemassa Marxin kuoleman 50-vuotiskokoelmassa on julkaistu tov. Buharinin artikkeli «Marxin oppi ja sen historiallinen merkitys». Tämän artikkelin neljäs luku — «Proletaarisen diktatuurin teoria ja tieteellinen kommunismi», — jossa tekijä asettaa tehtäväkseen selittää Marxin ja Engelsin kehittämää yleistä valtioteoriaa, sisältää tavattoman karkeita virheitä valtio- ja proletariaatin diktatuurikysymyksissä.

Yhteiskunnallisten probleemien abstraktisen sosiologinen tarkastelumenetelmä («yhteiskunta yleensä», «valtio yleensä», «diktatuuri yleensä» j.n.e.), josta Lenin aikoinaan niin ankarasti kritikoi tov. Buharinia, ilmenee tässä artikkelissa sangen voimakkaasti. Tov. Buharinin mainittu artikkeli vaatii erikoisen ja seikkaperäisen kritiikin. Tämän kirjoituksen puitteissa pysähdymme vain mainitun artikkelin erääseen kohtaan. Tekijä kirjoittaa:

«Mutta juuri siksi, että taloudeilinen kehitys ylimenokaudella ei ole mitään muuta kuin entisten talousmuotojen jätteiden lopullista katoamista, siis eksploatation (riiston) jätteiden ja sitä synnyttävien aineellisten tukipisteiden katoamista — juuri siksi proletariaatin diktatuuri sisältää oman itsensä likvidoinnin idut; sen kehitys tuo muassaan sen kuolemisen. Siten siis jo taloudellisten tehtäväinsä näkökannalta on proletariaatin diktatuuri sekä valtio että ei-valtio. Se on viimeinen historiallinen valtiomuoto, jossa se loppukädessä uppoo yhteiskuntaan ja liukenee siihen»*). Jo tämä lyhyt ote sisältää valtavan määrän virheitä. Ei ole oikein, ensinnäkin, väite, että proletariaatin diktatuurin aikakaudella tapahtuu «entisten talousmuodon jätteiden katoaminen», «riiston jätteiden katoaminen». Kuuluisa itsevirtauksen «teoria» on saanut tässä melko selvän ilmauksen.

Asia on juuri päinvastoin: proletariaatin diktatuuri hävittää muutamat ja muodostaa uudestaan toiset talousmuodot, toteuttaen aktiivisesti politiikkaansa ankarassa luokkataistelussa. Itsevirtauksen perustalla ei minkäänlaista riiston ja entisten yhteiskunnallis-taloudellisten järjestelmien jätteiden «katoamista» voi tapahtua.

Kokonaan väärä on tov. Buharinin määritelmä siitä, että proletaarisen diktatuurin kehitys «tuo muassaan sen kuolemisen». Tässä on asia jälleen esitetty siten, että tapahtuu muka proletaarisen diktatuurin automaattinen kehitysprosessi ja sen jälestä tai rinnakkaisesti ja samanaikaisesti — proletariaatin diktatuurin kuoleminen. Edellä suoritimme jo

*) „Карлу Марксу—Академия наук, СССР“ Сборник, стр. 86.

seikkaperäisen kritiikin valtion kuolemiskysymyksen vääristä asettamuksista.

Samoin on välttämätöntä huomioida määritelmä siitä, että proletariaatin diktatuurin aikakaudella valtio muka «uppoo yhteiskuntaan ja liukenee siihen». Tässä artikkelin tekijä täysin ja kokonaisuudessaan uusii entisen oikeisto-opportunistisen käsityksensä sosialismiin kulkemisen tiestä ja luonteesta, «luokkataistelun käyrän laskemisesta» proletariaatin diktatuurin aikakaudella j.n.e. Tämä määritelmä on väärä alusta loppuun asti, sillä se ei huomioi proletariaatin diktatuurin johtavaa ja muuttavaa osuutta luokkien hävittämisessä ja sosialismin valmiiksi rakentamisessa.

Lopuksi, väärä on määritelmä, että proletariaatin diktatuuri on taloudellisilta tehtäviltään sekä valtio että ei-valtio. Lenin luonnehtii valtiomme valtioksi ei sanan varsinaisessa merkityksessä, puolivaltioksi. Mutta missä mielessä puhui Lenin valtiostamme puolivaltiona? Käyttäen tätä määritelmää proletariaatin diktatuuriin nähden osoitti Lenin, ettei valtiomme ole valtio sanan varsinaisessa merkityksessä tai on puolivaltio siinä suhteessa, että se on uuden tyypin valtio, jolle on luonteenomaista enemmistön herruus vähemmistön yli, samaan aikaan kun porvarilliselle valtiolle on luonteenomaista se, että se on vähemmistön herruuden ase enemmistön yli, riistäjäin luokkaherruuden väline. Tässä ja vain tässä mielessä luonnehti Lenin valtiotamme puolivaltioksi, eikä tätä määritelmää missään tapauksessa voida eikä saa vaihtaa kysymykseen proletaarisen valtion taloudellisista funktioista. Sillä juuri kysymyksessä proletaarisen valtion taloudellisista funktioista ilmenevät ne uudet, valtavat tehtävät luokkien hävittämisen ja sosialismin valmiiksi rakentamisen alalla, jotka ovat proletariaatin diktatuurin edessä. Väite, että valtiomme taloudellisilta funktioiltaan on sekä valtio- että ei-valtio, saattaa merkitä vain proletaarisen valtion taloudellisten tehtäväin rajoittamista. Tämä proletaarisen valtion taloudellisten tehtäväin rajoittaminen liittyy elimellisesti tov. Buharinin koko käsitykseen siinä, että valtio «sulautuu yhteiskuntaan, uppoo ja liukenee siihen», koko hänen proletariaatin diktatuurin uudistavan osuuden ymmärtämättömyyteensä.

IV.

Neuvostojen VII edustajakokouksen päätökset vaalijärjestelmän jatkuvasta demokratisoimista kuvastavat sen seikan selvää kehitystä, mikä pohjautuu itse proletaarisen valtion luonteeseen.

Ne kuvastavat liikkeemme suoranaista heijastusta luokattomaan yhteiskuntaan johtavalla tiellä.

Neuvostorakennustyön eri etapeilla on ollut ihmisiä, jotka skolastisesti ja täysin vastakkaisesti sille, mitä ovat meille opettaneet Lenin ja Stalin, ovat absolutisoineet neuvostovaalijärjestelmän jotkut puolet. Siten esimerkiksi todisteltiin, että avoimet, välilliset, eriarvoiset ja rajoitetut vaalit kuuluvat muka itse neuvostovallan luonteeseen. Tällainen kysymyksen asettelu merkitsi proletariaatin diktatuurin kolmen tärkeän puolen ja sen perustehtävien toteuttamisessa käytettävien työmetodien täydellistä ymmärtämättömyyttä.

Niinpä esimerkiksi vaalioikeuksien rajoittamiskysymyksistä Lenin puolueen VIII edustajakokouksessa käsiteltäessä puolueemme ohjelmaa osoitti, että tätä kysymystä ei saa käsitellä "absoluuttiselta näkökannalta", että on vieläpä teoreettisesti ajateltavissa, "että proletariaatin diktatuuri on kiristävä porvaristoa joka askeleella, mutta voi olla poistamatta porvaristolta vaalioikeuksia". Proletariaatin diktatuurin tärkein puoli on riistäjäin vastarinnan tukahduttaminen. Ilman sitä ei ole proletariaatin diktatuuria. Toisaalta tämän tukahduttamisen muodot ovat erilaisia.

Neuvostoliiton kehityksen kokemus puhuu siitä, että vaalioikeuksien riistäminen porvaristolta eräänä riistäjäin vastarinnan tukahduttamispolitiikan momenttina on varsin oleellinen momentti, joka mitä suurimmassa määrin auttaa taisteluamme kapitalistisia aineksia vastaan, auttaa niiden menestyksellistä hävittämistä.

Juuri siksi sanookin kommunistisen puolueen ohjelma:

"Proletariaatin puolueen tehtävänä on työskennellen horjumattomasti riistäjien vastustuksen kukistamiseksi ja aatteellisesti taistellen syvälle juurtuneita porvarillisten oikeuksien ja vapauksien ehdottomaan luonteeseen uskovia ennakkoluuloja vastaan, samalla selittää, että valtiollisten oikeuksien riistäminen ja kaikkinaiset vapauksien rajoitukset ovat välttämättömiä vain väliaikaisina toimenpiteinä taistelussa riistäjien yrityksiä vastaan pystyttää tai palauttaa etuoikeutensa. Sikäli kuin katoaa toisen ihmisen harjoittaman toisen riistämisen objektiivinen mahdollisuus, sikäli katoaa myös näiden väliaikaisten toimenpiteiden välttämättömyys ja puolue on pyrkivä niiden supistamiseen ja täydelliseen poistamiseen."

Puolueemme ohjelmassa on esitetty se Leninin ajatus, josta puhuimme edellä, että meillä on m i l t e i t ä y d e l l i n e n demokratia ja että demokratian rajoitukset ovat v ä l i a i k a i s i a luonteeltaan ja johtuvat riistäjäin vastarinnan tukahduttamisen ja kapitalistisien aineksien hävittämisen välttämättömyydestä.

Viimeisissä neuvostovaaleissa oli vaalioikeudet riistetty kaikkiaan 2 %:lta väestöstä. Jos rinnastaa tätä lukua 91 milj. henkilöön joilla on äänioikeus, on täysin selvää, että meillä on tosiaankin milten täydellinen demokratia ja että kuljemme kaikkinaisten rajoitusten täydellistä hävittämistä kohti, kun kapitalistisen yhteiskunnan jätteet tulevat täydellisesti hävitetyiksi. Kuljemme, kuten tov. Molotov sanoi, neuvostodemokratian laajentumiseen loppuun asti.

Toisena kysymyksenä on eriarvoisten vaalien muuttaminen yhtäläisiksi. Lenin osoitti, että eriarvoiset vaalit, jotka meillä on neuvostojärjestelmän rakenteessa, ovat myöskin väliaikainen toimenpide ja että tämä toimenpide sai alkunsa luonnollisimpana asiankulkuna vallankumouksessamme siksi, että työväenluokka muodosti eniten organisoidun voiman, siksi että se on etumaisin, vallankumouksellisin luokka.

Lenin kirjoitti:

"Vaikka sosialisteiksi ja sosialidemokraateiksi itseään nimittävät pikkuporvarilliset demokraatit (Tshernovit, Martovit, Kautskyt, Lonquet, Macdonaldit ja C°) kuinka iskisivät otsaansa "yhdenvertaisuuden", yleisen äänioikeuden", "demokratian", "puhtaan demokratian" tai "johdonmukaisen demokratian" jumalattaren edessä, ei siitä katoa kaupungin ja maaseudun taloudellinen ja poliittinen e r i a r v o i s u u d e n tosiasia.

Se on kiertämätön tosiasia kapitalismin vallitessa yleensä, ylimenokaudella kapitalismista kommunismiin erikoisesti.

Kaupunki ei voi olla yhdenvertainen maaseudun kanssa. Maaseutu ei voi olla yhdenvertainen kaupungin kanssa tämän etapin historiallisissa olosuhteissa. Kaupunki kiertämättömästi v e t ä ä m u k a n a a n maaseutua. Maaseutu kiertämättömästi k u l k e e k a u p u n g i n j ä l e s s ä. Kysymys on siinä, m i k ä l u o k k a "kaupunkilais"-luokista kykenee vetämään mukanaan maaseudun, suoriutuu tästä tehtävästä ja mitä muotoja tämä k a u p u n g i n j o h t o ottaa" *).

Tämä määritelmä on saanut proletaarisen vallankumouksen kehityksen kulussa poliittisen ilmauksensa neuvostovaalijärjestelmässä. Ei ollut puhe mistä tahansa neuvostodemokratian rajoituksesta sellaisenaan, vaan proletariaatin diktatuurin tärkeimmän periaatteen vakuudesta — työväenluokan liitosta talonpoikaiston kanssa takaamalla proletariaatin johtava osuus.

Sen ohessa korosti Lenin kaiken aikaa, että nämä rajoitukset ovat väliaikaisia. Sitä korostaa kommunistisen puolueen ohjelmakin:

"NKP(b):n on selittäen näiden maaseudun sosialistisen järjestämisen vaikeuksiin historiallisesti yhdistyvään etuoikeuksien väliaikaisuuden, pyrittävä horjumattomasti ja järjestelmällisesti käyttämään tätä teollisuusproletariaatin asemaa saadakseen kapitalismin työläisten keskuudessa kehittämien ahtaasti ammattikunnallisten ja ahtaasti ammatillisten etujen vastapainoksi yhä kiinteämmin yhdistetyksi kehittyneimpiin työläisiin kehityksessä

*) Lenin, Nide. XXIV, siv. 634.

jälellejääneet ja hajanaiset maaseudun proletaarien ja puolproletaarien joukot samoinkuin myös keskivarakkaan talonpoikaiston."

Talonpoikaiston perusjoukkojen kääntäminen proletariaatin diktatuurin oloissa kehityksen sosialistiselle tielle, jättäen jälkeen kapitalistisen tien kauhut ja vitsaukset, on leninismin suurin riemuvoitto. Talonpoikaisto on lähentynyt sangen huomattavassa määrin — sekä asemaltaan että tietoisuudeltaan, erikoisesti etumaisimpain edustajainsa kautta — proletariaattia. Talonpoikaiston enemmistö on astunut kehityksen sosialistisille raiteille, liittynyt kollektiivitalouksiin. Talonpoikaiston tietoisuudessa on myös tapahtunut suuria muutoksia. Nykyisin ovat puolue ja neuvostovalta päässeet aivan lähelle sitä, että toteutuu eräs kommunismin ohjelman tärkeimmistä pykälistä — kohta eriarvoisten vaalien muuttamisesta yhtäläisiksi. Eriarvoisten vaalien muuttaminen yhtäläisiksi on eräs osoitin työväenluokan liiton lujuudesta työtätekeväin talonpoikaisjoukkojen kanssa proletariaatin johdolla.

Marxilaisen näkökannan mukaan ovat luokkien perustunnusmerkit seuraavat: paikka historiallisesti määritellyssä tuotantojärjestelmässä, suhde tuotantovälineisiin, osuus työn yhteiskunnallisessa organisatiossa, saantikeinot ja osuuden suuruus yhteiskunnallisesta varallisuudesta. Pystytettäessä proletariaatin diktatuuria tapahtuu perinpohjainen muutos työväenluokan ja talonpoikaiston asemassa suhteessa riistäjäluokkiin. Työtätekevän talonpoikaiston siirtyessä kehityksen sosialistisille raiteille tapahtuu talonpoikaiston perinpohjainen siirtyminen lähentymiseen työväenluokan kanssa, edellytysten muodostamiseksi kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden hävittämiselle. Mutta sikäli kun työväenluokka on johdonmukaisesti sosialistisen talousmuodon edustaja, mutta kollektivisti sosialistisen talousmuodon edustaja, jää heidän välilleen vissi eroavaisuus sekä paikan suhteen historiallisesti määritellyssä tuotantojärjestelmässä, suhteessa tuotantovälineisiin, osuuteen nähden työn yhteiskunnallisessa organisatiossa että osuuden saantikeinoon nähden yhteiskunnallisista tuloista. Nämä vissit eroavaisuudet ovat sosialistisen talousmuodon puitteissa, mutta huomion poistaminen niistä sen perusteella ei ole sallittavaa. Talonpoikakollektivistit säilyttävät keskuudessaan vielä nykyisellä tietoisuusasteellaan paljon entisen asemansa jätteitä.

Hävittämällä eriarvoisuuden vaalijärjestelmän alalla työläisten ja talonpoikain väliltä, kulkemalla järjestelmämme edelleen demokratisoinnin tietä, emme suinkaan sillä aseta vielä täyttä tasa-arvoisuutta poliittisessa, taloudellisessa ja muissa suhteissa työläisten ja talonpoikain välille.

Päätöksissä neuvostoperustuslain muutoksista on myöskin pykälät moniasteisten vaalien muuttamisesta yksiasteisiksi, avointen suljetuiksi. Kaikki nämä momentit kokonaisuudessaan merkitsevät proletariaatin diktatuurin koneiston tavatonta lujittumista, jättiaskelta eteenpäin proletaarisen valtion mahdin voimistamisessa, neuvostovaltion ja joukkojen yhteyden voimistamisessa, neuvostojen työn lujittamisessa ja proletariaatin johtavan osuuden jatkuvassa takaamisessa työväenluokan liitossa talonpoikaiston kanssa. Tämän askeleen on merkittävä neuvostokoneiston kaikkien renkaiden työn parantamista.

Sanalla sanoen, teemme jatkuvan askeleen eteenpäin toteuttamalla elämässä sen, joka pohjautuu itse proletaarisen valtion luonteeseen.

Alustuksessaan "Neuvostoperustuslain muutoksista" sanoi tov. Molotov:

"On tullut aika, jolloin neuvostojen maa voi neuvostojärjestelmän edelleen lujittamiseksi siirtyä neuvostojärjestelmän pohjalla kaiken sen täydelliseen toteuttamiseen käytännössä, mikä on parasta yleisessä, yhtäläisessä, välittömässä ja salaisessa vaalioikeudessa.

Näin muodoin meillä neuvostojärjestelmä edelleen kehittyy yhdistämällä välittömästi valitut paikalliset neuvostot myöskin omalaatuisten neuvostoparlamenttien välittömiin vaaleihin tasavalloissa ja yleisliittolaisen neuvostoparlamentin vaaleihin".

Ensi kertaa maailmanhistoriassa kapitalististen aineksien hävittämisen pohjalla, neuvostojärjestelmän pohjalla, luodaan todellinen kansan parlamenttarismi. Neuvostoparlamenttarismi — erikoistyyppinen parlamenttarismi — eroaa perusteellisesti, periaatteellisesti porvarillisesta parlamenttarismista.

Historiallisen kehityksen dialektiikka on siinä, että porvariston — laajojen joukkojen puolelleen vetämistarkoituksessa — toitottaman demokratian periaatteet jäävät kapitalistisessa yhteiskunnassa paperijulistuksiksi, ollen käytännössä porvariston luokkadiktatuurin peitteenä, naamiona. Nämä periaatteet kuuluisana nelihäntänä (yleinen, yhtäläinen, välitön, salainen) saavat todellisen sisältönsä proletariaatin diktatuurin kaudella silloin, kun proletariaatti likvidoi viimeiset jätteet kapitalistisista luokista.

Neuvostojen VII edustajakokouksen päätöksillä on tavaton kansainvälinen merkitys. Maailman työväenluokan, kaikkien maiden työtätekevien edessä on kaksi esimerkkiä: toinen — Neuvostoliitto, joka on todella koko maailman poljettujen majakka, ja toinen esimerkki — fasismiin johtava sosialidemokratia.

Päätökset, jotka neuvostojen VII edustajakokous hyväksyi, osoittavat niille koko maailman työtätekeville, jotka ovat vielä sosialidemokratian lumoissa, mikä tie on oikea ja mitä merkitsee bolshevismi käytännössä.

Edustajakokouksen päätökset neuvostoperustuslain muutoksista saivat aikaan täyden hämmingin, panikin, hälinän porvarillisessa ja sosialidemokraattisessa lehdistössä. Vasta jonkin ajan kuluttua, jolloin kävi jo mahdottomaksi vaieta tästä kysymyksestä, "nosti äänensä" sosialidemokraattinen lehdistö. Belgialaisessa sosialidemokraattisessa sanomalehdessä "Le peuple" 19/II esiintyy halveksittava valkokaartilaisuuden häntyri, mensheviikki Feodor Dan artikkelilla vaalireformista Neuvostoliitossa. Ollen pakoitettu toteamaan näiden päätösten historiallisen merkityksen hän murehtii "järjestelmän todellisen demokratisoinnin välttämättömyydestä, s.o. kapitalismin restauratiosta, tehtaiden palauttamisesta kapitalisteille, itkee "Venäjän sosialidemokratian" säälittävää kohtaloa, sitä, että Neuvostojen päätökset eivät suinkaan merkitse "koko maan taloutta kaikesta huolimatta käsissään pitävän hallituksen diktatuurin" heikentymistä. Voimme "lohduttaa" tätä kenraalien eteisissä touhuavaa valkokaartilaisuuden lakeijaa, "Venäjän sosialidemokratian" edustajaa ja hänen ohellaan toista porvariston vastavallankumouksen kiukkuista rakkia — Trotskia: nämä päätökset merkitsevät proletariaatin diktatuurin mahdin jättimäistä lujittumista, Neuvostoliiton auktoriteetin mahtavaa kasvua lännen ja idän työtätekevien joukkojen keskuudessa.

Nämä päätökset on tehty tov. Stalinin johdolla ja alotteesta. Neuvostoliiton nerokas perämies, puolueemme johtaja ja ohjaaja, jossa ruumiillistuu maamme miljoonien työtätekevien tahto, innostus, energia, jossa ruumiillistuu työväenluokan kansanvälisen taistelun koko kokemus, näkee kauas. Kunkin etapin erikoisen historiallisen tilanteen nerokkaalla erittelyllä vetää hän esiin sen tärkeän renkaan, johon on tartuttava kulkeakseen eteenpäin — uusiin voittoihin.

Sosialismi ja kommunismi

TAISTELUSSAAN ja työssään sosialismin rakentamiseksi puolueemme on lähtenyt ja lähtee leniniläis-stalinilaisesta teoriasta sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa.

Lenin formuloi tämän teorian täysin selvästi ja tarkasti jo v. 1915 esiintyessään trotskilaista Euroopan Yhdysvaltain tunnusta vastaan, joka edellytti samanlaista sosialistista vallankumousta kaikissa maissa.

Lenin sanoi silloin:

"Taloudellisen ja poliittisen kehityksen epätasaisuus on kapitalismin ehdoton laki. Tästä seuraa, että sosialismin voitto on mahdollinen aluksi muutamissa harvoissa ja vieläpä yhdessäkin erillisessä kapitalistisessa maassa. Tämän maan voitolle päässyt proletariaatti, pakkoluovutettuaan kapitalistit ja järjestettyään maassaan sosialistisen tuotannon, nousisi muuta, kapitalistista maailmaa vastaan vetäen puoleensa muiden maiden sorrettuja luokkia, nostaen näissä maissa kapinan kapitalisteja vastaan esiintyen tarpeen vaatiessa jopa sotavoimillakin riistäjäluokkia ja niiden valtioita vastaan"... sillä "kansakuntien vapaa yhtyminen sosialismissa ei ole mahdollinen ilman sosialististen tasavaltojen enemmän tai vähemmän pitkäaikaista, sitkeää taistelua muita valtioita vastaan" (Lenin, kootut teokset, venäjänk., nide XVIII, sivut 232—233).

Näitä väitteitään sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa Lenin moneen kertaan kehitti meidän maahamme sovelluttaen useissa kirjoituksissaan ja esityksissään vielä Lokakuun vallankumouksen jälkeen, todeten, että maassamme on riittävästi kaikkea, mitä välttämättömästi tarvitaan sosialismin valmiiksi rakentamiseksi.

Tov. Stalin samaten puolusti tätä teoriaa jo sosialistisen vallankumouksen valmistelukaudella Venäjällä.

Tunnettu on hänen esiintymisensä VI puoluekokouksessa Lokakuun vallankumouksen edellä. "Ei ole suljettu pois mahdollisuus — sanoi tov. Stalin — että juuri Venäjä on maa, joka raivaa tien sosialismiin... On hyljättävä se vanhentunut käsitys, että ainoastaan Eurooppa voi näyttää meille tien. On olemassa dogmaattista marxismia ja luovaa marxismia. Minä olen viimemainitun kannalla."

Tämän Leninin-Stalinin teorian aseistamana ja elähdyttämänä puolueemme suoritti Lokakuun vallankumouksen, järjesti ensimmäisen proletariaatin diktatuurin valtion maailmassa, puolusti maata interventionistien ja sisäisen vastavallankumouksen hyökkäyksiltä, järjesti oikeat suhteet työväenluokan ja talonpoikaiston välille, Leninin neuvoja seuraten kykeni lujittamaan työväenluokan johdon talonpoikaistoon nähden, on toteuttanut ja toteuttaa maassamme suurta sosialistista uudistamista.

Luottamus voimiimme, asiamme oikeuteen, sosialismin voiton mahdollisuuteen maassamme — kas tämä innoittaa puoluettamme ja sen mukana kulkevia monimiljoonaisia työläisjoukkoja, kollektivisteja ja kaikkia työtätekeviä.

Senvuoksi, luonnollisesti, kaikki kommunismin viholliset, Leninin ja Stalinin viholliset, puolueemme viholliset nousivat vastustamaan teoriaa sosialismin voiton mahdollisuudesta yhdessä maassa.

He yrittivät temmata puolueen käsistä tämän leniniläisen kompassin, riistää varmuuden asiamme voittoon, johtaa puolueen pois leniniläiseltä kommunismin puolesta käytävän taistelun tieltä.

Trotskismi johti ja aseisti puolueen vihollisia argumenteillään, viekkaasti sepitellyillä määritelmillä, menshevikeiltä lainatuilla marxilaisten asettelujen tulkinnoilla, höystettynä äärimmäisellä vallankumouksellisella fraseologialla.

Trotskismin puoleen kääntyivät tässä kysymyksessä kaikki antileniniläiset ryhmät nimenomaan sen vuoksi, että trotskismi, enemmän kuin muut antileniniläiset virtaukset, osasi peittää menshevistisen sisältönsä, puolueelle ja kommunismin asialle vihamielisen olemuksensa sukkelalla vallankumouksellisella fraasilla.

Hyökätessään leninismiä vastaan syytti Trotski puoluettamme "kansallisesta rajoittuneisuudesta", siitä, että se muka on unohtanut kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen tehtävät, ennusti vallankumouksemme perikatoa proletariaatin ja talonpoikaiston keskinäisen taistelun kiertämättömyyden ja maamme teknillisen takapajuisuuden vuoksi ja lopuksi sentähden, että neuvostovaltio on kykenemätön puolustautumaan ei vain sotilaallista hyökkäystä, vaan myös kapitalististen maiden taloudellista painostusta vastaan.

Tov. Stalinin johdolla puolue murskasi loppuun asti trotskismin, kamenjevilaiszinovjevilaisen ryhmän, samoin oikeistokallistuman, joka tosiasiallisesti kielsi sosialismin voiton mahdollisuuden maassamme.

Taistelussa puolueen vihollisia vastaan

tov. Stalin ei ainoastaan puolustanut leniniläistä teoriaa sosialismin voiton mahdollisuudesta maassamme, vaan kehitti sitä edelleen, rikastuttaen sitä taistelun ja sosialistisen rakennustyön kokemuksilla SNTL:ssa.

"Mitä on sosialismin voiton mahdollisuus yhdessä maassa?

Se on mahdollisuus ratkaista ristiriidat proletariaatin ja talonpoikaiston välillä maamme sisäisillä voimilla, mahdollisuus ottaa valta proletariaatin käsiin ja käyttää tätä valtaa täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi maassamme muiden maiden proletaarisen myötätunnon ja kannatuksen ilmetessä, mutta ilman, että proletaarinen vallankumous ensin voittaa muissa maissa.

Ilman tätä mahdollisuutta on sosialismin rakentaminen rakentamista ilman perspektiiviä, rakentamista ilman varmuutta siitä, että sosialismi tulee rakennetuksi. Ei voi rakentaa sosialismia, jollei ole varmuutta siitä, että sen voi rakentaa loppuun asti, jollei ole varmuutta siitä, että maamme teknillinen takapajuisuus ei ole v o i t t a m a t o n este täydellisen sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen tiellä. Tällaisen mahdollisuuden kieltäminen on epäuskoa sosialismin rakentamiseen, luopumista leninismistä." (Stalin, Leninismin kysymyksiä, suomenk., s. 291—292.)

Tämän yhteydessä toveri Stalin ja puolueemme ovat jatkuvasti korostaneet, että sosialismin lopullinen voitto maassamme, siinä mielessä, että meillä on takeet kapitalististen valtioiden interventiota vastaan, kapitalistisen järjestelmän restauratiota vastaan intervention tietä, on mahdollinen vain proletaarisen vallankumouksen voiton tuloksena muissa maissa.

"Mitä on sosialismin täydellisen, lopullisen voiton m a h d o t t o m u u s yhdessä maassa ilman vallankumouksen voittoa muissa maissa?

Se on täyden takeen mahdottomuus interventiota vastaan ja siis porvarillisen järjestelmän palauttamista vastaan ilman vallankumouksen voittoa ainakin muutamissa maissa. Tämän kiistämättömän väitteen kieltäminen on luopumista internationalismista, luopumista leninismistä". (Stalin, Leninismin kysymyksiä, suomenk., ss. 291—292.)

*

Toveri Stalinin teoksissa leniniläinen teoria sosialismin voitosta yhdessä maassa on saanut kehitetyn, täydellisen ilmaisunsa.

Oppi sosialistisen teollistamisen teistä ja metodeista, maan koko talouden sosialistisesta uudestirakentamisesta tällä pohjalla, oppi talonpoikaiston kollektivisoinnin teistä ja metodeista, kulakkien luokkana likvidoimisesta kauttaaltaan kollektivisoinnin pohjalla, oppi sosialistisen teollisuuden ja talonpoikaistalouden liiton muodoista ja metodeista sosialistisen rakennustyön eri etapeilla, oppi proletaarisen valtion elinten rakentamisen ja työn metodeista ja muodoista sovellettuna kunkin etapin erikoisuuksiin, kaikki tämä nykyään muodostaa hyvin järjestetyn ja kehitetyn teorian sosialismin rakentamisesta, määrittelee proletariaatin diktatuurin tehtävät, lähtien marxismin-leninismin periaatteista, edustaa näiden periaatteiden edelleen kehittämistä.

Marxin, Engelsin ja Leninin tavalla, jotka valaisivat työväenluokan tietä taistelussa proletariaatin diktatuurin puolesta, tov. Stalin, jatkaen Leninin asiaa ja kehittäen hänen oppiaan proletariaatin diktatuurista, teoreettisesti valaisee SNTL:n ja koko maailman proletariaatille mitä vaikeinta tietä kapitalismista sosialismiin, korottaen korkealle teoreettiselle tasolle SNTL:n proletariaatin kokemukset taistelussa sosialismin puolesta.

Menshevistis-trotskilaiset teoriat sosialismin rakentamisen mahdottomuudesta on hajoitettu tuhkaksi.

Puolue, toveri Stalinin johdolla, ei ole ainoastaan murskannut trotskilaisia ja heidän kumppanejaan teoreettisessa taistelussa, mutta on käytännössä osoittanut sosialismin valmiiksi rakentamisen mahdollisuuden yhdessä maassa.

Tehdessään yhteenvetoja ensimmäisen viisivuotissuunnitelman toteuttamisesta NKP(b):n KK:n ja KKK:n täysi-istunnossa tammik. 7 p:nä 1933 tov. Stalin sanoi:

"Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot repivät rikki sosialidemokraattien teesit siitä, että on mahdotonta rakentaa sosialismi yhdessä erillisessä maassa. Viisivuotissuunnitelman yhteenvedot ovat osoittaneet, että on täysin mahdollista rakentaa sosialistinen yhteiskunta yhdessä maassa, sillä tämän yhteiskunnan taloudellinen perusta on jo luotu Neuvostoliitossa."

Siitä ajasta lähtien on maamme saanut lisää saavutuksia sosialismin rakentamisessa.

Tällä hetkellä sosialististen talousmuotojen ominaispaino kansallistuloissa on 96 % ja yksityistalouden ainoastaan 4 %. Teollisuuden kokonaistuotannossa yksityisen teollisuuden ominaispaino on ainoastaan 0,33 %, maatalouden kokonaistuotannossa yksityistalouden osuus oli 1934 16,2 %. Yli neljä viidettä osaa koko talonpoikaistaloudesta on nyt yhdistetty kollektiivitalouksiin; yhdeksän kymmenettä osaa kylvöalasta kuuluu kollektiivi- ja neuvostotalouksille.

Näin siis neuvostomaan taloudessa jo nykyään on sosialistinen muoto vallitsevana ja jakamattomasti hallitsevana. Puolue on saavuttanut maassamme sosialismin voiton toteuttaen teollistamisen ja kol-

lektivisoinnin pohjalla koko kansantaloutemme sosialistisen uudelleen rakentamisen.

Tällä sosialistisella perustalla on luotu mahdollisuus teollisuuden ja maatalouden nopealle edelleen kasvulle, takapajuisten alojen uudelleen aseistamiselle, kulkulaitosten nousulle, taloutemme edelleen varustamiselle parhaimmilla koneilla ja sähköenergialla, työläisten ja kollektivistien hyvinvoinnin kohoamiselle, sosialistisen maamme muuttamiselle kulttuuriseksi, rikkaaksi ja yhä voimakkaammaksi maaksi.

Ei ole epäilystäkään, etteivätkö nyt otetuilla teollisuuden ja maatalouden kohottamistempoilla SNTL:n työväenluokka ja kaikki työtätekevät puolueen johdolla menestyksellisesti toteuta toisen viisivuotissuunnitelman tehtävää, sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentamista.

*

Sen yhteydessä, että me menestyksellisesti toteutamme ja lähivuosina olemme toteuttava sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentamisen tehtävän, useat toverit kysyvät: mitä sitten seuraa? Miten me kuljemme edelleen? Voimmeko me rakentaa kommunismin maassamme siinä tapauksessa, jos oletamme, että maamme kansainvälinen asema pysyy perusteiltaan entisellään, s.o. jos maamme jää ainoaksi sosialismin maaksi?

Tietenkin tällaista olettamusta on vaikea sallia. Imperialismin ristiriidat kasvavat ja kärjistyvät kapitalismin jatkuvan yleisen ja taloudellisen kriisin oloissa; työväenluokan asema huononee kapitalistimaissa ja huolimatta kaikista vaikeuksista kasvaa sen vallankumouksellinen henki ja tietoisuus. Sosialistisen rakennustyömme saavutukset, SNTL:n proletariaatin voittoisa kokemus elähdyttävät muiden maiden työväenluokkaa.

Villiintyneimmät imperialistiset fasistiset piirit eivät suinkaan ole luopuneet suunnitelmistaan sotilaallisesta hyökkäyksestä sosialismin maahan. Tämän hyökkäyksen uhka kärjistyy. Meidän on jatkuvasti pidettävä silmiemme edessä tämä uhka, perspektiivi siitä, että proletaarisen vallankumouksen tulee kestää vielä luultavasti ei yhtä, vaan useita taisteluita imperialismia vastaan suorittaakseen historiallisen tehtävänsä, orjuutetun ihmiskunnan vapauttamisen.

Proletariaatin diktatuurin mahdin jättiläismäisen lujittamisen tuloksena merkitsee sota neuvostojen maata vastaan nyt paljon suurempaa vaaraa imperialistisille interventeille kuin meidän suurelle isänmaallemme.

Senvuoksi ei olisi oikein olettaa, että proletariaatin voitto jossakin tai joissakin kapitalistisissa maissa lykkääntyisi pitemmäksi aikaa ja että maamme vielä pitkät ajat joutuisi olemaan kapitalismin ympäröimänä.

Peruskysymys sisältyy kuitenkin seuraavaan: onko olemassa joitakin voittamattomia sisäisiä esteitä maamme edelleen kehittymiselle täydelliseen kommunismiin? Ja voimmeko me, rakennettuamme sosialistisen yhteiskunnan, kulkea edelleen kohti kommunismia kapitalistisen ympäristönkin olemassa ollessa?

"Bolshevikin" toimitukseen saapuneista kirjeistä ja kysymyksistä näkyy, että joillakin tovereilla on epäröintiä ja epäselvyyttä tässä kysymyksessä. Tätä epäröintiä ja epäselvyyttä käyttävät hyväksensä trotskilaisten elementtien jätteet, jotka yrittävät uusissa oloissa kostaa puolueelle, saada aikaan hämmennystä ja sekaannusta puolueen jäsenten päissä väittäen, että "sosialisminpa te rakennatte, mutta kommunismiin ette mitenkään pääse, täydellistä kommunismia kapitalismin ympäröimänä ette mitenkään onnistu valmiiksi rakentamaan".

Edellä on huomautettu, että perspektiivi siitä että joudumme rakentamaan kommunismia yksinämme, että pitemmän ajan kuluessa ei vielä tapahdu proletaarista vallankumousta yhdessä tai useammissa kapitalistisissa maissa, on epätodennäköinen.

Tästä huolimatta kysymyksellä siitä, ovatko maassamme ehdot ja mahdollisuus siirtyä eteenpäin täydelliseen kommunismiin, rakentaa kommunismia ja rakentaa se valmiiksi, on suuri periaatteellinen ja käytännöllinen merkitys.

Tässä kysymyksessä pitää olla täydellisin selvyys erikoisesti nyt, jolloin täydellisen sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentaminen on huomispäivän todellisuus.

Ennenkaikkea on välttämätöntä muistaa, että sosialismi ja kommunismi eivät ole eroitetut toisistaan Kiinan muurilla, että Marx ja Lenin määrittelivät sosialismin ja kommunismin kommunistisen yhteiskunnan alemmaksi ja ylemmäksi asteeksi.

Näin ollen sosialismin ja kommunismin välillä ei ole eikä voi olla voittamattomia tai vaikeasti voitettavia esteitä.

Kommunistisen yhteiskunnan ylempi aste — täydellinen kommunismi, *kasvaa* ja *kehittyy* sen alemmasta asteesta — sosialistisesta yhteiskunnasta.

Luonnollisesti sen kehittymisellä täytyy olla toinen luonne, kuin esimerkiksi sosialististen suhteiden kehittymisellä, sosialismin rakentamisella *ylimenokaudella*, jolloin proletariaatti, pystytettyään diktatuurinsa, lujittaen sitä, taistelee vihollisluokkien jätteitä vastaan ja, likvidoiden ne, uudesti kasvattaa talonpoikaiston, muuttaen taistelussa ja rakennustyössä oman luonteensa, organisoi sosialistisen tuotannon, hävittäen samalla pohjan yhteiskunnan luokkiin jakaantumiselta.

Sosialismilla ja kommunismilla on yh-

teistä se, että tuotannon välineet eivät ole yksityisten käsissä, vaan yhteiskunnan omaisuutta, että sen vuoksi ei ole olemassa yhteiskunnan luokkiin jakaantumista, että toisen ihmisen harjoittama toisen ihmisen riisto on mahdoton, sillä kukaan ei voi anastaa yksityisomaisuudekseen tuotantovälineitä, tehtaita, koneita, maata ym; ei ole tuotannon anarkiaa, vaan tuotanto on suunnitelmallista.

Nimenomaan tämä sosialismin ja kommunismin yhteinen perusta tekee mahdolliseksi jakaa sosialismin ja kommunismin ainoastaan kommunistisen yhteiskunnan alempaan ja ylempään asteeseen.

Marx, Engels ja Stalin ovat samalla määritelleet kommunistisen yhteiskunnan molempain asteiden eroavaisuudet.

Erinomaisessa teoksessaan "Valtio ja vallankumous", Lenin kehittää Marxin ajatusta kommunistisen yhteiskunnan ensimmäisestä ja toisesta asteesta:

"Tätä kommunistista yhteiskuntaa, joka juurikään on astunut ulos päivän valoon kapitalismin uumenista ja joka kaikissa suhteissa kantaa vanhan yhteiskunnan leimaa, tätä Marx nimittää kommunistisen yhteiskunnan "ensimmäiseksi" eli alemmaksi asteeksi". (Lenin, "Valtio ja vallankumous", suomenk., s. 96.)

Tuotantovälineet eivät enää ole yksityisten henkilöiden yksityisomaisuutta. Ne kuuluvat koko yhteiskunnalle. Itse yhteiskunnallinen tuotanto suoritetaan suunnitelman mukaan. On hävitetty tuotannon anarkia, kriisit, työttömyys, pauperismi, nämä kapitalistisen yhteiskunnan kiertämättömät seuralaiset. Kaikki yhteiskunnan jäsenet ovat tasa-arvoisia, sosialistisia työntekijöitä, kaikki ovat velvolliset tekemään työtä. Mitä tulee jakoon nähden, se suoritetaan kommunistisen yhteiskunnan ensimmäisellä asteella seuraavan periaatteen pohjalla: jokaiselta kykyjensä mukaan, kullekin työnsä mukaan.

"...Niin kauan kuin luokat eivät ole lopullisesti hävitetyt ja kunnes työ ei ole muodostunut toimeentulon välineestä elämän ensimmäiseksi tarpeeksi, vapaaehtoiseksi työksi yhteiskunnan hyväksi, tullaan ihmisille maksamaan työstään työn mukaan. "Jokainen kykyjensä mukaan, kullekin työnsä mukaan" — tällainen on marxilainen sosialismin kaava, s.o. kommunismin ensimmäisen vaiheen, kommunistisen yhteiskunnan ensimmäisen vaiheen kaava". (Stalin, Keskustelu Emil Ludwigin kanssa).

Näin ollen jokainen sosialistisen yhteiskunnan työntekijä saa työstään, senjälkeen kun on poistettu se, mikä menee yhteiskunnalliseen varastoon, vastaavan määrän kulutustarpeita, saa yhteiskunnalta niin paljon, kuin on sille antanutkin.

Tämä työn mukaan jako edellyttää kuitenkin eriarvoisuutta, joka on kiertämätön kommunistisen yhteiskunnan tällä asteella.

"Itse asiassa jokainen suoritettuaan yhteiskunnallisesta työstä yhtä suuren osan kuin toinen, saa yhtä suuren osan yhteiskunnallisesta tuotannosta (sitten kun mainitut poistot on tehty).

Mutta eri ihmiset eivät ole yhtäläisiä: toinen on vahvempi, toinen heikompi; toinen naimisissa, toinen ei, toisella enemmän lapsia, toisella vähemmän jne.

Kommunismin ensimmäinen aste ei siis vielä voi antaa oikeudenmukaisuutta ja tasa-arvoa: erilaisuudet rikkaudessa jäävät ja epäoikeudenmukaiset erilaisuudet, mutta mahdoton on oleva toisen ihmisen harjoittama toisen ihmisen r i i s t ä m i n e n, sillä yksityisomaisuudeksi ei voi anastaa t u o t a n t o v ä l i n e i t ä, tehtaita, koneita, maata jne. Torjuessaan Lassallen pikkuporvarillisen epäselvän fraasin "tasaarvoisuudesta" ja "oikeudenmukaisuudesta" y l e e n s ä Marx osottaa kommunistisen yhteiskunnan k e h i t y s k u l u n, yhteiskunnan, jonka alussa on p a k k o hävittää v a i n se "epäoikeudenmukaisuus", että yksityiset henkilöt ovat anastaneet haltuunsa tuotantovälineet ja joka e i k y k e n e kerralla hävittämään myöskin etäisempää epäoikeudenmukaisuutta, kulutusesineiden jakoa "työn mukaan" (eikä tarpeiden mukaan)...

Kommunistisen yhteiskunnan ensi asteella (jota tavallisesti nimitetään sosialismiksi) ei "porvarillinen oikeus" siis kumoudu täydellisesti, vaan vain osaksi, vain sikäli kuin jo saavutettu taloudellinen mullistus edellyttää, s.o. vain tuotantovälineisiin nähden. "Porvarillinen oikeus" tunnustaa ne eri henkilöiden yksityiseksi omaisuudeksi. Sosialismi tekee ne yhteiseksi omaisuudeksi. Sikäli — ja vain sikäli — "porvarillinen oikeus" poistuu.

Mutta se jää vielä toiselta osaltaan, jää olemaan tuotteiden jaon ja työn jaon regulaattorina (säännöstelijänä) yhteiskunnan jäsenten kesken. "Joka ei työtä tee, sen ei syömänkään pidä" — tämä sosialistinen periaate on jo toteutettu; "samasta määrästä työtä sama määrä tuotteita" — myöskin tämä sosialistinen periaate on jo toteutettu. Mutta se ei kuitenkaan vielä ole kommunismia, ja se ei vielä poista "porvarillista oikeutta", joka erilaisille ihmisille erilaisesta (tosiasiallisesti erilaisesta) työmäärästä antaa yhtäläisen tuotemäärän.

Se on "puute", sanoo Marx, mutta sitä ei kommunismin ensi asteella voida poistaa, sillä vajoamatta utopismiin ei voida ajatella, että ihmiset heti kapitalismin kukistettuaan oppivat tekemään työtä yhteiskunnalle i l m a n m i n k ä ä n l a i s i a o i k e u s n o r m e j a, eikä kapitalismin poistaminen anna h e t i s e l l a i s e n muutoksen taloudellisiakaan edellytyksiä.

Ja muita normeja, paitsi "porvarillisen oikeuden" normit, ei ole. Ja sikäli jää vielä välttämättömäksi valtio, joka säilyttäen tuotantovälineiden yhteisomistuksen, suojelisi työn yhtäläisyyttä ja tuotteen jaon yhtäläisyyttä.

Valtio vähitellen kuolee, sikäli kuin kapitalisteja ei enää ole, luokkia ei enää ole, eikä senvuoksi voida enää mitään luokkaa sortaa.

Mutta valtio ei ole vielä tyyten kuollut, sillä jälellä on "porvarillisen oikeuden" suojeleminen, oikeuden, joka pyhittää tosiasiallisen eriarvoisuuden. Jotta valtio täydelleen kuolee, pitää olla täydellinen kommunismi." (Lenin, Valtio ja vallankumous, suomenk., s. 197—99.)

Miten päivän polttaviksi ovatkaan tulleet meille nämä Leninin nerokkaan syvälliset rivit, jotka hän kirjoitti ennen Lokakuun vallankumousta, nyt kun olemme jo yhdeksän kymmenettä osaa tulleet sosialistiseen yhteiskuntaan, jolloin täydellinen sosialismi, kommunistisen yhteiskunnan ensimmäinen aste, toteutuu elämässä!

Sosialistinen tuotanto on vallitsevana maassamme kaupungeissa sekä maaseudulla.

Tuotantovälineiden yksityisomistus on hävitetty melkein kokonaan. Tuotannon välineet ovat yhteiskunnan omaisuutta. Ei ole enää kriisejä, työttömyyttä, maaseudun kerrostumista, ei pauperismia kaupungissa eikä maaseudulla.

Tuotteiden vaihto kaupungin ja maaseudun välillä tapahtuu neuvostojärjestöjemme kautta, neuvostokaupan muodossa, ilman yksityiskauppiaita, ilman kapitalisteja.

Mutta vielä on eroa johdonmukaisesti sosialistista tyyppiä olevien valtion laitosten (tehtaiden, kulkulaitoksen, neuvostotilojen) ja kollektiivitalouksien välillä, jotka, ollen sosialistisia laitoksia, samalla sallivat määrättyä kollektivistien yksityistaloutta ja joilla on erikoinen yhteiskunnallisen tuotteen jakomuoto. On olemassa ero henkisen työn ja ruumiillisen työn välillä, ammattitaitoisen ja ammattitaidottoman työn välillä. Neuvostovaltio järjestää ammattitaitoisten työläisten valmentamisen, maataloustuotannon johtajien, insinöörien, agronoomien, lääkäreiden, opettajien, professorien ja tieteellisten työntekijäin valmentamisen. Työnjako on edelleen vallalla. On olemassa luokkaeroavaisuuksien jätteitä työläisten ja kollektivistien välillä. Meidän on vielä lopullisesti tuhottava luokkavihollisen jätteet.

Ja pääasia — meidän valtiomme on vielä ylläpidettävä mitä ankarinta kontrollia "työn määrään ja kulutuksen määrään nähden". Siinä eräs sen tärkeimpiä tehtäviä.

Työn tuottavaisuus kasvaa maassamme. Proletariaatin muodostama teknillinen perusta tekee mahdolliseksi joka vuosi lisätä kulutustarpeiden tuotantoa ja kohottaa työtätekevien aineellista hyvinvointia. Mutta kommunismin periaatteen, "jokaiselta kykyjensä ja kullekin tarpeittensa mukaan", toteutumisesta olemme vielä etäällä.

On vakavasti tehtävä itselleen selväksi ja järkähtämättömästi saatettava joukkojen tietoisuuteen, että pikkuporvarillinen tasasuhtaisuus, pyrkimys tuotteiden tasasuhteiseen jakoon, tasasuhteiseen työpalkkaan on sosialismin pahin vihollinen, sillä se hävittää kiihokkeen työhön ja ammattitaidon kohottamiseen, koska se suosii laiskureita ja kiskureita, edistää kapitalismin huonoimpien jätteiden säilymistä, vahingoittaa sosialistisen rakennustyön asiaa.

"Marx ja Lenin sanovat, että ero ammattitaitoa vaativan ja ammattitaidottoman työn välillä tulee säilymään sosialismin vallitessakin, luokkien hävittämisen jälkeenkin, että tämä eroavaisuus katoaa vasta kommunismin vallitessa, ja että senvuoksi "työpalkka" on sosialismin kaudella maksettava työn mukaan eikä tarpeiden mukaan. Mutta tasapalkkoja kannattavat talous- ja ammattiliittotoimitsijat eivät myönnä tätä, vaan tuumivat, että tämä eroavaisuus on jo poistunut neuvostojärjestelmässämme. Kummatko ovat oikeassa — Marx ja Lenin vaiko palkantasaajat? On uskottavaa, että Marx ja Lenin ovat oikeassa". (Stalin, Leninismin kysymyksiä, s. 763).

Edessämme on vielä sitkeä työ jokaainoan työtätekevän kasvattamiseksi suhtautumaan työhön kommunistisesti, työn muuttamiseksi pakollisesta vapaaehtoiseksi työksi, ensimmäiseksi elämän tarpeeksi, sen asteen saavuttamiseksi, jolloin jokainen vapaaehtoisesti työskentelee kykyjensä mukaan.

Parhaat iskurit, työläiset ja kollektivistit, insinöörit ja oppineet ovat siinä esimerkkinä kaikille työtätekeville. Tehtävämme on saada kaikki työtätekevät seuraamaan heidän esimerkkiään.

Vakaumukseen vaikuttamisen ohella on kuitenkin samoja kasvatustarkoitusperiä edistettävä myös "oikeuden": joka enemmän ja paremmin tekee työtä, hän myös enemmän saa yhteiskunnalliselta tuotannolta.

Puolueemme ja valtiomme ensimmäisiä velvollisuuksia on tämän periaatteen ankarin toteuttaminen, yhteiskunnallisen omaisuuden sosialistisen tuotteiden jaon suojeleminen, sillä ainoastaan tällä perustalla voimme kehittää sosialistista tuotantoa, nostaa uudelle tasolle tuotantovoimat, kasvattaa tietoista suhtautumista työhön ja valmistaa siirtymistä kommunistisen yhteiskunnan seuraavalle asteelle.

Sosialistisen yhteiskunnan valtion, valtion, joka todella ensi kerran historiassa on koko yhteiskunnan, eikä luokan, todellisena edustajana, edessä ovat näin-

ollen sangen omalaatuiset ja suuret tehtävät. Neuvostovaltion ja sen kaikkien elinten lujittuminen, neuvostodemokratian edelleen kehittyminen ja Neuvostomaan kansalaisen muuttuminen sosialistisen yhteiskunnan rakentajaksi johtaa jo meidän silmäimme edessä neuvostovaltion, joka on proletariaatin diktatuurin muoto, muuttumiseen sosialistisen yhteiskunnan valtiomuodoksi.

Marx, Lenin ja Stalin ovat yleispiirteissään luonnehtineet kommunistisen yhteiskunnan korkeamman asteen.

Nämä luonnehtimiset ovat tunnetut ja nykyisin niihin ei voi mitään lisätä.

"Kommunistisen yhteiskunnan korkeammalla asteella, sen jälkeen kun katoaa ihmistä orjuuttava alistuminen työnjakoon, kun samalla katoaa henkisen ja ruumiillisen työn vastakohtaisuus, kun työ lakkaa olemasta vain elämisen välineenä ja se itse tulee elämän ensimmäiseksi tarpeeksi, kun yksilöiden kaikin puolin kehittyessä kasvavat myös tuotantovoimat ja kaikki yhteiskunnallisen rikkauden lähteet pulppuavat väkevänä virtana, vasta sitten voidaan tyyten voittaa porvarillisen oikeuden ahdas näköpiiri ja yhteiskunta voi kirjoittaa lippuunsa: "Jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan". (Marx, Gothan ohjelman arvostelua, venäjänk., s. 28.)

Marxin ajatusta kehittäen Lenin sanoo: "Valtion täydelleen kuolemisen taloudellisena perustana on kommunismin niin korkea kehitys, että häviää henkisen ja ruumiillisen työn vastakohtaisuus, häviää siis yksi nykyisen yhteiskunnallisen eriarvoisuuden tärkeimmistä lähteistä, vieläpä sellainen lähde, jota pelkällä tuotantovälineiden siirtämisellä yhteiskunnan omaisuudeksi, pelkällä kapitalistien pakkoluovuttamisella ei mitenkään voida kerralla poistaa...

Valtio voi täydellisesti kuolla silloin kun yhteiskunta toteuttaa säännön: "jokainen kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan", s.o. silloin kun ihmiset siinä määrin tottuvat noudattamaan yhteiselämän perustavia sääntöjä ja kun heidän työnsä tulee niin tuottoisaksi, että he vapaaehtoisesti tulevat tekemään työtä kykyjensä mukaan." (Lenin, Valtio ja vallankumous, suomenk. s. 100-101.)

(Jatkuu)

KANSANÄÄNESTYS SVEITSISSÄ. Sveitsissä ovat fasistiset puolueet tehneet alotteen maan perustuslain muuttamisesta. Ne vaativat kansan demokraattisten vapauksien rajoittamista, vallankumouksellisten työväenjärjestöjen hajoittamista, vaalilain muuttamista, kanttoonihallituksien oikeuksien rajoittamista jne. Näihin tarkoituksiin tähtäävien muutoksien teosta perustuslakiin suoritettiin Sveitsissä syysk. 8 p:nä kansanäänestys. Kansanäänestysalotteen takana oli kaksi finanssipääoman komentamaa järjestöä, n.s. "kansallinen rintama" ja konservatiivit. Ensinmainitut näistä ovat yhteydessä saksalaisen pääoman kanssa ja pyrkivät maan olojen uudestijärjestelyyn "kolmannen valtakunnan" malliin, viimemainitut taas, katolisen taantumuksen edustajina, pitävät esikuvanaan nykyistä järjestystä fasistisessa Itävallassa.

Perustuslain muutosehdotusta vastaan äänestivät kommunistinen puolue, sosialistinen puolue, saksalaisen Sveitsin radikaalit ja huomattava osa talonpoikaispuoluetta.

Fasistinen taantumus oli jo ennakolta varma voitoistaan. Sitä elähdytti äskettäin toimeenpannun sotilaslakia koskevan kansanäänestyksen tulos; mainittu laki tuli, kommunistien ja sosialistien ponnistuksista huolimatta, hyväksytyksi joskin vain pienellä äänten enemmistöllä. Fasistit perustivat laskelmansa myöskin siihen, että sosialidemokratian oikeistojohtajat vastustavat fasisminvastaisen yhteisrintaman muodostamista.

Nyt suoritetun kansanäänestyksen tulos muodostui kuitenkin fasisteille pahaksi pettymykseksi. Perustuslain muuttamisen puolesta annettiin 193.000 ääntä, sitä vastaan 510.000 ääntä. Sveitsin kansan ehdoton enemmistö osoitti olevansa maan fasisoimissuunnitelmia vastaan. Äänestyksen tulos on sitä huomattavampi, kun äänestys oli tänä syksynä toimitettavien parlamenttivaalien prologina. Äänestysten tuloksen perusteella voidaan vississä määrin määritellä, millainen on oleva tulevan parlamentin edustajisto.

Sveitsin kommunistit kävivät äänestyksen edellä laajaa ja tarmokasta kamppailua fasistien pyrkimyksiä vastaan. Kansantajuisella, suurille joukoille tajuttavalla kielellä paljastettiin kommunistisissa julkaisuissa perustuslain muutosehdotusten luokkasisältö. Konkreettisesti, esittäen selviä esimerkkejä ja numeroita työväenluokan ja työtätekevien asemasta Saksassa, Itävallassa ym. fasistisissa maissa, kommunistit kuvasivat ne perspektiivit, jotka odottavat Sveitsin kansaa fasistien suunnitelmien toteutuessa.

Sveitsin kommunistien järkähtämätön kutsu kaikkien demokraattisten voimien yhteenliittämiseen kansan oikeuksien puolustamista ja laajentamista varten valtasi kaikkien suuntien työläiset ja työtätekevät. Yhtenäinen antifasistinen kansanrintama tuli Sveitsissä syysk. 8 p:nä tosiasiaksi.

Syysk. 8 p:n kansanäänestyksen tulos on opetus ei vain Sveitsin, vaan myös muiden maiden kansoille. Siellä missä muodostuu luja antifasistinen yhteisrintama, asettuu sulku fasistien etenemiselle.

*

PUOLAN VAALIT. Syysk. 8 päivä muodostui epäonnistumisen päiväksi fasismille eräässä toisessakin Euroopan maassa — Puolassa. Mainittuna päivänä suoritettiin Puolassa vaalit uuden vaalilain mukaan. Kun uusi vaalilaki ei tosiasiallisesti jätä valitsijoille muuta tehtävää, kuin äänestää hallituksen välittömän vaikutusvallan alaisina olevain komiteain asettamain ehdokkaiden puolesta — vain näillä komiteoilla on oikeus asettaa ehdokkaita — niin vastasivat kaikki oppositiopuolueet vaaleihin julistamalla ne boikottiin. Tulokset olivat hallitukselle peräti epäedulliset. Virallisen tiedonannon mukaan osallistui vaaleihin 16.282.000 äänioikeutetusta valitsijasta 7.575.000 henkilöä eli 46,5 %. Siis tämänkin mukaan yli puolet valitsijoista boikoteerasi vaaleja. Mutta myöskin ulkolainen lehdistö, jopa sellaisetkin lehdet kuin Puolalle ystävällinen "Berliner Tageblatt" totesivat, että tämä luku on vahvasti liioitettu ja että, jos otetaan huomioon valtava määrä "kelpaamattomaksi" julistettuja ääniä niin fasististen ehdokaslistojen puolesta äänesti korkeintaan 30 % valitsijoista. Niinpä esim. Varsovassa, jossa vaaleihin osallistuminen oli n. 30 %, oli annetuista äänistä 1/5 "kelpaamattomia", joten siis hallitusblokin puolesta oli esiintynyt vain 24 % valitsijoista. Eräissä kaupungeissa, mm. Lodzissa, oli vaaleihin osallistuminen vain 20 %. Varsovan, Lodzin ym. teollisuuskeskusten työläispiireissä väestö miltei kokonaisuudessaan jäi pois vaaleista.

Kun otetaan huomioon, että edellisiin parlamenttivaaleihin (v. 1930) osallistui n. 75 % valitsijoista, niin käy nykyisten

"vaalien" tulosten poliittinen merkitys selväksi.

"Vaalien" boikottiin osallistui kommunistisen puolueen ja sosialistisen puolueen ohella joukko porvarillisia, hallitusblokin kanssa kilpailevia ryhmittymiä, kansallisdemokraatit ym. Näiden ryhmittymäin johtajain taantumuksellisuus on hyvin tunnettu eikä heidän boikottiasenteellaan sinänsä siis ole suurta merkitystä. Mutta kokonaan toisen merkityksen antaa asialle se, että boikottiliikkeeseen, joka kommunistien johdolla paikottain pukeutui varsin aktiivisiin muotoihin, tulivat työläisten ohella vedetyiksi laajat pikkuporvariston joukot maaseudulla ja kaupungeissa. Se on uhkaava symptoomi fasismille. Se merkitsee hallituksen niin sisä- kuin ulkopolitiikankin tuomitsemista kansan valtavan enemmistön taholta.

Puolan hallitsevat piirit ovat yrittäneet antaa asialle sen näön, kuin koskisi syysk. 8 p:n tappio vain uutta vaalilakia. Kumminkin ulkomaiden ja vieläpä osaksi Saksankin lehdistössä on "vaalien" tulokset arvioitu raskaaksi iskuksi ei vain uudelle vaalilaille, vaan Puolan fasismille kokonaisuudessaan.

Syysk. 8 päivä ei merkitse Puolan fasismille vain vaalitappiota. Se on jälleen uutena todisteena siitä, että Puolan fasismi on kadottanut joukkoperustansa. Syysk. 8 päivä tulee epäilemättä muodostamaan uuden etapin proletaarisen yhteisrintaman lujittamisessa ja kansanrintaman luomisessa sotaa ja fasismia vastaan.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, J. Lemetti, Y. Karppanen. Toimituskollegion sihteeri P. Notko. Karjalan-osaston toimittaja E. Mäkinen (os. АКССР гор. Петрозаводск, ул. 25-го Октября, дом Карцика 2.)

Отв. редактор И. К. Лехтинен. Техн. ред. П. Нотко.

Кирья № 134 Jätetty kirjapainoon 11/IX kirj. painett. 29/IX-35 г.
Ленгорлит № 27300 авт. л. 4 Кол. зн. 181.500 ф. б. 82 × 110. Тираж 1700 Заказ 2350.

Типография „Кирьяпая", Ленинград, Харьковская 9.

Hinta 75 kop.

Финский журнал
„КОММУНИСТИ"

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ"
ЛЕНИНГРАД 1935